

Giới thiệu Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời

Thể loại: Ngôn tình

Một chiếc quan tài trong tòa lâu đài cổ, một đôi mắt khép hờ đột nhiên mở ra.

Bóng đêm lạnh lẽo mang theo lời thì thầm của gió.

Một bóng dáng cô độc đứng giữa đêm trăng, mái tóc dài buông xõa...

Nàng là ai?

Một nam nhân ngũ quan tuấn mỹ đứng trên ban công nhìn bờ vai rộng của anh ta, nàng đã dùng một đôi mắt nhìn con mồi của mình.

Nàng mỉm cười quyến rũ rồi hé hàm răng nhọn tiến tới căn nhà...

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lâu đài cổ

Trong một tòa lâu đài cổ nơi rừng sâu, nắp một chiếc quan tài bật mở. Một đôi mắt đang khép hờ mở ra, đảo mắt nhìn quanh căn phòng, mỉm cười thiết huyết.

Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả không gian. Màu sắc ảm đạm gợi tả một cảnh sắc buồn bã, thê lương.

Nơi đây từng có một tòa lâu đài mỹ lệ nhưng tất cả đã chìm vào quên lãng.

Ánh mặt trời cuối cùng vụt tắt, bao trùm lên khoảng không là bóng tối vô định. Thấp thoáng qua những ngọn cây rừng, bóng dáng một tòa lâu đài cổ đứng đó, sừng sững, uy nghiêm nhưng cũng cô độc trong không gian vô định. Bên ngoài tường phủ rêu phong, bên trong bụi giăng mù mịt cũng đủ thấy tuổi thọ lâu đời của nó. Thiết kế xa hoa và mỹ lệ mặc dù bị phủ dưới lớp bụi cũng không thể che dấu được sự huy hoàng đã lụi tàn của nó. Mấy ai biết được trong tòa lâu đài mỹ lệ này có một tầng hầm thông xuống lòng đất, đồng thời cũng cất dấu một bí mật đáng sợ. Dọc theo hành lang lát đá dẫn xuống bên dưới không có lấy một chút ánh sáng nào, mùi ẩm mốc vật vờ xung quanh. Hai bên tường hầm có rất nhiều đuốc đồng gắn dọc theo lối đi. Nhưng chúng đã lâu không còn được thắp sáng, chìm vào bóng tối tịch mịch và ảm đạm. Một cơn gió thoảng qua, một cơn gió không nên có trong một tầng hầm. Bỗng chốc, tất cả đuốc trong hầm bùng cháy, soi sáng mọi ngóc ngách nơi đây. Ở nơi tận cùng phía dưới có một căn phòng nhỏ với cách bài trí vô cùng đơn giản. Giữa căn phòng một chiếc quan tài nằm đó. Cây thánh giá khắc những văn tự cổ trên nắp quan tài đang nằm im lìm bỗng chốc lay động vang lên những tiếng lạch cạch rồi rớt xuống, bẻ tan thành nhiều mảnh nhỏ bắn ra xung quanh. Nắp quan tài bật mở. Một đôi mắt đang khép chặt đột ngột mở ra.

-----Tôi là đường phân cách lần đầu ra mắt-----

8:30, Văn phòng chủ tịch tập đoàn Diệp thị.

“Ba, mất một khoản tiền lớn như vậy chỉ để nghiên cứu tòa lâu đài cổ đó liệu có phải là quá...”

“Con đừng nói gì nữa, ba đã quyết rồi, sẽ không thay đổi quyết định.” Diệp Lam Phi chưa nói hết câu thì ba anh - Diệp Ngọc Phong đã cắt lời.

“Nhưng mà...”

“Được rồi, không nhưng nhị gì nữa, con ra ngoài đi.”

“Ba!” Anh định nói gì đó nhưng lại thôi, cụp mắt xuống, bắt lức rồi đi. “...vâng.” Diệp Lam Phi xoay người rời khỏi phòng làm việc của bố. Nhìn theo bóng lưng con trai, Diệp Ngọc Phong chỉ biết lắc đầu thờ dài. Đứa con này, sao lần này lại có thái độ chống đối ông chứ. Sự việc cũng không có gì, chỉ là bố của Diệp Lam Phi có dự định thuê một đoàn nhà khảo cổ học đến nghiên cứu tòa lâu đài cổ nằm trên mảnh đất rừng mà tổ tiên để lại. Nghe đâu đó là một bãi săn bắn của quý tộc thời xưa. Còn làm sao lại lọt vào nhà anh thì không ai biết cả. Từ trước tới nay anh vẫn luôn nghe lời bố nhưng lần này anh có dự cảm chẳng lành nên mới muốn ngăn cản ông. Thế nhưng anh không ngờ bố anh lại quyết đoán đến thế.

Vài ngày sau.

“Chủ tịch, không hay rồi!” Đỗ Trúc Doanh, trợ lý của Diệp Ngọc Phong mở cửa vào văn phòng, giọng nói tràn đầy hốt hoảng.

Diệp Ngọc Phong cau mày hỏi:

“Có chuyện gì sao?” Diệp Ngọc Phong cau mày.

“Toàn bộ chuyên gia chúng ta mời đến nghiên cứu tòa lâu đài cổ đều đã mất tích, ngay cả đội cứu hộ được phái đi cũng không liên lạc được.”

“Cái gì?!”

RẦM

Diệp Ngọc Phong đập mạnh tay lên mặt bàn, gân xanh nổi đầy trán. Đã bao năm lăn lộn trên thương trường rèn luyện thành bản lĩnh, lúc nào cũng có thể thản nhiên mà đối mặt với mọi chuyện, thật không ngờ hôm nay ông lại nóng nảy dễ kích động như vậy.

“Đáng chết! Sao bây giờ mới thông báo cho tôi. Còn không mau cử người đi tìm cho tôi!”

“V...ang...vâng.”

Tâm trạng trở lại bình tĩnh, ông đưa tay day day huyệt thái dương một hồi ngã người ra sau ghế.

-----Tôi là đường phân cách có người mất tích-----

Đêm

Diệp Lam Phi đứng trên ban công, có vài phần suy tư, ánh trăng chiếu xuống bờ vai rộng soi rọi ngũ quan tuần mỹ. Đã mấy ngày nay những tin tức anh nghe được đều liên quan đến tòa lâu đài cổ kia, quả thực rất kì lạ.

“AAAAAAAAA.....” Tiếng kêu hét hoảng xen lẫn sợ hãi làm vỡ vụn sự yên tĩnh vốn có của khu rừng.

Một bóng người chạy nhanh về phía trước, sau lưng là một người đang đuổi theo...khoan, có nên gọi là người không đây? Bỗng nhiên người kia vấp ngã, sợ hãi quay người lại, lết về phía sau lưng, muốn tránh xa bóng người đang tiến lại gần mình, khoảnh khắc gần trong gang tấc.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, từ từ bước về phía người đối diện.

“Đừng...đừng tới...đây.”

Lại mỉm cười, vẫn là nụ cười đó, lạnh lùng, thiết huyết.

PHỤT

Máu tươi bắn ra.

Màu sắc tươi mới.

Tuyệt đẹp.

Mỉm cười.

Răng nanh nhọn hoắt.

Đó là...

... HẤP HUYẾT QUỶ.

Dòng máu nhỏ chảy xuống cổ. Anh ta đã chết.

Cô là ai???

Cô gái mỉm cười ghê rợn, bước nhanh ra khỏi khu rừng. Tên cô là Liễu Trúc Hàn.

Đến bên sườn núi cô bước đến căn biệt thự nơi có ánh sáng le lói. Không sai đó chính là căn biệt thự của Diệp Lam Phi. Anh vẫn đứng trên ban công trầm tư mà không biết có một đôi mắt đang dõi theo mình. Liễu Trúc Hàn vốn dĩ chưa cảm thấy no với số máu ít ỏi vừa hút được từ người đàn ông kia nên muốn đi tìm con mồi tiếp theo của mình, nhưng khi đến nơi, chưa kịp vui mừng vì con mồi tiếp theo thì cô lại thoáng sửng sốt. Thật đẹp. Ánh trăng hắt lên người anh tạo nên một cảnh đẹp mê lòng người.

Cô đứng đó nhìn anh hồi lâu.

Bất chợt, Diệp Lam Phi nhìn xuống dưới, rất nhanh anh đã nhìn thấy cô gái lạ đang nhìn mình chằm chằm. Lúc này cô cũng định thần lại. Tuần mỹ thì đã sao chứ rốt cuộc cũng chỉ là con mồi của cô mà thôi, phải no thì mới có tâm trạng mà ngắm trai đẹp chứ. Đang định nhảy lên ban công thì lại nghe thấy giọng nói của Diệp Lam Phi:

“Cô là ai?”

Động tác của cô chợt khựng lại. Giọng nói của anh thật êm dịu, không hề khô khan như những người khác. Chưa có ai nhìn thấy cô mà còn có thể bình tĩnh hỏi như vậy. Khi cô kịp phản ứng thì anh biến mất khỏi ban công. Cô nghe tiếng bước chân đi xuống lầu. Càng tốt, chưa cần hành động thì anh ta đã dăng tới tận nơi, ngu gì không nhận, dù sao thì có muốn chạy cũng không thoát được. Diệp Lam Phi đến bên cạnh cô, trên tay có một cái áo khoác mỏng. Rất tự nhiên như đã quen biết từ lâu anh khoác chiếc áo lên người cô. Liêu Trúc Hàn ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt. Hình như anh ta rất quen thuộc.

“Mặc kệ cô là ai, nhưng ngoài trời rất lạnh cứ khoác áo vào đi nếu không sẽ bị cảm. Sao cô lại đi đến đây vào giờ này?” Anh ân cần hỏi cô.

Cô đứng yên nhìn anh như hoàn toàn quên mất cách nói chuyện. Là ngạc nhiên? Bất ngờ? Hay cảm động? Hoặc cũng có thể là tất cả. Nhưng mà Hấp Huyết Quỷ có mấy loại tâm trạng ngớ ngẩn này sao? Chính cô cũng không biết.

“Nếu cô không định xuống núi bây giờ thì có thể lưu lại đây một đêm, dù sao cũng tối rồi.” Anh tiếp tục.

À, ra thế. Bây giờ cô mới vỡ lẽ ra, thì ra anh ta làm vậy là để cô cảm động mà lưu lại, rồi sau đó thì...

Nhưng sự thật lại không hề giống như cô nghĩ. Diệp Lam Phi chỉ đơn thuần nghĩ trời tối rồi mà lại có một cô gái giữa vùng đồi núi hoang vu thì không hay lắm nên muốn giúp cô. Ít ra thì nhân cách và đạo đức con người thôi thúc anh làm vậy. Sau khi đưa cô đến phòng ngủ của khách anh liền quay về thư phòng làm việc mà không hề biết trong đầu óc cô gái này đang nghĩ gì.

Nằm trên giường lăn qua lăn lại, không hiểu sao hình ảnh ôn nhu, hành động dịu dàng của Diệp Lam Phi lại quanh quẩn trong đầu Liêu Trúc Hàn không chịu chạy đi. Nghĩ đến Diệp Lam Phi, tim cô lại không khỏi loạn nhịp. Vô lực vô nhẹ lên trán mình, cô nghĩ thầm: Bậy bạ gì thế, anh ta dù sao cũng chỉ là một con mồi thôi.

Bước đến bên cửa, ngón tay thon dài vén rèm cửa ngăn cách trong phòng với ban công ra, Liêu Trúc Hàn vọt xuống bên dưới. Ngoảnh lại nhìn lên căn phòng đang sáng đèn, đó là thư phòng của Diệp Lam Phi:

“Nể tình hần có vẻ là người tốt, tha cho hần lần này, lần sau nếu còn gặp lại nhất định sẽ hảo hảo hút cạn máu hần.”

Thoáng qua trong mắt cô, một nụ cười yếu ớt khó phát hiện, xoay người bỏ đi.

Nhưng...

...Hấp Huyết Quỷ...

...có thể cười sao???

Huống hồ là ý cười trong mắt.

Có. Đương nhiên có thể cười. Duy chỉ có điều đó luôn luôn là nụ cười lạnh lùng, thiết huyết mà thôi.

Còn nụ cười này, có vẻ không ổn lắm. Ừm, hình như hơi có một chút... ảm, vui vẻ thì phải. Ài. Thật khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chết chóc

Diệp thị. Đỗ Trúc Doanh đẩy cửa bước vào phòng làm việc của Diệp Ngọc Phong, rút kinh nghiệm chuyện lần trước tâm tình anh ta không biểu lộ ra ngoài thái quá như trước nữa.

“Chủ Tịch...”

“Sao?” Sự chú ý của Diệp Ngọc Phong đều đặt hết trên đồng giấy tờ trên bàn làm việc, một chữ dư thừa cũng không có.

“Đã...đã có tin từ đội cứu hộ.”

“Họ nói thế nào?” Ông vẫn không ngẩng lên.

“Cảnh... cảnh sát...”

Diệp Ngọc Phong nhủ mảy, lúc này mới chịu dừng bút, ngẩng đầu lên:

“Tôi đang hỏi tin của đội cứu hộ cậu nhắc đến cảnh sát làm gì?”

“Là...là phía bên cảnh sát báo cho chúng ta.”

“Anh báo cảnh sát sao? Tôi có nói anh làm vậy sao? Họ nói gì?” Diệp Ngọc Phong bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn, bất giác nhướn mày.

“Không, thưa chủ tịch, là bên đó chủ động liên lạc với chúng ta. Họ nói rằng...họ phát hiện ra thi thể của một nhân viên cứu hộ trong khu rừng cách tòa lâu đài cỡ đó không xa.”

*** CÁCH ***

Cây bút trên tay Diệp Ngọc Phong rơi xuống.

Đỗ Trúc Doanh lên nhìn sắc mặt ông tiếp tục báo cáo, mồ hôi lạnh lúc này đã túa ra ướt trán:

“Nghe nhân viên giám định nói thì người này chết vì bị rút cạn máu, do hai vết thương nhỏ như vết cắn ở cổ chỗ động mạch cảnh. Lúc được tìm thấy cái xác đã trở nên khô quắt.”

Sắc mặt Diệp Ngọc Phong hết xanh rồi lại tím cuối cùng thì trở nên trắng bệch. Ông ngả người dựa lưng vào ghế, một mồi nhắm mắt lại.

“Chuẩn bị đi!” Đang im lặng Diệp Ngọc Phong bỗng nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trong văn phòng.

“Chuẩn bị gì cơ ạ?” Đỗ Trúc Doanh này giờ đứng đó suy nghĩ không biết có nên đi hay không, giật mình bởi giọng nói của ông.

“Đến khu rừng đó, tôi muốn xem xét thử.”

“Vâng.” Với kinh nghiệm tích góp được khi làm việc bên cạnh Diệp Ngọc Phong, Đỗ Trúc Doanh biết cho dù nguy hiểm cũng không nên mở miệng can ngăn ông chủ. Chỉ lẳng lặng bước ra ngoài. Anh ta phân vân không biết có nên gọi cho Diệp Lam Phi hay không.

Biệt thự của Diệp Lam Phi bên sườn núi.

Diệp Lam Phi gõ cửa phòng dành cho khách mãi không thấy Liêu Trúc Hàn ra mở cửa, nghĩ rằng cô vẫn đang ngủ nên cũng không quấy rầy mà đi xuống bếp làm đồ ăn sáng. Tuy Diệp thị là một tập đoàn lớn nhưng Diệp Lam Phi lại thích ở một mình tự làm công việc nhà mà mình cho là hứng thú này. Bữa sáng được hoàn thành anh vẫn không thấy cô xuống lầu nên chạy lên gọi, định bụng nếu không mở cửa sẽ tự mình vào nên cầm theo chìa khóa phòng luôn.

Quả nhiên gõ cửa mãi mà cô không chịu mở, anh đành lấy chìa khóa ra mở, nhưng khi bước vào phòng lại không thấy bóng dáng cô đâu, cửa đi ra ngoài ban công không khóa, rèm cửa bay phấp phới. Anh bước ra ban công lầm bầm: "Không phải là nhảy xuống từ đây chứ, cửa chính đang đóng sao không đi. Một cô gái thú vị!" Ánh mắt anh lấp lánh ý cười không hề che dấu, chợt ngăn người, tại sao mình lại cười vì hành động ngớ ngẩn của một cô gái? Có lẽ hoặc đó là do chuyện này khá buồn cười hoặc đầu óc anh...có vấn đề. Nhưng theo tình cảnh này tôi nghĩ là trường hợp thứ hai.

“Sẽ nhanh thôi chúng ta sẽ gặp lại cô gái ạ.”

Nhưng...

...bằng cách nào???

Và khi nào. Anh cũng không biết. Chỉ là, anh có cảm giác như vậy.

-----Tôi là đường phân cách bị hút máu-----

Khu rừng phía đông tòa lâu đài cổ.

“Chủ tịch lại đây xem này!!!”

“Có chuyện gì sao?”

“Ở đây có vết máu khô, còn có cả một ít đồ của nhân viên cứu hộ nữa.” Diệp Ngọc Phong đi tới người lúc này liền đưa vật mình đã nhặt được cho ông, đó là một ít đồ chuyên dụng của đội cứu hộ bên trên còn dính chút máu điều này không khỏi khiến người ta liên tưởng đến việc bọn họ có thể đã gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn.

“Cái này?” Diệp Ngọc Phong cầm lấy đồ mà nhân viên nọ đưa cho không khỏi rơi vào trầm tư. “Đi lần theo vết máu thử xem sao có thể sẽ tìm được ai đó hoặc đồ vật gì đó.”

“Vâng”

Đoàn người tiếp tục đi trên đường chỉ rải rác vài vệt máu nhỏ nhưng đủ để họ xác định được rằng mình đi đúng hướng. Họ đi được một đoạn khá xa thì phát hiện ra một thi thể khô quắt nằm dưới gốc một cây đại thụ. Hai mắt trợn trừng như phải trải qua điều gì đáng sợ lắm. Vẫn là vết cắn nơi cổ. Đích xác đó chính là một thành viên của nhóm chuyên gia nghiên cứu được Diệp Ngọc Phong mời về. Mồ hôi lạnh túa ra ướt nhẹp áo, không ai bảo ai, những người chứng kiến cái xác đều hoảng loạn không biết mình có khả năng sẽ giống như người này hay không. Họ bắt đầu cảnh giác, nhìn quanh quất xung quanh không ngừng, sợ rằng thứ đáng sợ đó có thể nhảy ra bất cứ lúc nào và tấn công họ. Duy chỉ có Diệp Ngọc Phong là suy nghĩ rất lung, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Ông thật sự rất tò mò muốn biết. Ông không tin trên đời này có quỷ hút máu.

Đoàn người rời khỏi khu rừng lúc trời về chiều, dĩ nhiên là phải kiêng theo thi thể đã phát hiện được trong rừng. Ai cũng cảm thấy may mắn vì không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng nào ai biết có một đôi mắt sâu thẳm vẫn đang nhìn chằm chằm họ.

Phải, đó là Liêu Trúc Hàn, lúc này cô từ trong tòa lâu đài cổ đi ra, định đi tìm một con mồi nào đó nhưng lại bất ngờ chạm mặt họ, cứ nghĩ sẽ vô được miếng mồi ngon, ai ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Ngọc Phong thì cô lại sững sờ. Giống! Phải nói là rất giống, khuôn mặt này thực giống với người hôm trước cô đã gặp ở biệt thự bên sườn núi. Nói cách khác, cô có gốc đến đâu cũng có thể suy diễn ra rằng người này và anh ta chỉ ít có một chút quan hệ. Bởi vậy tuy rằng cũng có khả năng chỉ là người giống người, cô cũng lại chọn bỏ qua cho những người này. Chỉ là sau khi họ rời đi rồi cô mới suy nghĩ đến một chuyện. Bản năng khát máu, lạnh lùng của một vampire trong cô đâu mất rồi? Tại sao lại dễ dàng buông tha cho con mồi của mình như vậy???

Ây da, thật khó hiểu mà. Cô vỗ vỗ trán mình cuối cùng bỏ qua câu hỏi mà bản thân không trả lời được. Xoay người đi về phía

tòa lâu đài. Đành nhìn dõi một đêm vậy, ai bảo ngu ngốc đi buông tha thứ thức ăn mình yêu thích nhất. Dù sao cũng đã rồi không lẽ giờ đuổi theo người ta đòi hút máu, về chuẩn bị một chút vậy, mai, chỉ ngày mai thôi cô sẽ trà trộn vào sống trong thế giới của con người, sẽ ăn no thỏa thích với lượng máu mẹ không giới hạn. Hà Hà.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gặp lại

Khả năng của một Hấp Huyết Quỷ mà nói không ai có thể nhận định hết được, với những gì phải làm để giống như một con người thực thụ thì Liêu Trúc Hàn đúng là giống như sinh ra đã biết vậy. Bởi vậy cô ung dung thoải mái, cũng thử đi làm giống như những con người thực thụ. Công việc cũng không phải nặng nề gì. Chỉ có điều...từ khi cô chuyển vào trong thành phố, rất nhiều chuyện đã phát sinh theo chiều hướng đi xuống. Cô học cách làm người nhưng không ăn cơm mà lại đi hút máu. Ngày ngày, bản tin thời sự vẫn đưa tin về cái chết của những tên bụi đời hay vô gia cư với hai vết thương nhỏ như vết kim đâm ở cổ. Cả thành phố náo loạn với tin đồn có quỷ hút máu. Trong khi cả thành phố đang âm ỉ đồn đãi những lời đồn vô căn cứ. Ô, vô căn cứ ở chỗ nào??? Thi kệ gây ra chuyện này vẫn đang...cà lờ phát pho.

Cuộc sống những tương an nhàn, ai ngờ một ngày kia Liêu Trúc Hàn cô lại...gặp quỷ. Không, nói chính xác thì phải là một con quỷ gian xảo đội lốt người mới đúng. Ai vậy nhỉ?

Thực ra...

Là như thế này ạ...

Buổi sáng hôm ấy trời trong gió mát, không một gợn sóng, lộn, là gợn mây, gợn mây ạ, nhỏ hiu hiu nhẹ nhàng thổi, chim hót líu lo *lấy hơi* cảnh cây đung... Ngung, vào chủ đề chính đi. Vâng, bạn Hàn nhà mình đang "tung tăng" (vì không tìm được từ nào thích hợp hơn nên ta đành phải...) đi làm, khi đến trước cửa công ty thì bị đụng té. Thực ra là tự đâm vào người ta rồi té ạ. Vừa suýt xoa cho cái mông tội nghiệp của mình vừa xa xả mắng tên vô lại nào đó đi không nhìn đường để cái mông yêu dấu của cô phải úp mặt vào đất mẹ. Mà tên vô lại nào đó thì vẫn thản nhiên để cô mắng chửi, không chút phản ứng, cứ chằm chằm nhìn cô. Thấy vậy, cô mở miệng để hắt vài câu:

“Đừng nhìn nữa, chị đây biết mình đẹp rồi, cậu còn nhìn nữa tôi lập tức móc mắt cậu ra!”

Cô vừa nói vừa phui bụi đứng lên, bực tức chưa tan đi ngạc nhiên đã kéo đến, Liêu Trúc Hàn mắt chữ O miệng chữ A nhìn người đối diện. Mẹ ơi!! Là...là...là hân. Khoan đã, mẹ cô đang ở đâu ý nhỉ??? Cô lấy hết sức bình sinh cô mở miệng:

“Anh...anh...anh làm...gi ở...đây?”

Nhục, quá nhục nhã, lần đầu tiên trong đời từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên cô nói lắp. Ôi, má ơi! Đừng kêu nữa má cô không có ở đây.

Thực chất ban đầu khi nhìn thấy Liêu Trúc Hàn, Diệp lam phi cũng rất ngạc nhiên không ngờ lại gặp cô trong hoàn cảnh này, nhưng anh rất nhanh lấy lại vẻ tự nhiên mà thoải mái để cho cô đắm sâu vào người mình, giờ lại thích thú xem phản ứng của cô.

“Tĩnh cò thôi. Không ngờ lại có thể gặp cô ở đây? May là cô còn nhớ tôi đấy, hôm đó là ai lén lút lút trốn khỏi nhà tôi như ăn trộm vậy? Hừm???

Chẳng lẽ cô đã lấy thứ gì đó rồi chuẩn đi? À, nói mới nhớ, tôi không thấy cái bình hoa cổ đặt ở góc phòng đâu nữa.”

Liêu Trúc Hàn giật nảy mình. Má ơi, lòng cô lại thăm than, có phải tại con sống chung với người lâu quá không sao đến giật mình mà cũng kinh quá vậy?

“Đâu...đâu...đâu có.” Đó còn nói lấp kìa. “Mà bình hoa cổ gì anh lại để ở góc phòng cư ch. Thần kinh”

“Vậy sao?” Diệp Lam Phi nhướn mày, sát lại bên cô.

“Thật...thật mà. A! Tôi phải đi làm. Xin lỗi, cho qua.” Xong phi thẳng vào đại sảnh không dám quay đầu nhìn lại.

Diệp Lam Phi ngăn người, đây không phải công ty của nhà anh sao. Hờ hờ, thật là không muốn gặp lại thì càng đụng nhau nhiều hơn mà. Oan gia ngõ hẹp. Ông trời xem ra không phải là không có mắt. Anh ung dung bước vào đại sảnh, đầy mắt khó kiểm chế được một nụ cười vui vẻ, cô gái nhỏ à, chờ tiếp chiêu đi!

-----Tôi là dài phân cách chờ tiếp chiêu----- Hôm nay, Liêu Trúc Hàn đang "say sưa" làm việc thì có một xấp giấy tờ từ trên trời không là từ tay người rơi xuống, cộng với lời nói "dịu dàng, êm ái" của trưởng phòng:

“Cô xem xét đối chiếu lại những số liệu thống kê, sau đó sắp xếp lại tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp chiều nay rồi đem lên phòng phó tổng giám đốc cho tôi.”

“Vâng.” bất mãn liếc mắt lườm bà ta một cái, cuối cùng vẫn là phải nhận lấy, bỏ đi, dù sao cô cũng là nhân viên, đang sống làm người đó.

Sau khi đối chiếu xong tài liệu Trúc Hàn ôm xấp tài liệu mệt mỏi lê bước về phía văn phòng phó tổng. Mở cửa bước vào, đặt xấp tài liệu trên bàn cô mở miệng:

“Phó tổng, tôi đã đối chiếu xong hết rồi mời anh xem qua.”

Người thanh niên cúi mặt làm việc ngẩng lên, đập vào mắt cô là khuôn mặt quen thuộc. Ôi thôi! Đời tàn rồi, thì ra cái tên vô lại đó lại chính là phó tổng của chỗ này.

“Ngạc nhiên lắm à?”

“Không, không có, vậy tôi đi trước.” Cô bước nhanh ra khỏi phòng làm việc không dám ngoảnh đầu quay lại. Âm thầm thở dài trong lòng, thầm nghĩ anh ta lúc làm việc thật là khí thế bức người mà.

Liêu Trúc Hàn vừa đi khỏi, Diệp Lam Phi liền nở nụ cười hại nước hại dân.

“Trời giúp mình, không tốn công phí sức mà thỏ trắng đã tự động lọt lưới rồi.” Ừm. Ví dụ này có hơi trừ tượng thì phải.

Anh nhấn giữ nút điện thoại trên bàn làm việc gọi thư kí:

“Việt Long, tôi muốn trong vòng 10 phút hồ sơ của nhân viên mới tuyển vào công ty phải có trên bàn làm việc của tôi.”

“Vâng, thưa phó tổng.”

Vừa yên ổn không được bao lâu, dáng dấp quen thuộc đó lại xuất hiện trước cửa phòng làm việc của cô.

“Oa! Phó tổng giám đốc kìa. Đẹp trai quá đi!”

“Chào phó tổng.” Các nhân viên trong phòng cúi đầu chào anh.

Diệp Lam Phi chỉ gật đầu, rồi đưa ngón trỏ về phía Liêu Trúc Hàn ngoắc ngoắc:

“Liêu Trúc Hàn, cô qua đây!”

“Hả? Tôi sao?” Cô đưa ngón tay chỉ chỉ mình mặt đầy dấu hỏi.

Diệp Lam Phi uể oải dựa lưng vào tường:

“Không phải cô thì còn ai vào đây, không lẽ phòng này con có ai tên Liêu Trúc Hàn nữa!” Diệp Lam Phi nhướn mày nhìn những người còn lại.

“Không có!” Tất cả đều không ai bảo ai đồng loạt lắc đầu.

Liêu Trúc Hàn mặc dù trong lòng đang rất tức giận nhưng bởi từ trước đến nay chưa từng có ai có hành động như vậy với mình nhưng cô cố dè nén cơn giận, tự nói với chính mình: Bình tĩnh, bình tĩnh nào, đây là thế giới con người, mày thì đang sống làm người, tốt nhất là nên vì sự nghiệp máu me trong tương lai mà nhẫn nhịn một chút, để còn có thể yên yên ổn ổn mà sống.

Dẫn lòng như vậy nên cô cố nặn ra một nụ cười, bước tới chỗ Diệp Lam Phi, hỏi:

“Phó Tổng, không biết anh tìm tôi có việc gì?”

“Cô đi theo tôi!” Nói xong anh xoay người bỏ đi, không để cho Liêu Trúc Hàn có thời gian mà phản ứng.

Diệp Lam Phi đưa cô đến văn phòng hành chính, chỉ chỉ vào đồng giấy tờ cao như núi thái sơn:

“Cô ôm thứ này đi theo tôi!”

“Phó tổng, đóng hồ sơ như vậy làm sao tôi ôm hết được.” - Cô chết điếng, nghĩ thầm biết ngay mà thế nào cũng có biến mà.

“Có gì mà không ôm được, đầu óc cô làm từ gì vậy? Không biết bỏ vào thùng cacton mà bê à?”

“Tôi...”

Chưa kịp mở miệng phản kháng, Diệp Lam Phi đã xoay người bước ra ngoài, để lại Liêu Trúc Hàn với đồng giấy tờ cao ngất ngưỡng. Được rồi, coi như cô sai lầm đi, đúng là ngu ngốc mới nghĩ hán là người tốt mà, hành động làm đó của hán không biết chừng là dở chứng mà làm cũng nên. Cô thấy thật hối hận vì không rút cặn máu hán mà!!! hừ hừ.

Người ta nói không sai, tư bản đúng là chẳng khác gì quỷ hút máu mà. Ồ, cô cũng là quỷ hút máu nga, bình tĩnh, bình tĩnh không thể để tên yêu nghiệt này đá kích.

Liêu Trúc Hàn âm ức ôm xấp tài liệu cao như núi kia đi theo sau hán, mà hán lại ác độc không cho đi thang máy, bắt cô đi cầu thang bộ, hại cô mệt gần chết, vừa khệ nệ ôm giấy tờ lèo đèo theo sau anh ta, cô vừa nghĩ thầm: may mà mình không phải người chứ nếu là người thì đã sớm đột quỵ chết rồi. Và bây giờ thì cô đã cách tới 3m lận. Thực tình cô mỏi tay lắm rồi mau mau đến nơi để cho cô còn ngồi nghỉ a~. Diệp Lam Phi nhận một cuộc điện thoại. Cô khắp khối mừng thầm đang định đặt thùng tài liệu xuống nghỉ một lát thì anh lại vừa nghe vừa quay người lại, đưa tay vẫy vẫy cô, nói nhỏ:

“Nhanh lên, nhanh lên người ta đang giục kia...”

Sét đánh ngang tai. Vốn tưởng được nghỉ ngơi một lúc, ai ngờ...người ta lại giục đẩy nhanh tiến độ. À mà khoan, nhanh lên...nghĩa là sẽ phải đi thang máy...haha thoát rồi...

Nhưng mà...

Diệp Lam Phi anh ta...

...vẫn tiếp tục...

...đi cầu thang bộ...

HÀ???

Đi...đi cầu thang bộ...

Lần này thì Liêu Trúc Hàn kịp phản ứng vội mở miệng:

“À, cái đó, phó tổng...”

“Sao vậy?” - Diệp Lam Phi xoay người lại nghi hoặc hỏi:

“Không phải anh bảo người ta đang thúc giục sao, vậy tại sao chúng ta không đi thang máy?” - Liêu Trúc Hàn nuốt nước bọt mở miệng hỏi.

“À...tôi đang có ý định thừa dịp này tập thể dục luôn.”- Xong lại tiếp tục đi.

Shock toàn tập. Gì,,gì chứ, cái tình huống cầu huyết gì thế này, anh muốn tập thể dục thì mắc mớ gì tới tôi chứ, tại sao lại lôi tôi đi tập cùng anh, tôi đâu muốn giảm cân đâu.

Sau khi đến phòng họp, Diệp Lam Phi bỏ lại cô ở ngoài, đi thẳng vào phòng họp, hại cô đứng chờ muốn gãy chân mà không thể ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đồ ăn của con người xem ra cũng không tệ

Tan họp.

“Đi chúng ta đi ăn com!”

“Phó tổng, ngài vừa nói gì?” - Cô nghi ngờ hỏi lại.

“Tôi nói đi ăn com!!!” - Diệp Lam Phi từ tốn nhắc lại.

“Ấn, ăn com???”

“Phải! Là ăn com” - Anh gật đầu ra vẻ nghiêm túc.

“A, ăn com?” Không cần đầu, tôi không đói anh cứ đi ăn đi. - Cô nói xong thì cô giơ định chạy nhưng nàng đã nhanh Diệp Lam Phi còn nhanh hơn, túm lấy áo cô, giữ chặt.

“Liêu Trúc Hàn, lấy tư cách là lãnh đạo, tôi yêu cầu cô phải đi ăn com với tôi. Nghe, chưa?”

Hai chữ cuối cùng chính là anh cố tình nhấn mạnh để tỏ rõ sự uy hiếp trong lời nói của mình. Cuối cùng, Liêu Trúc Hàn đành phải thỏa hiệp, hazz đây là lần đầu tiên trong đời cô thấy mình vô dụng, bất tài, ngu xuẩn như vậy. Đi theo sau Diệp Lam Phi mà âm thầm rơi lệ trong lòng, ngược nhìn bóng người phía trước - kẻ gây ra phiền não cho cô mà vẫn vui vẻ ngâm nga hát kia, còn có khuôn mặt hại cho nhân gian kia mà cô chỉ hận không thể vỗ tới cầu xé cho nó thật thảm hại, nhưng lại không thể làm chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hắn, thờ dài một cái, cô thầm nghĩ: Phó tổng à, rốt cuộc anh muốn gì đây? Tôi là ma cà rồng mà, tôi chỉ thích uống máu người thôi, tôi làm sao ăn được đồ ăn của mấy người cơ chứ, có phải anh muốn tôi ngồi nhìn anh ăn tới đói chết không?

Dĩ nhiên những lời này cô chỉ dám nghĩ trong lòng chứ nếu mà nói ra không biết sẽ thành như thế nào nữa.

Nhà hàng XX.

Diệp Lam Phi cúi đầu ăn com, khi ăn com anh ta giữ im lặng, không thích ồn ào, mà cô cũng không muốn mở miệng nói chuyện nên không ai nói gì cả, không khí rơi và trầm tư. Cô không ăn nên chỉ còn biết ngồi nhìn anh ta ăn. Bó tay = =. Tỉ mỉ quan sát, cô công nhận anh ta đẹp trai thật, đáng ăn tao nhã, lịch sự không làm mất đi vẻ phong độ, trông càng yêu nghiệt hơn. Cô lắc lắc đầu, trời ơi, mình bị làm sao vậy, trong lòng không ngừng niệm “kẻ trước mặt là yêu nghiệt, là yêu nghiệt, không thể để bị hắn quyến rũ, tâm phải tĩnh, tâm phải tĩnh”.

Tuy khi ăn com Diệp Lam Phi không thích nói chuyện nhưng không có nghĩa là anh không để ý đến xung quanh, này giờ anh để ý Liêu Trúc Hàn chỉ thấy cô ngồi nhìn anh chăm chăm, ừ đột không chịu động đũa.

“Sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị à?”

“Không có!”- Cô uể oải đáp

“Vậy tại sao cô không ăn?”

“Tôi không...”

“À, tôi biết rồi...”- Diệp Lam Phi vuốt vuốt cằm - “...có phải tại lúc tôi ăn rất đẹp trai nên cô mới không nỡ phí thời gian vào chuyện ăn uống mà để dành ngắm tôi chứ gì?”

“Hả? Không, không, phó tổng tôi không ăn được những thứ này.” Xin lỗi, nhưng anh có thể bớt tự kỷ đi được không?

“Tại sao?”

“Bởi vì...tôi không phải là người...ười...”

“Gì???”

“À, không, không ý tôi là tôi, những thứ này thực sự tôi không ăn được...” - Ày da, càng giải thích càng rối.

Diệp Lam Phi mờ tịt, cố suy nghĩ, cố nhai nuốt những lời cô nói, nhưng rốt cuộc cái đầu anh thông minh đến đâu cũng không thể tiêu hóa lời nói của cô, cuối cùng anh nở một nụ cười:

“Liêu Trúc Hàn, tôi hỏi cô một câu nhé!?”

Cô với tay lấy cốc nước trên bàn, vừa uống vừa gật đầu:

“Phó tổng, ngài cứ nói. Tôi nhất định sẽ trả lời thành thật.”

“Cô ngắm tôi đến nổi no rồi đúng không?”

Phốc...chỗ nước Cô vừa uống giờ đã phun ra toàn bộ hơn nữa còn ngoan ngoãn đáp xuống mặt Diệp Lam Phi.

“A, phó tổng, tôi xin lỗi tôi không cố ý” - Cô tay chân luống cuống lấy khăn giấy lau nước trên mặt anh.

Diệp Lam Phi hài lòng vì hành động quan tâm này của cô, nói một câu trấn an:

“Không sao, rất mát!”

Liêu Trúc Hàn sắc mặt một cái.

Trở về công ty, cô luôn có cảm giác là lạ thế nào ấy. Dọc đường, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ. Có những tốp tùm năm tùm ba thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô một cái, còn là vụng trộm liếc nữa chứ, người ngoài nhìn vào còn tưởng bọn họ có ý với cô. Nghĩ đến đây, cô không khỏi xoa xoa cánh tay đang nổi da gà. Trời. Liệu đó là thật thì sao? Đáng sợ, đáng sợ quá. Đây khởi đầu những suy nghĩ vớ vẩn, cô tiếp tục cất bước đi. Nhưng mà, cô cần phải khoa trương đến vậy không, ngay cả chị lao công cũng nhìn cô bằng ánh mắt đầy tình tứ, dạt dào khao khát như có vô vàn lời muốn nói, còn có một chị nhiệt tình kéo cô vào trong nhà vệ sinh hỏi nhỏ:

“Tiểu Hàn Hàn à...” Xin lỗi đi, có cần phải thân thiết thế không, “...em nói cho chị biết đi, có phải em và phó tổng có gì đó không? Hai người là người yêu sao? Em và anh ấy rất cuộc quen nhau như thế nào vậy? Nói cho chị biết đi, chị hứa sẽ giữ bí mật cho.”

Cho xin, cô trầm nghĩ trong lòng, nếu nói cho chị biết thì không biết chừng chị cần hai tiếng nữa thôi, ngay cả văn phòng CEO cũng sẽ biết chuyện này mất. Bụng nghĩ vậy, cô mỉm cười đáp:

“Làm gì có chứ. Em và phó tổng có thể có quan hệ gì được. Mọi người nghĩ linh tinh gì thế.” Để tang tính thuyết phục cô còn bồi thêm một câu. “Và lại, em rất biết ơn chị, chị làm việc vất vả như vậy để giữ vệ sinh cho chúng em mà đến cả toilet cũng phải dọn dẹp sạch sẽ, như vậy vất vả, ầm ừc biết bao nhiêu, cho nên em rất quý chị, nếu anh và anh ta thực sự có gì đó, em nhất định sẽ báo cho chị đầu tiên mà.”

-----Tôi là dải phân cách dọn vệ sinh vất vả-----

Vất vả lắm mới thoát khỏi tay chị lao công, trở về phòng lại gặp phải làm mưa bom bão đạn của mấy đồng nghiệp nữ, họ xoắn xuýt tùm lại hỏi cô:

“Nói đi, nói đi, quan hệ giữa cô và phó tổng là như thế nào hả? Thằng thần thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.”

“Nói mau, rốt cuộc cô và phó tổng có quan hệ mờ ám gì hả?”

“Hay cô là bạn gái của anh ấy? Ôi, thật ngưỡng mộ nga?” Để tăng thêm tính biểu cảm, cô ta còn đan mười ngón tay vào nhau để dưới cằm, mắt long lanh phát sáng.

“Phải đó, phải đó, cô còn đi ăn cùng với phó tổng cơ mà! Ôi! Cô thật may mắn! Bao nhiêu cô gái muốn được như cô mà còn không được ấy chứ. Thế cô có chớp thời cơ không thế? Đó là cơ hội hiếm có nha!”

Liêu Trúc Hàn nở một nụ cười giả tạo, nghĩ thầm trong lòng: sao mấy người này lắm chuyện quá vậy!

“Nói đi mà! Đi mà, cô với phó tổng đã nói những gì thế? Cô có hỏi mẫu con gái anh ấy thích là như thế nào không?”

Trời ơi! Cô thầm roi lệ trong lòng. Nếu con không rời khỏi đây thì sẽ bị đám người này làm cho điên mất!

Cô đưa tay với tập hồ sơ trên bàn, hướng cửa ra vào bước tới, trước khi đi còn bỏ lại một câu làm cả đám chết sững:

“Nói gì? Tôi có thể nói gì được chứ? Tôi không bị anh ta làm cho ghen chết là may lắm rồi, còn nói gì nữa đây? Tôi đâu có ngu mà mở miệng, mở miệng nói để anh ta lấy que chặn ngang họng tôi à? Tôi còn muốn sống lắm!”

Mấy người còn lại trong phòng nhìn nhau, một người trong số đó hỏi:

“Này Phó tổng thích thấy người ta ghen chết lắm à?”

Mà đáp lại chỉ là những cái lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngày nghỉ rắc rối

Mấy tuần sau đó, Diệp Lam Phi không đến tìm cô nữa. Tưởng rằng anh ta đã chán trêu đùa mình, từ giờ trở đi sẽ được yên ổn nên tâm trạng nàng tốt

hơn hẳn, hiệu suất làm việc cũng cao hơn trước nhiều. Hai ngày nữa là Quốc Khánh, nhân viên trong công ty được nghỉ ba ngày, bắt đầu từ ngày mai, cũng tốt, cô cũng muốn nghỉ ngơi một chút, làm việc nhiều như vậy, cô là ma cà rồng còn thấy mệt mỏi, không hiểu sao những con người yếu ớt kia lại có thể chống chịu được, thật may, vừa lĩnh lương xong, lần trước ăn thử thức ăn của con người (thực ra là bị ép nhưng ta quyết định giữ lại chút thể diện cho nàng nên đã sửa lại) thấy cũng ngon ngon, thảo nào họ cứ ăn những thứ này mà không thích uống máu, thì ra là bị mê hoặc rồi (cho xin đi! cô bị mê hoặc thì có, và lại họ không phải ma cà rồng như cô đâu, họ là con người, con người đó! Hiểu chưa?- Chưa hiểu!!!)

=_=

Thức ăn ngon vậy lần này phải thử tiếp mới được!

Dù sao Diệp Lam Phi cũng buông tha cô rồi, lần này coi như ăn mừng đi! ^^

Ngày nghỉ đầu tiên, cô ngủ một mạch tới 9 giờ sáng, sau rồi chạy xuống quán ăn ở phía đối diện nhà gọi liền một bàn bảy tám món, dùng sức càn quét như báo cấp 1 mà xử lý hết chỗ thức ăn trên bàn=_= trong con mắt kinh ngạc của những người xung quanh...ăn xong lại chạy về lần ra ngủ, ôi ôi, Diệp

Thị không phải là đã bóc lột sức lao động của người ta thậm tệ tới mức đó chứ!!!

Nhưng mà...

...có lẽ là thật!!!

Khi Liêu Trúc Hàn cô đang say sưa giấc mơ trưa thì chuông điện thoại chọt reo lên, cô bấm hực tắt máy nhưng 5 phút sau điện thoại lại đổ chuông ầm ỹ, thôi, bấm máy cho rồi, nhanh còn ngủ. Và thế là cô bấm máy trong tình trạng rất chỉ là bức bối, hỏi đại một câu, mà còn như hét vào điện thoại:

“Cái gì thế?”

“Thế cái mé!”

Người ở đầu giây bên kia nếu không phải công lực lợi hại chắc là đã chết vì thủng màng nhĩ rồi. Vậy mà còn có thể trả đòn, công lực thật kinh người.

Khoan đã...

...giọng nói này...

...nghe quen quen...

...hình như...

...là...của...

“A...”- là phó tổng. Toi, toi rồi sao anh lại nhè lúc này mà gọi chứ.

“A cái gì mà a!!! Tôi đói!

Hả??? Hả??? Hả??? Anh còn có tâm trạng kêu đói sao? Chỉ vì một câu nói vắn lại của anh mà...hình tượng của anh hoàn toàn sụp đổ rồi..(- chứ không phải tại mi viết thế ah/- Ta...ta thích viết thế nào là việc của ta, ai biểu ta là tác giả cơ chứ!!! Há Há!!)

Thế cái mé! Thế cái mé! Thế cái mé!

Đây là từ ngữ mà một tổng tài anh tuấn cùng tiêu sái như anh có thể thốt ra sao??? Còn hết sức tự nhiên nữa!!! Sao cứ như lưu manh ngoài chợ vậy.

Cô âm thầm cảm thán: Ấy da, phó tổng, hình tượng phó tổng giám đốc nghiêm túc, lạnh lùng của anh trong lòng tôi sớm đã sụp đổ ầm ầm rồi, mà bây giờ còn tệ hại hơn nữa chứ. Anh ở trong lòng tôi đã sớm đạt danh hiệu đẳng cấp của đẳng cấp của đẳng cấp lưu manh, vô lại của vô lại của vô lại rồi!

“Sao vậy? Liêu Trúc Hàn! Mau trả lời tôi đi, rốt cuộc cô có nghe tôi nói không hả?”- Ở đầu dây bên kia Diệp Lam Phi đã mất kiên nhẫn về sự chậm chạp của cô.

“Phó...phó tổng...”- Cô nuốt nước bọt nhỏ giọng nói-“...không phải hôm nay là ngày nghỉ sao? Anh không ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức, để người ta phục vụ, còn gọi điện đến kêu đói với tôi làm gì?”

“Cô cũng còn biết đến cô có cấp trên như tôi cơ à. Đầu óc cô làm bằng đất sét à? Đói dĩ nhiên là phải ăn rồi!”

“Vậy anh gọi cho tôi làm gì?”- Trong đầu cô thoáng qua một ý nghĩ xấu xa, thoáng rung mình, Liêu Trúc Hàn thầm nghĩ tại sao mình lại có thể có suy nghĩ như vậy chứ. Đầu óc mình bắt đầu đen tối từ khi nào vậy? Thiện tại! Thiện tại! (cô giết người sao không thấy tội lỗi đi)

“Liêu Trúc Hàn!!!”- Anh nghiêng răng-“...cô đúng là ngu ngốc mà...tôi gọi cho cô là để gọi cô cùng đi ăn!!! Rõ chưa???”

Đầu dây bên kia Liêu Trúc Hàn một tay bịt lỗ tai, một tay đưa điện thoại ra xa:

“Phó tổng, anh có thể nói nhỏ một chút được không, nếu không tôi e rằng mình sẽ phải đi vá lại màng nhĩ đó!!!”

Hà??? Hà??? Hà??? Có nhầm không vậy? Cả ngày nghỉ cũng không chịu tha cho cô. Nhà tư bản đúng là mất hết nhân tính mà.

“Phó tổng.”

“Gi?”

Xi đúng là keo kiệt chỉ một lời nói thôi mà cũng tiết kiệm, đầu nghĩ một đằng nhưng miệng thì nói một nẻo, cô giờ giọng ngọt xớt:

“Hôm nay không phải là ngày nghỉ sao, tôi làm việc như vậy cũng cảm thấy rất mệt, anh cho tôi nghỉ đi, né tha cho tôi lần này đi~”

“Ai cho cô nghỉ mà nghỉ?”

“Ồ...- Cô hơi ngăn người ra –“...nhưng tất cả mọi người đều được nghỉ mà, tại sao tôi không được nghỉ chứ?”

“Tôi không hỏi cái này, tôi hỏi ai cho cô nghỉ hả???”

“Là cấp trên.”

“Liêu Trúc Hàn thế tôi không phải cấp trên của cô à?”- Giọng điệu này sao mà ghê vậy như thể hạ thấp xuống âm độ ấy –“ Cô vô cùng nghiêm túc cảm thán.

“À...ờ dĩ nhiên là có rồi, sao tôi có thể quên mình có một cấp trên vĩ đại như anh chứ.”

“Cô đã coi tôi là cấp trên rồi thì tại sao tôi chưa cho phép cô đã dám nghỉ!!!”- Toi rồi, âm không độ rồi!

“Nhưng cấp trên của anh cho tôi nghỉ mà.”

Sắp chết rồi còn cố cãi coi chừng chết không toàn thây. Tiểu Hàn cô hãy tự cầu phúc cho mình đi!!

“À ra thế! Vậy cấp trên của cô là ai vậy?”

“Là...là tổng giám đốc.”

Nói đến đây, mi mắt phải của nàng giật giật. Phải có tiền, trái có họa. Ôi thôi! Tiếp tục cảm thán. Sắp mang họa sát thân rồi!!!

“Ukm...vậy có nghĩa là tổng giám đốc là to nhất, bảo nhân viên làm gì nhân viên phải làm nấy sao?”

“Vâng.” Cô gật đầu cái rụp, mặc dù biết hẳn không nhìn thấy nhưng vẫn làm để tăng thêm vài phần sắc thái. “Tổng giám đốc bảo chúng tôi đi phía đông, chúng tôi không dám đi phía tây, bảo chúng tôi đứng chúng tôi không dám ngồi.”

Vừa nghe Diệp Lam Phi vừa nhếch khóe miệng cong lên rõ rệt, thầm nghĩ: Liêu Trúc Hàn, là em tự đào hố chôn mình, lần này đừng trách tôi.

“Thế cô không biết à?”

“Biết gì cơ ạ?” Tôi thì phải biết gì cơ chứ!

“Tôi vài ngày trước đã nhậm chức tổng giám đốc rồi, cô không biết thật à?”

Thật là may.

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời. Ai biết cô đang âm thầm rơi lệ trong lòng. Ôi! giờ thì đã hiểu rõ cuộc cái gì gọi là khóc không ra nước mắt. Đúng là tự đào hố chôn mình mà!!! Thật hối hận khi không gia nhập hội bà tám trong công ty. Thảo nào mà mấy ngày nay cô cứ thấy người ta thì thảo to nhỏ, thì ra là vì chuyện này, sao mình lại không để ý một chút chứ.

Rốt cuộc cũng chỉ là một câu: TỰ LÀM TỰ CHỊU!!!

-----Tôi là đường phân cách tự bê đá đập chân mình-----

“Này! Liêu Trúc Hàn, cô có nghe không vậy?”

Liêu Trúc Hàn mở hời bọt giọt nhặt điện thoại lên nghe, trong lòng thầm cầu bình an cho chính mình. Cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể, kìm nén hết sức để không hét vào điện thoại:

“Vậy chúc mừng anh, phó...à không tổng giám đốc, là tổng giám đốc. Haha!”

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng thì gào thét: Anh là tổng giám đốc thì sao chứ! Mắc mớ gì tới tôi! Hà??? Hà??? Hà??? Đùng lúc này Boss hạ thánh chỉ:

“Không nói nhiều, tôi cho cô 5 phút, 5 phút sau cô phải có mặt ở dưới nhà, nếu không đừng trách tôi độc ác. Tút...tút...tút...”

Ôi ôi ôi giọng nói âm 0 độ đây sao, sao tắt máy rồi mà thấy lạnh quá vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngày nghỉ rắc rối (2)

Sau khi cúp máy một cách phũ phàng, anh dựa người vào cửa xe, hai tay đút túi quần tựa hình ảnh mỹ nam dựa xe đẹp = _ =” Còn cô thì sao???

À! Sau khi nghe xong câu cuối thì:

+ Điện thoại: Quảng lên giường, bởi vì bị quảng đau quá nên bạn ý vốn giữ im lặng đã lên tiếng phản bác: "Phản đối bạo lực gia đình!"

Hàn: Im ngay! Ai là gia đình với mi!!!

+ Sau 0,1 giây quảng điện thoại cô lao nhanh vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân tốn 1 phút lặn.

+ 0,1 giây sau nhào ngay vào tủ dùng luôn 3 phút thay quần áo.

“Ôi không! Làm sao bây giờ, tiêu, tiêu thật rồi, còn chưa đầy một phút nữa thôi, làm sao đây!!!” Trong lòng thì than ngán thở dài thế đấy nhưng chân thì đã hoạt động như tàu siêu tốc rồi.

0,9 giây.

0,8 giây.

0,7 giây.

...

0,3 giây.

0,2 giây.

0,1 giây...

Ngừng.

Ôi cái ban công kia. (Ó!)

Hay lắm! Ta quyết vượt qua mi.

Nói được làm được. Nàng quảng ngay đôi giày cao gót 5 phân, từ ban công phi thân thẳng xuống dưới lầu, khi hai chân chạm mặt đất thì chỉ còn 0,01 giây nữa.

Lao

Lao đi.

Lao nhanh vào. Diệp Lam Phi vẫn đang đứng chờ, anh không thoải mái cho lắm với những ánh mắt nhìn anh đắm đuối như cù chuối (Khụ khụ. Đây là còm men của anh ấy, khôn liên can gì đến ta nha) của các cô gái thì đột nhiên một cơn gió thổi tới tiếp sau đó là một thứ gì đó, là thứ gì đó đó lướt qua anh ngang tốc độ ánh sáng, sau đó lại quay lại lao đến trước mặt anh.

“Phó...à không, tổng giám đốc, tôi...tôi đến rồi. khụ khụ...” Nói mãi mới được một câu, hai tay đưa lên vỗ ngực thùm thụp, Liêu Trúc Hàn đã phải cố gắng lắm mới có thể đến đúng giờ, bây giờ cô đã thở không ra hơi rồi.

Diệp Lam Phi đưa cho cô một chai nước rồi nhìn kỹ một lượt từ đầu xuống chân, và kết quả sau một hồi bối rối tìm vết anh đã cho ra đời bảng báo

cáo sơ lược sau. Nào đưa đây tác giả xem:

Họ và tên: Liêu Trúc Hàn

Tuổi...

Tình trạng: Độc thân. Cất. Không phải cái này. Sai chủ đề rồi. Làm lại mau:

Khụ khụ. Vâng đây mới chính là bản báo cáo, lúc nãy chúng tôi lấy nhầm bản sơ yếu lý lịch.

Tình trạng: Tóc có thể dùng làm tổ quạ, chân không mang giày, có dấu hiệu đứng không vững, hình như sắp ngã rồi, quần áo xộc xệch, không được phẳng phiu cho lắm, không, nói chính xác là vô cùng vô cùng không phẳng phiu, ở tay áo còn có chỗ giống như bị xé rách. (Xin lỗi, ta giải thích một chút chỗ rách đó là do bạn ý bay qua lan can bị mắc vào thanh sắt nên mới...đừng hiểu lầm)

Ngắm xong, Diệp Lam Phi nhìn cô mở miệng:

“Liêu Trúc Hàn.”

“Hmm...- Đang uống nước không trả lời được.”

“Cô...vừa có phải vừa làm chuyện gì mờ ám không?”

PHỐC!

Diệp tổng à, anh thật là vui tính!

Cô ngẩng mặt nhìn trời cảm thán, sau nửa ngày mới thốt ra được một câu:

“Tổng giám đốc, từ khi nào trí tưởng tượng của anh trở nên phong phú đến vậy?”

Diệp Lam Phi hơi ngần ra. Từ khi gặp cô tới nay, anh đều rất vui vẻ, đầu óc lại có xu hướng đen tối đi, anh làm việc cũng có quy tắc của mình, chưa bao giờ lại có chuyện anh dây dưa, có tin đồn thổi với nhân viên trong công ty, nhưng mà giờ đây, hình như cái quy tắc đáng thương đó lại bị chính anh vứt sang một bên rồi thì phải, khẽ nhếch khóe miệng, xoay người bỏ vào trong xe:

“Có lẽ là từ khi tôi gặp em. Đi thôi!”

Hử??? Gặp cô??? Liên quan gì tới cô chứ? Thấy kè, nghĩ nhiều làm gì, sẽ hỏi đấy, cô còn chưa muốn đi tu đâu! Làm ni cô khổ lắm!!! (Chị à! Chị có biết khái niệm ni cô là gì không vậy?/- Không! *tê*)

Xe dừng lại ở một cửa hàng bách hóa. Thấy Diệp Lam Phi xuống xe, cô cũng lóc cóc theo sau. Cửa hàng này rất rộng, nằm ở trung tâm thương mại sầm uất nhất cả nước, gồm có năm tầng. Tầng một giành cho khách VIP và những gia đình giàu có vương giả. Tầng 2 và 3 cũng vậy có điều không thể so sánh với tầng một. Còn tầng 4 và 5 giành cho những người xếp vào loại trung lưu, khá giả. Tóm lại ở đây không có khái niệm bình dân. Diệp Lam Phi đi thẳng vào nơi bày giày cao gót, Liêu Trúc Hàn vì thế cũng phải nối gót theo sau. Nói thật từ khi bước vào cửa hàng, chịu đủ sự sấm soi của mọi người, cô thực sự, thực sự chỉ muốn vô tới ngoại cho họ mấy ngoại rồi quay đầu bỏ đi thôi, nhưng mà, ây da, Diệp Lam Phi còn ở đây sao cô dám bỏ chạy. Liêu Trúc Hàn chợt nhận ra một điều: Từ khi gặp con người này, cô mất chất đi nhiều.= _ =

“Ngồi xuống!” Đang suy nghĩ mông lung, mông lung tới nỗi suýt lên tận chín tầng mây,(vâng, thực ra thì lúc đầu ta cứ tưởng chỉ có mơ mông thôi thì mới lên chín tầng mây được, nhưng thực không hiểu bạn này như thế nào mà suy nghĩ mông lung cũng bay được lên trên ^^) thì đột nhiên có tiếng nói kéo cô trở về mặt đất.

“Hà???” Vẫn chưa hiểu mô tê gì kia. Gỡ cho mấy phát nữa cho tỉnh hẳn đi anh. (- Mí cũng im đi/ Và thế là người "vô tội", vâng chính là "vô (số) tội" như ta đây đành phải ngoan ngoãn lấy băng dính dán miệng mình lại dưới sự uy hiếp của nam chính)

“Tôi bảo cô ngồi xuống!” Thánh chỉ một lần nữa giáng xuống tội nhân là cô.

Biết thân biết phận mình, cô không thể chậm trễ liền ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh. Diệp Lam Phi chọn lấy một đôi giày ướt vào chân cô.

“Tổng, tổng giám đốc!”

“Hử???”

“Tôi, cái đó cao bao nhiêu vậy?”

Anh dùng động tác chỉ chỉ vào chiếc giày trong tay mình ngẩng lên hỏi:

“Ý cô là cái này???”

“Vâng.”

Anh không nói gì chỉ cúi xuống tiếp tục công việc vĩ đại: thử giày cho cô = _ =. Khi Liễu Trúc Hàn tưởng rằng anh sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì cô lại nhận được đáp án từ cái miệng toàn lời vàng ngọc của anh:

“ 8 phân.”

“ Cái gì!” Ôi, cô suýt nữa nhảy dựng lên. Hơ hơ, 5 phân mà tôi còn thấy choáng, nhìn là chỉ muốn đi giày bệt thôi vậy mà anh ngang nhiên chọn một đôi giày tám phân cho tôi là sao? Không, không đúng, anh ta tốt đến vậy sao, chắc chắn không phải, anh ta mà tốt như vậy thì trên thế gian này chắc chẳng còn kẻ xấu đâu, chắc chắn anh ta muốn mình ngã chết đây mà. Nhưng mà...chắc gì anh ta đã mua cho mình, cũng có thể là mua tặng người khác, nhưng mạng mình đi làm mẫu thì sao?

“ Diệp tổng.”

“ Gì nữa vậy?”

“ Giày này anh chọn cho ai thế?”

“ Chọn cho cô chứ cho ai, không lẽ tôi chọn cho mình?”

“ À.” Thật sao, anh tốt như vậy sao?

-----Tôi là đường phân cách thử giày----- “ Của quý khách hết 780,000 đồng.”

Thấy cô vẫn không nhúc nhích gì, Diệp Lam Phi tốt bụng nhắc nhở:

“ Kia, mau trả tiền đi.”

“ Hà???” Cô dờ người. “ Tổng, tổng giám đốc, anh vừa kêu tôi trả tiền?”

Diệp Lam Phi thận trọng gật đầu, tránh bị gãy cổ:

“ Phải! Ở quầy thanh toán này chỉ có tôi với cô, không phải cô thì là tôi chắc?”

“ Nhưng...nhưng anh chọn cho tôi mà!?”

“ ù, đúng! Đúng là tôi chọn cho cô, nhưng tôi chỉ chọn thôi chứ đâu có nói là sẽ mua cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhân viên mới

“ ù, đúng! Đúng là tôi chọn cho cô, nhưng tôi chỉ chọn thôi chứ đâu có nói là sẽ mua cho cô.”

Một câu. Chỉ một câu Diệp Lam Phi khiến cô chết đứng. Anh xoay người đi về phía cửa, trước khi đẩy cửa bước ra anh còn bỏ lại một câu, kèm theo một nụ cười hại con gái nhà người ta:

“ Tôi đợi cô ở xe, nhanh lên đấy!”

Cô mồm môi mồm lợi, trợn trừng mắt thăm rủa kẻ nào đó bước hụt ngã chết đi, rủa một lúc không thấy hấn chết đành quay lại tính tiền thì thấy có thêm một cô gái đứng ở quầy thu ngân, cô ta cất tiếng hỏi, giọng điệu đồng đánh, lại chưa lột:

“ Xin hỏi! Cô và người đàn ông lúc nãy có quan hệ gì thế?”

“ À, anh ta hả? Là sếp của tôi. Có chuyện gì sao?” Cô nghi hoặc hỏi.

“ Vậy cô có thể ...” Cô ta ngập ngừng không dám nói tiếp, thấy vậy cô nói hộ luôn:

“ Cho số điện thoại của anh ta chứ gì?” Ấy da phụ nữ thời nay sao dễ bị vẻ ngoài lừa gạt vậy. Háo sắc!!!

“ Hà???” Cô ta hơi bất ngờ, gật nhẹ đầu, sợ cô không đồng ý nên giờ giọng “ngọt ngào” mua chuộc nhưng chất giọng “ngọt ngào” đó chỉ khiến người ta muốn ói ra:

“Phải, nếu cô có thể cung cấp số điện thoại của anh ta cho tôi thì đôi giày này coi như lễ hậu tạ, ngoài ra cô có thể tùy ý chọn thêm hai món nữa.”

“Ukm...” Bị mua chuộc rồi.

Kết quả sau một hồi suy nghĩ, cô gật đầu cái rụp, trong khi đó đương sự vẫn chưa biết rằng mình bị bán đứng.

" Tổng giám đốc, là do anh bắt nhân trước nên tôi mới phải bắt nghĩa, anh tuyệt đối đừng bao giờ trách tôi." Trơ trẽn, quá trơ trẽn!

“Sao cô đi lâu vậy? Mấy cái túi đó là sao?” Diệp Lam Phi liếc nhìn cô, tay chỉ chỉ hai cái túi đáng ra không nên có mặt ở đây.

Liêu Trúc Hàn sờ gáy, cười cười:

“Tôi thấy đẹp nên mua thêm!”

Anh nhếch miệng:

“Xem ra cô cũng không phải loại người keo kiệt nhỉ?”

“Đương nhiên rồi...” Tôi bán anh để mua mà. Không cần bỏ sức lao động thì cần gì phải tiếc chứ. Chỉ tội cho anh thôi. Há há...xin lỗi nha. Boss!

Hai ngày sau, mọi thứ vẫn diễn ra như cũ, Diệp Lam Phi hằng ngày đến làm phiền Liêu Trúc Hàn, còn tối tối lại có người khác làm phiền anh. Vì sao? Còn không phải là bị người nào đó bán đứng sao! Bởi vậy anh bị làm phiền đến nỗi phải đổi luôn số điện thoại. May là cô ta không xin địa chỉ nhà nếu không chắc đến cả nhà anh cũng phải chuyển mất.

-----Tôi là đường phân cách xin số điện thoại----- Sáng sớm hôm nay, vừa bước vào công ti Liêu Trúc Hàn cảm thấy bầu không khí có chút gì đó quái dị. Có một chút gì đó hồi hộp, có một chút gì đó của mặt biển trước cơn giông tố, có một chút gì đó của sự tò mò, lại có một chút gì đó hưng phấn, và quan trọng nhất là có một chút gì đó bất quái. Ài! Cuộc đời này đúng là ảo diệu. Nơi nào có phụ nữ, nơi đó có tám chuyện. Cô liếc mắt nhìn đám nữ nhân viên vừa ngồi bắt chéo chân cắn hạt dưa vừa tám chuyện mà ngẩng đầu nhìn trần nhà. Đáng sợ hơn là khi vào đặt mông vào chỗ ngồi rồi, cô lại bị thăm phát hiện ra, hình như mấy nam đồng nghiệp trong phòng cũng đang buôn chuyện a~. Sặc. Hại cô suýt chút nữa té ghế.

Quay sang hỏi Tiểu ngồi bên cạnh: “Sao vậy? Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế? Sao mà khùng bó vậy?”

Tiểu Âu ngồi trên hóng hớt, bĩu bĩu môi quay xuống nhìn Liêu Trúc Hàn bằng nửa con mắt:

“Đúng là thông tấn xã con rùa bò mà! Thông tin chẳng nhạy gì cả. Cô không biết sao, hôm nay có nhân viên mới đến công ti làm nha.”

Liêu Trúc Hàn ngơ ngác:

“nhân viên mới thì sao chứ?”

“Ngốc ngốc, cô đúng là ngốc mà. Này nha, người ta nghe nói rất là đẹp trai nha, lại còn học giỏi nữa, ây da đã có bằng thạc sĩ rồi đó nha. Ấy nói chung là cực phẩm nha. Không biết có được như sếp không nữa” Nói xong lại quay lên tiếp tục tự kỉ về anh trai đẹp chưa xuất hiện này.

Trước cửa công ty, Lâm Đình nhìn tám biển công ti nở nụ cười sáng chói rồi bước vào. Lại cực kì thoải mái, hào phóng tặng cho nữ tiếp tân xinh đẹp một nụ cười sáng lạn. Mấy nữ tiếp tân thần hồn điên đảo, vừa bấm số trợ lý tổng giám đốc thông báo nhân viên mới đến tâm hồn vừa vút lên chín tầng mây, nếu không phải ngại có nhiều người chắc chị này đã trực tiếp nhào vào anh rồi. Cả một buổi trời, công ti trên dưới đều náo loạn lên, dọc đường đi, Đình Lâm xuất hiện ở đâu, có ánh mắt như hồ điệp mê mồi của nhân viên nữ, ánh mắt đồ kỉ của nhân viên nam ở đó. Ài. Như này chắc cũng chỉ có Boss của họ mới đỡ được thôi. Trong phòng làm việc Liêu Trúc Hàn ngồi vắt chân lên bàn vừa giũa móng tay vừa nhìn khắp lượt căn phòng vắng tanh như chùa Bà Đanh, thờ dài ngao ngán, không phải chứ, đến cả chị quét dọn vệ sinh từ sáng tới giờ cũng mất tăm rồi, lực sát thương của anh chàng mới đến này đáng sợ thế sao.

Cuối cùng, ài, cô nghe thấy tiếng gào thét bi thương, tiếng trái tim vỡ nát, và kinh hoàng khi nghe tin anh chàng đó được phân vào phòng cô làm việc. Không phải chứ, ông trời không trêu người đến vậy chứ, ông với mẹ ông rất cực có thù oán gì hả? Từ sáng giờ những chuyện xảy ra cũng đủ thấy lực sát thương của anh ta rồi, phân anh ta vào đây làm việc chẳng khác nào phá cô. Chắc chắn mấy bà tám mê trai ở đây sẽ loạn lên cho coi.

“Chào mọi người, tôi là Đình Lâm, mới đến công ty, mong mọi người giúp đỡ.”

“Oa, đẹp trai chết đi được. Tất nhiên, tất nhiên rồi. Đình Lâm, ngồi đây, ngồi đây này.”

“Không, đừng ngồi cạnh cô ta, ngồi đây nè Đường Lâm”

Anh không nói gì, chỉ nhếch mép cười, đôi mắt tà mị liếc về một phía, ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về đó và gặp ngay biểu tình ngơ ngác của Liêu Trúc Hàn. Sau đó vô số đạo nhãn quang bay tới, suýt nữa xuyên thủng cô rồi. Nếu không phải Đình Lâm còn đang ở đây, nếu không phải đám sắc nữ đó còn lo giữ hình tượng trước mặt anh thì chắc hẳn họ đã lao tới xé xác cô rồi. Nhắc cập chân dài, Đình Lâm hướng Liêu Trúc Hàn mỉm cười bước tới. Nhanh nhẹn, dứt khoát ngồi xuống vị trí trống cạnh cô, mỉm cười:

“Tôi ngồi đây nha. Có gì xin chỉ giáo.” Sau đó quay ra nói với trợ lý của văn phòng CEO.” Tôi đã chọn được chỗ rồi làm phiền cô Linda quá.”

Vị nữ thư ký gạt đầu cười rồi đáp:

“Không có gì, đó là trách nhiệm của tôi. Không còn chuyện gì nữa vậy tôi đi đây.” Nói xong liền quay người đi, không chút lưu luyến nào.

Liêu Trúc Hàn cảm thán. Trên đời này nữ nhân như cô ấy chắc chẳng còn mấy, bữa nào phải làm quan mới được, chứ cứ ở với đám người này, chắc một ngày cô cũng sẽ biến thành quỷ háo sắc mất. Người ta nói Gần mực thì đen/Gần đèn thì rạng mà. Lại quay sang nhìn tên gia hỏa bên cạnh, khinh bỉ liếc mắt một cái:

“Đường đại ca, anh đúng là không biết liêm sỉ mà, công khai quyến rũ nhân viên nữ trong công ti nhé. Còn nữa, anh liêm sỉ thì cũng thôi đi, còn muốn gây họa cho tôi nữa. Phi, anh không biết đám người đó khủng bố thế nào sao, chưa biết chừng ngày mai bọn họ còn bóp méo sự thật, nói tôi quyến rũ anh ấy chứ.”

Đường Lâm hai tay ôm ngực, vẻ mặt vô tội nhìn nhìn cô:

“Hàn Hàn bé nhỏ, đây không phải là em đang quyến rũ tôi sao?”

“Quyến rũ cái đầu nhà anh, tôi khi nào thì quyến rũ anh chứ?” Bà nó chứ, cô sắp điên rồi.

“Ừa, không phải sao. Vậy mà tôi cứ tưởng...”

“Dừng! Anh làm ơn bớt tự kiêu đi, tưởng, tưởng, tưởng cái gì chứ.” Nếu cô mà không ngắt lời hắn, không biết chữ tưởng này còn kéo dài đến đâu nữa.

“Tôi xin anh đấy, tôi chỉ muốn sống yên bình thôi, anh thử tưởng tượng mà xem, ngày ngày sống trong sự khủng bố bằng ánh mắt của các nhân viên nữ trong công ti thì tôi làm sao mà sống được chứ. Đại ca à, coi như tôi xin anh đấy, đừng đánh chủ ý lên người tôi nữa. Anh trên ai cũng được nhưng xin đừng có trên tôi, được không?”

Nghe vậy, Đinh Lâm nở một nụ cười đáng đánh đòn, làm ra vẻ tổn thương:

“Ai da, oan quá, oan quá, vật nhỏ à, rõ ràng người ta sợ em ở đây bị bắt nạt, có ý tốt tới giúp em, vậy mà em lại...ai da, đau lòng chết được, trái tim anh đang vỡ nát đây nè.”

“Tôi khinh!” Tưởng cô là ai chứ, dễ dàng bị người ta bắt nạt vậy sao. Muốn bắt nạt cô? Hừ, không có cửa đâu.

Hai người ở góc thì thầm to nhỏ, không hề chú ý mình bây giờ là tiêu điểm để mọi bàn tán. Rõ ràng là đang đấu đá, đùa cợt nhau, vậy mà người xem có ý lại hiểu nhầm bọn họ đang đưa đẩy tán tỉnh nhau. Đám người hám trai ngoài kia thực là tức đến sôi máu mà. Nếu không phải là phải giữ hình tượng thực nữ, nếu không phải là còn có mối quan hệ chưa rõ ràng giữa cô và tổng giám đốc thì bọn họ, bọn họ đã xông lên giằng xé cô rồi.

Chẳng mấy chốc, tin tức cô và Đinh Lâm có gian tình đã bay đi ba vạn tám nghìn dặm, bay từ phòng nhân sự bay xuống dưới lầu tiếp tân, bay lên văn phòng CEO rồi.

Linda cả buổi chiều nay cứ thấp thòm không yên, không biết Boss của bọn họ bị làm sao, cả buổi chiều nay mặt Boss còn đen hơn cả mặt Bao Công nữa, giờ Boss chẳng khác gì quả bom nổ chậm cả. Cô sợ, sợ một lúc nào đó quả bom đó phát nổ, ‘bùm’ một phát là cô cũng toi luôn.

Ngồi cả buổi chiều trước máy tính Diệp Lam Phi lại không thể cho nổi một chữ vào đâu, một việc cũng làm không xong. Rõ ràng sáng nay vẫn bình thường mà, sao sau khi nghe cái tin đồn yêu đương vớ vẩn của nhân viên trong công ti thì lại thành ra thế này. Anh nhớ khi đó, khi nghe tin Liêu Trúc Hàn và Đinh Lâm có gian tình, tự nhiên không biết từ đâu một cỗ lửa giận nổi lên trong lòng, nhưng mà anh chỉ đơn giản lí giải là do vì việc công thôi, bởi vì bọn họ vi phạm luật công ti mà. Hazz, sao bây giờ lại thành ra thế này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ghen

Tan ca, Liêu Trúc Hàn thu dọn đồ đạc rồi xuống lầu, dọc đường không biết có bao nhiêu ánh mắt giết người nhìn cô. Xuống tới nơi lại xui xẻo đụng ngay tên mặt dày máy dạn Lâm Đình. Ài! Sao cô lại xui xẻo vậy chứ. Đem về mặt tí ta tí tồn đáng đánh đòn tiền đến cạnh cô: “Vật nhỏ, sao vậy? Sao sắc mặt em cứ như là sắp đi vào chỗ chết thế kia. Chẳng lẽ nhìn thấy tôi em không vui sao?”

Một mồi đỡ trán, cô lờm lờm một cái rồi đứng trước thẳng tiến. Tên kia còn không biết sống chết lẽo đẽo theo sau, kéo lại biết bao nhiêu ánh nhìn của mọi người. Cô có thể đảm bảo 100% nếu ánh mắt có thể giết người thì cô đã chết ngàn vạn lần rồi. Bây giờ cô thực sự chỉ muốn hất biến đi cho khuất mắt thôi. Cô chỉ là nói thầm trong lòng, ai ngờ kêu trời, trời liền thấu, tên kia có điện thoại, hình như rất quan trọng, đành phải qua một bên nghe trộm mất nhìn Liêu Trúc Hàn đi mất. Cô đang mông lung suy nghĩ thì có một chiếc BMW đỗ trước mặt. Trong xe, Diệp Lam Phi thò đầu ra, lạnh lùng phun một câu:

“Lên xe.” Cô sai rồi, cô thực sự sai rồi, cô không muốn tên khốn Đinh Lam kia biến đi nữa, nếu phải theo Diệp Lam Phi thì cô thà đi cùng hắn còn hơn. Cố gắng nặn ra một nụ cười cầu tài, cô nhe nhón nói:

“Sếp, tôi còn có hẹn không thể đi cùng anh được a.”

“Ồ, vậy sao?” Diệp Lam Phi làm biểu tình như đã hiểu, nở nụ cười vô hại nhưng sao cô lại thấy lạnh toát sống lưng thế này.

“Cô hẹn cùng ai vậy? À, có phải là cô vì cái vị ý trung nhân mới vào công ti đó mà cô từ chối hay không?” Ngờ kìa này, ngay cả Diệp Lam Phi cũng không hề nhận ra là nó hàm chứa ghen tuông bên trong. Loảng xoảng, trái tim bé bỏng của cô đang kêu gào, trời ơi, cứu mạng a, sao anh ta lại có giọng điệu này chứ. Nhưng cũng chẳng để cho cô suy nghĩ nhiều, tên khốn mà cô mong ngóng đã lâu liền xuất hiện cạnh giải vây.

“Ai u, vật nhỏ, sao vậy? Đang nói chuyện với ai vậy?” Xong rất tự nhiên ôm eo cô. Mặc dù bây giờ cô rất muốn vồ lấy cái móng heo đang đặt trên eo mình mà bẻ thành tàn phế đi, nhưng, vì đại nghĩa, cô nhịn. Hành động của Đinh Lâm khiến Diệp Lam Phi xem không vừa mắt, mà biểu hiện không hề né tránh của cô lại khiến anh đen mặt, hận không thể xông ra lôi cô vào trong xe.

“Liêu Trúc Hàn tôi nhắc lại lần nữa, lên xe.”

“Ấy da, giám đốc tôi nói này, mặc dù anh là cấp trên của cô ấy nhưng là bây giờ đã là giờ tan ca nha, anh không thể ép cô ấy, ra lệnh cho cô ấy được. Như vậy là lạm dụng chức quyền, là cưỡng ép nha. Và lại, tôi và cô ấy đã hẹn nhau cùng đi ăn cơm, cùng đi xem phim rồi, anh cho dù có muốn cũng phải đợi ngày hôm sau chứ.”

Ăn cơm? Đi xem phim? Đây không phải là công việc mà các đôi tình nhân thường làm sao? Diệp Lam Phi tức đến nỗi đom đóm mắt. Liêu Trúc Hàn cô ta đang làm cái gì chứ. Lại dám ở trước mũi anh tí tởn yêu đương, tán tỉnh với người khác. Thật là đáng đánh đòn mả. Lạnh lùng liếc Liêu Trúc Hàn một cái, ý nói cô cứ chờ chết đi, rồi không do dự mà phóng xe đi thẳng. Xe của anh vừa khuất bóng Liêu Trúc Hàn liền dùng hai ngón tay, làm như ghê tởm lắm kéo móng heo đang đặt trên eo mình ra rồi quay đầu đi thẳng. Đinh Lam còn mặt dày bám theo, hơn nữa lại bày ra cái bộ mặt nằng dẫu nhỏ bị ức hiếp, ầm ừ nói với cô:

“Ấy da, Tiểu Hàn Hàn à, tôi vừa mới giải vây cho em đó, sao thoát cái đã không thèm nhìn mặt ‘người ta’ rồi, ít nhất cũng phải mời ‘người ta’ ăn một bữa cơm chứ.” Chữ người ta này, sao mà nghe ghê quá vậy. Da gà da vịt của cô nổi hết lên rồi này. Vuốt vuốt cánh tay của mình, cô khinh bỉ nhìn anh ta một cái rồi mở miệng, “Thật không nghĩ hóa ra anh tìm đến đây là để ăn bám tôi nha.”

“Ấy ấy, em không thể vong ân phụ nghĩa như vậy chứ, em đừng quên, chứng minh thư của em là do tôi làm, bằng tốt nghiệp của em là do tôi đưa, bằng lái xe cũng do tôi cấp. Em xem, nếu không có tôi em còn có thể ung dung sống tự do tự tại ở đây sao. Em nên báo đáp tôi đó, dĩ nhiên...” Câu cuối này anh ta còn cố ý kéo dài để tăng vẻ thần bí nữa. “...dĩ nhiên em lấy thân báo đáp tôi cũng không có vấn đề gì a.”

“Đinh Lam, tên khốn nhà anh, mau biến đi cho cô nài nài đây.”

-----Tôi là đường phân cách lấy thân báo đáp-----
Mấy hôm rồi, mặt vị nào đó trên văn phòng CEO luôn lạnh đến độ người ta nhìn vào mà chỉ muốn đóng băng. Không một ai dám hó hé nửa lời, chỉ là luôn nhắc nhở bản thân mình phải luôn làm việc chăm chỉ. Nếu không, một lúc nào đó anh ta nổi hứng muốn tham quan công ti một vòng lại tóm được mình đang lười biếng, sẵn tâm trạng không tốt lại đem mình ra ngũ mã phanh thây thì tiêu. Còn Liêu Trúc Hàn thì sao, chẳng qua mấy hôm nay cô không bị Diệp Lam Phi làm phiền nên cũng rảnh rang hơn nhưng mà khốn nỗi không phải Diệp Lam Phi thì lại là cái tên Đinh Lam kia làm phiền. Thật là điên đầu mả. Đáng sợ nhất chính là ánh mắt giết người của mấy nữ đồng nghiệp trong công ti a. Còn nữa, còn nữa không chỉ có vậy nha đến cả ánh mắt của chị lao công trong công ti nhìn cô cũng không bình thường nữa. Ài, ngày tháng sau này thực sự khó sống rồi. Cô đương nhiên biết nguyên nhân của vụ này là gì, tên đầu sỏ của vụ này thì lại cứ cà lờ phát phờ như không có gì suốt ngày bám theo cô, luôn miệng gọi vật nhỏ này, báo bối nọ làm cô nổi hết da gà, cô đã làm mọi cách, từ xua đuổi đến cầu xin, nói hết nước hết cái, năn nỉ gãi cả lưng mà hắn không chịu dừng lại, cứ mặt trơ như mặt thót bám đuôi cô.

Mới sáng sớm, Liêu Trúc Hàn vừa tới công ti đã bị cảnh tượng trước mắt hù cho sợ. Định thần nhìn lại các đồng nghiệp mình quen biết, cô xác nhận mình không đi nhầm công ti, nhưng mà, có ai nói cho cô biết bọn họ đang làm gì không? Rõ là công ti nha, đâu phải cái chợ nha, sao lại giống như bày bán thịt, rau thề. Nhìn đám đông lộn xộn nhốn nháo, người này người kia cố sức chen lấn vào bên trong miệng còn hét: “Tôi, tôi a, tôi muốn một tấm.” cô chỉ còn biết nhìn trời cảm thán. Hiếu kì đôi khi rất có hại nha, có khúc mắc mà không được giải đáp thì sẽ ăn không tiêu nha, cho nên cô quyết định vì cái dạ dày thân yêu mà xông pha phía trước. Gắng sức chen vào giữa đám người, cô cũng học theo bọn họ, luôn mồm hét: “Tôi a, phần cho tôi một tấm a.” Mà không hề phát hiện, cái chợ bất hợp pháp nằm ở giữa công ti này chỉ toàn đồng nghiệp nữ. Còn các đồng nghiệp nam ấy hả, dĩ nhiên là bị dọa cho xanh mặt, đang đứng cô ro một góc phòng cảm thán sức lực cướp giật của phái nữ rồi.

Một bàn tay đưa ra, đem một tấm đến trước mặt cô. “Không vấn đề, 15000 một tấm.”

Gì? Liêu Trúc Hàn ngó người, nhìn tấm ảnh trên tay. Ôi, mợ nó. Là hình của cái tên ăn bám Đinh Lam kia a~. Lão thiên a, có cần phải chơi khăm người ta đến vậy không? “Mười lăm nghìn, chẳng thà tôi...”

Lời chưa nói hết đã có một cái miệng khác chen vào.

“Ấy da, vật nhỏ, báo bối của tôi, em cũng thích ngắm hình của anh vậy sao. Sao không nói sớm, anh liền cho em chụp thoải mái nha. Sao phải mất công bon chen, mất tiền của chỉ vì một tấm hình chứ.”

Cô cứng họng.

Mọi người nhìn cô. Trong ánh mắt có mờ ám, có chờ xem kịch có ngưỡng mộ, cũng có ghen tị.

Không khí tự nhiên giảm mạnh xuống. Một nam nhân viên mở miệng than:

“Điều hòa hỏng rồi hay sao ý nhỉ?” Vừa quay mặt lại liền gặp ngay ánh mắt lạnh như băng của Diệp Lam Phi.

“Boss, haha, tôi, chúng tôi...”

Tóc tai dựng đứng, tất cả mọi người quay đầu nhìn, đập vào mắt là khuôn mặt đen lại vì tức của vị nào đó. Một màn vừa rồi đều đã lọt vào mắt của anh. Trong lòng tự nhiên dâng lên một cỗ cảm giác chua chát, đắng ngắt. Quét mắt nhìn khắp lượt, anh nhàn nhạt mở miệng.

“Các người đang họp chợ? Có cần nhanh một chút nộp đơn xin từ chức rồi về nhà mở cửa hàng tạp hóa không?”

“Không, không...” Cả đám rối rít lắc đầu xua tay “... Boss, anh đừng tức giận, chúng tôi bây giờ đi làm, đi làm việc của mình ngay.”

Sau đó, chưa đầy một giây, tại nơi mà còn họp chợ khi nãy đã chỉ còn lại ba người Diệp Lam Phi, Liêu Trúc Hàn và Đinh Lam.

Liêu Trúc Hàn căng thẳng nắm tờ giấy trong tay, vận vẹo khó chịu, chỉ sợ anh bắt bẻ rồi lại dẫn đến trừ lương thì không xong a~. Cô còn bao nhiêu món chưa nếm qua, còn bao nhiêu đồ chưa mua được. Không được, tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được.

Nhưng mà, ai hay chữ ngờ, hành động đó rơi vào mắt Diệp Lam Phi lại biến thành cô vì sợ anh lấy mất tâm hình mà nắm chặt chết cũng không buông.

Àiiii, mỗi tay.

Không chịu hóa giải thì thôi, tên khốn nào đó bên cạnh còn thêm dầu vào lửa. Cố tình nắm tay Liêu Trúc Hàn, Đinh Lam nhỏ nhẹ nói. “Tiểu Hàn Hàn, đừng nắm chặt vậy, nhàu hết bây giờ. Nhưng nhàu cũng không sao, anh có thể cho em chụp lại tấm khác, muốn bao nhiêu cũng được.”

Mấy lời này làm vị CEO nào đó tức nổ đom đóm mắt. Hừ hừ, bọn họ dám coi anh như không khí, trước mắt sắp lại còn diễn trò tình chàng ý thiếp, chỉ sợ thiên hạ không biết bọn họ đang qua lại. (Ài, chỉ có anh là nghĩ vậy thôi). Dĩ nhiên, vị đáng trong lòng cứ thế mà tăng cao.

Sau đó...

Không có sau đó, vì anh sợ mất mình sẽ mù nên đã quay người đi thẳng về phòng làm việc.

Một tuần không bị Diệp Lam Phi làm phiền cô thực sự thấy mình đang được lộc a~, nhưng mà không hiểu vì sao vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Cho nên sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cô quyết định rũ tên bại hoại nào đó đi chơi cùng, coi như là ban ân cho hắn. Dĩ nhiên, tên bại hoại đó lại làm ra vẻ vui mừng không xiết, thụ sủng nhược kinh, được đối xử tốt mà đâm ra lo sợ, liên tục xác nhận lại với cô mấy lần liền, đến khi cô dọa sẽ đổi ý mới chịu thôi.

Sáng chủ nhật, trời trong xanh, mây trắng bay lượn lơ, chim kêu, vượn hót, ấy chết, lộn. Ta xin và trọng tâm. Chủ nhật không khí mát mẻ trong lành, trong công viên xuất hiện một đôi tình nhân. Ừm, đây vốn cũng không phải chuyện lạ gì, còn nói họ là tình nhân vì mọi người đơn giản xác định nhờ màu áo thôi. Ồ, đều là màu hồng cả. Không cần nói chắc mọi người cũng biết là ai rồi nhỉ. Đôi tình nhân đó đương nhiên chính là Tiểu Hàn Hàn nhà ta và tên ăn bám. Còn về áo tình nhân gì đó. Đừng hiểu lầm a. Đó là do tên kia cố tình mặc màu áo giống chị ấy. Hô hô.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Ây da, Tiểu Hàn Hàn à, em nói thử xem, con người sao lại có thể làm ra những chuyện nhảm chán như vậy chứ. Cái công viên này ngoài phong cảnh ra thì đâu có cái gì đâu. Tại sao lại nhiều người đến đây vậy. Vô bổ.” Đinh Lam vừa bĩu môi vừa che bai.

Liêu Trúc Hàn liếc anh ta bằng ánh nhìn khinh bỉ, cất giọng chế giễu:

“Đinh tiên sinh à, anh nghĩ đây là đâu hả, chẳng lẽ anh muốn tôi dẫn anh đi săn, nếu không hài lòng hoặc cảm thấy nơi này không đủ đẳng cấp để anh ngó mắt tới thì không sao, tôi đi một mình cũng được anh cứ việc về đi cho khỏi bẩn mắt.”

“Ây da, đừng như vậy mà, em như vậy sẽ làm người ta đau lòng nha.” Vừa nói anh ta vừa vô lại ôm ngực mình như bị tổn thương sâu sắc xấp lại gần cô. Liêu Trúc Hàn nghe thấy giọng nói mang theo phần nũng nịu của anh khiến da gà cô rơi đầy đất, xoa xoa cánh tay mình cô không khỏi có cảm giác muốn ói.

Nhìn hành động kì lạ của cô Đinh Lam tò mò hỏi.

“Tiểu bảo bối, làm gì vậy?”

“Nhặt da gà.” Liêu Trúc Hàn không thèm nhìn anh ta mở miệng đáp.

“Hức, người ta nói có vài câu mà em đã chán ghét thế rồi sao? Em có biết em làm tôi tổn thương đến nhường nào không?” Lại là cái giọng nũng nịu này. Cô chán ghét quay đầu, gơ túi xách lên đập vào người anh. Vừa đánh vừa nói “Anh đi chết đi cho tôi, ai cho anh giờ cái giọng đó hả?”

Đình Lam không những không chống trả mà còn phối hợp tay chân lẫn miệng, tay thì che đầu, chân thì chạy, còn miệng thì không ngừng hét.

“Nữ hiệp tha mạng, nữ hiệp tha mạng.”

Liêu Trúc Hàn cũng không để ý quá nhiều, thấy anh ta chạy liền vác túi đuổi đánh, cứ như không đánh chết anh ta cô liền có lỗi với bản thân mình vậy.

Mọi người xung quanh thấy vậy liền nhìn bọn họ là một đôi tình nhân ngọt ngào, yêu thương nhau. Toàn bộ những gì đã và đang diễn ra đều lọt vào mắt một người đã đứng đó từ nãy. Cô gái đứng cạnh người đó mỉm cười kéo tay anh ta.

“Đừng nhìn nữa, người ta đã đi xa rồi. Hơn nữa anh không nhìn sao, người ta là hoa đã có chủ nha.”

Lời vừa dứt, quanh thân người đàn ông liền phát tán ra từng đợt hàn khí, bạc môi khẽ mở phát ra tiếng nói trầm trầm mà êm tai.

“Ai nói với em cô ấy là hoa đã có chủ?”

“Hừ. Chẳng cần ai nói em cũng biết. Anh không thấy bọn họ rất thân mật sao. Mọi người chắc chắn cũng đều nghĩ như vậy.”

“Ai nói với em cứ thân mật thì nhất định phải là một cặp. Anh nói bọn họ không phải thì chính là không phải.” Dứt lời, anh đi thẳng tới chỗ hai con người kia đang đứng.

“Không phải thì không phải, làm gì mà dữ vậy.”

-----Tôi là đường phân cách hoa đã có chủ----- Người nào đó đang tí tởn đùa giỡn nhìn thấy người đàn ông nọ đi đến liền nở nụ cười tươi rói chào hỏi. “A. Diệp tổng, sao anh lại ở đây vậy?”

Diệp Lam Phi chẳng thèm liếc anh ta lấy một cái chỉ nhìn chăm chăm bạn nhỏ nào đó.

Liêu Trúc Hàn nghe Đình Lam nói vậy thì giật thót mình, chỉ cảm thấy ánh mắt ở đằng sau của ai kia đang sục sạo sát khí. Thiên a, sao lại xui xẻo như vậy chứ, cô đi chơi cũng gặp phải anh ta là sao. Bóng lưng cứng nhắc, bộ dạng ảo não thậm chí có chút tội nghiệp. Cô nào biết bộ dạng của mình bây giờ thực giống cô vợ nhỏ bị bắt gian tại trận chứ. Bộ dáng này thực khiến Đình Lam cười chết mà. Nhưng không biết từ ngõ ngách nào trong đầu anh ta lại nảy ra ý tưởng trên chộc Diệp Lam Phi, vì vậy anh cố nín cười, vẻ mặt làm như mất tự nhiên nói:

“Tiểu bảo bối, sao vậy? Mau quay ra chào hỏi Tổng giám đốc đi chứ.” Nói xong còn đưa tay kéo kéo cô làm ra vẻ muốn khiến cô quay mặt lại nhưng thực chất là muốn kéo cô lại gần mình.

Ba chữ tiểu bảo bối này lọt vào tai Diệp Lam Phi sao lại chói tai đến thế chứ. Lại còn giữa đường giữa chợ lôi kéo con gái nhà người ta nữa chứ. Tóm lại hành động của tên Đình Lam này đều khiến anh xem không vừa mắt.

Còn Liêu Trúc Hàn ở trong lòng sớm đã lờ mờ tám đời tổ tông nhà tên chỉ sợ thiên hạ không loạn kia ra mắng hết một lượt rồi. Diệp Lam Phi thấy cô không phản ứng gì lại ngỡ là cô không thèm để ý đến anh liền đen mặt lại, gằn giọng nói:

“Đình Lam, Liêu Trúc Hàn tôi nhớ trong quy định của công ty có điều lệ nhân viên không được yêu đương tránh ảnh hưởng đến công việc cơ mà!”

Tên lưu manh nào đó đang liếc mắt đưa tình với người bên cạnh nghe vậy liền phản bác:

“Tổng giám đốc, anh nói như vậy là sai rồi, chúng tôi đâu có yêu đương trong công ty. Chúng tôi đây là yêu đương ngoài công ty mà. Với lại ở công ty cũng đâu có công khai, cũng chưa từng làm ảnh hưởng đến công việc nha~”

Một câu này liền chặn họng Diệp Lam Phi. Hơn nữa, câu nói kia của Đình Lam như đang thừa nhận họ là một đôi vậy, trong lòng thực sự rất khó chịu. Anh đang không biết phải nói như thế nào thì bên cạnh xuất hiện một tiểu mỹ nữ. Ừm, đó chính là cô gái đã mặc nhận hai người họ là tình nhân. Cô gái cất giọng nhẹ nhàng hỏi, trong lời nói tràn ngập sự tò mò, lại thêm một chút bất quái:

“Anh quen bọn họ sao?”

“Ừa, đây ai vậy? Thật xinh đẹp mà!”

Cô gái nghe vậy liền liếc anh ta khinh bỉ, nhưng thân người lại sát lại gần hỏi nhỏ:

“Này, hai người thực sự quen anh ấy sao? Hai người là một đôi đúng không? Con mắt của tôi nhìn rất chuẩn nha. Vậy mà anh ấy cứ kêu không phải... Ấy ấy từ từ đã em còn chưa nói xong mà.” Cô còn chưa nói hết Diệp Lam Phi đã lờ cô đi xềnh xệch rồi. Cô vừa đi còn vừa cố quay lại vẫy vẫy tay với hai người họ, còn nói với lại:

“Tên tôi là Tiểu Tâm nha. Hai người phải nhớ đó nha, đừng quên nha. Khi nào rảnh rồi chúng ta cùng đi uống trà nha.”

Liêu Trúc Hàn nhìn bóng lưng hai người rời đi trong lòng dấy lên một hồi cảm xúc khó nói thành lời, nhưng cô cũng không để ý nhiều mà tiếp tục chơi đùa cùng Đinh Lam.

Còn Diệp Lam Phi, sau khi rời khỏi tầm mắt của hai người họ anh liền buông tay Tiểu Tâm ra rồi đi thẳng một mạch. Tiểu Tâm ở đằng sau kêu gào thảm thiết, cun cút đuổi theo sau anh.

-----Tôi là đường phân cách nữ phụ lên sàn-----
Mấy ngày hôm nay tâm trạng của người nào đó trên tầng 32 lại không tốt, sắc màu âm ảm reo rắc lên không khí trong công ty khiến mọi người ai nấy đều phải hành sự cẩn trọng, không dám lơ là bất cứ một giây một phút nào. Chỉ sợ bản thân bất cẩn bị tóm sẽ phải khăn gói về quê cây ruộng húp cháo qua ngày. Nhưng cái tên gây ra đại họa lần này lại vẫn cả lơ phất phơ như không có gì.

Nửa tiếng trời qua, Diệp Lam Phi ngồi trước màn hình máy tính mà cứ thất thần, đọc giấy tờ mà chẳng vào đầu được chữ nào. Anh cúi tiết đập mạnh tay xuống bàn. Bây giờ chính anh cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa, từ hôm qua đến giờ, tâm trạng anh lúc nào cũng tồi tệ, khi ăn cơm lại nghĩ đến cảnh hai người kia cười đùa về, sau rồi nhìn bát cơm lại nghĩ đến có phải bọn họ ăn cơm cùng nhau cũng sẽ cười đùa như vậy không. Đến bao giờ anh và cô mới có thể ngồi ăn cơm cùng nhau đây. Lúc đó anh sẽ gấp thức ăn cho cô, còn cô sẽ mỉm cười nhìn anh... Ngừng. Trời ơi. Diệp Lam Phi đưa tay vỗ trán. Rốt cục anh đang nghĩ cái gì vậy chứ. Ăn cơm là việc của mình liên quan gì đến bọn họ. Đến khi ngủ, nhắm mắt vào anh lại nhìn thấy nụ cười tươi rói của cô. Nó tỏa nắng, khiến người bên cạnh nhìn thấy cũng vui, cũng thấy ấm áp theo. A. thiên a, sao lại như vậy chứ. Giờ nghĩ lại anh lại càng điên người. Tồi qua đã vậy, sao bây giờ lại như triệu chứng càng nặng hơn chứ.

Đồng hồ điểm 11h, đã đến giờ nghỉ trưa. Thư kí và trợ lý thư kí của anh cùng thu dọn đồ đạc, vừa rì rầm trò chuyện:

“Ây da, mau lên mau lên đi nếu không mấy bàn gần chỗ Đinh soái ngồi sẽ chật kín nha. Ài, ngày nào ăn cơm Tiểu Hàn cũng ngồi cùng anh ấy rồi, ài, chúng ta thực sự không có cơ hội sao...” Tiếng nói chuyện của hai người xa dần.

Diệp Lam Phi bỗng nảy ra suy nghĩ đến căng-tin ăn cơm, anh vội vàng thu dọn đồ đạc rồi đi luôn. Khi anh vừa bước chân vào căng-tin, cả đám người đang xôn xao, ồn ào không dứt liền im bật. Ai ai cũng tò mò sao Boss đại nhân cao cao tại thượng lại tới đây dùng bữa vậy. Phía xa, một đám người ngồi trong góc nhà ăn thì thầm.

“Sao Boss lại đến đây nhỉ? Hay là anh ấy quan tâm đến đời sống nhân viên nên đến đây xem xét tình hình.”

“Tôi thấy không có khả năng đâu. Có khi Boss đến đây là vì Tiểu Hàn đó, lần trước thấy bọn họ cùng đi ăn cơm mà.”

“Xì.” Người kia lên tiếng. “Tôi thấy giả thiết của tôi mới là thực tế hơn ấy, rốt cuộc Tiểu Hàn có tài đức gì mà lại được Boss đề ý chứ. Không thể nào.”

Và... sự thật đã chứng minh. Trên đời này. Không có gì là không thể.

Sau khi lấy phần cơm của mình liền đến bàn của Liêu Trúc Hàn đang ngồi. Không nhìn thì thôi. Nhìn vào lại thấy cái tên đáng ghét kia đang ngồi ở đó. Chẳng lẽ bọn họ không dính lấy nhau thì chết à. Anh thực muốn bóp chết hán mà. Nghĩ đến đây Diệp Lam Phi bất chợt ngẩn ra. Từ khi nào anh lại có cái suy nghĩ xấu xa đó vậy.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

“Đương nhiên có thể rồi.” Đinh Lam nở nụ cười như gió xuân ấm áp, lại chêm vào một câu cùng với vẻ mặt vô tội. “Nếu anh không có dây thần kinh xấu hổ.”

Diệp Lam Phi cũng chẳng vừa, anh nghe vậy liền quạu lại.

“Còn hơn loại người mặt dày suốt này ăn bám như ai kia.”

Liêu Trúc Hàn rất thức thời ngồi bên cạnh không nói nửa lời, đến khi thấy mùi thuốc súng tràn ngập, cô liền muốn chạy trốn. Rón rén cầm khay cơm chuyển dời sang bàn bên cạnh. Đang thực hiện mưu đồ được nửa chừng thì bị hai người kia phát hiện.

“Đứng lại!!!”

Mọi người đang ăn cơm vui vẻ cùng chú ý nhất cử nhất động của hai nhân vật được ưa thích nhất công ty liền bị tiếng hét gần như cùng phát ra của hai người dọa cho giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Đứng lại!!!”

Liêu Trúc Hàn giật mình suýt đánh rơi khay cơm. Cô ngượng ngùng nhìn mọi người xung quanh rồi ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi. Bây giờ cô thực sự không dám ngẩng mặt lên nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm thôi mà cô cũng cảm nhận được biết bao ánh mắt thù địch đang hướng về phía mình rồi. Hai người kia thì vẫn chẳng biết thương tiếc cho cô gì cả, cứ tiếp tục đấu võ mồm gây sự chú ý. Đang cầm đầu cắm cổ ăn, cô chợt nhận thấy hai người kia đã im lặng liền tò mò ngẩng lên. Sáu mắt nhìn nhau, nhất thời khiến cô không phản ứng kịp. Uy, bọn họ kia là vì sao hướng cô nhìn chăm chăm như vậy a, mà ánh nhìn đó hình như có đôi chút thương hại a.

Thực tế quả nhiên trên người, hai người kia vốn đang đấu võ mồm thì cảm thấy bên cạnh sao lại tĩnh lặng như vậy, đáng lẽ cái người nào đó phải đứng ra can ngăn chứ. Ai ngờ vừa quay sang thì lại nhìn thấy một màn Liêu Trúc Hàn đang cúi đầu ăn ngấu nghiến giống như đã mấy ngày rồi chưa ăn cơm vậy. Cho nên liền mới có một màn ánh mắt đau xót kia, chỉ tiếc bạn Hàn này năng lực có thừa nhưng đầu óc có hạn, lại lí giải đạo ánh mắt đó là đang thương hại cô. Hai người kia nhìn nhìn khay cơm của mình một cái rồi dứt khoát gấp thịt bò trong đó sang cho cô, còn từ tốn nói:

“Ăn đi, cho lại sức.”

Tức thì hàng chục đạo hàn quang loạt xoạt bắn về phía Liêu Trúc Hàn khiến cô không khỏi dựng tóc gáy. Mặt khác, bên cạnh cô hai vị đại thần lại tiếp tục đấu đá, nhưng lần này không phải là đấu võ mồm nữa mà là đọ mắt. Hai người cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trừng qua trừng lại. Liêu Trúc Hàn bất lực nói nhảm một câu:

“Hai người không thể ăn một bữa cơm trong hòa bình sao?”

Ai ngờ lời vừa thốt ra hai người kia liền quay phắt sang nhìn cô, khiến cô giật mình. Cứ tưởng sẽ bị quạt một trận, ai ngờ bọn họ lại đáp ứng. Và thế là hai người kết thúc chiến tranh, im lặng ngồi ăn cơm. Sau đó...không có sau đó. Bởi lẽ cả ta và nàng ấy đều không dám nhớ tới tình cảnh lúc ấy, thái độ lúc ấy của quần chúng nhân viên đối nàng a.

Sau lần ăn cơm này Liêu Trúc Hàn tự nhủ bản thân phải rút kinh nghiệm, không bao giờ được dính dáng tới hai người đó nữa, nhất là khi ăn cơm, và cũng không thể để hai người họ chạm mặt nhau mà còn có mình kẹt ở giữa.

Giờ nghỉ trưa của vài vài vài hôm sau.

“Vật nhỏ, đợi lát.”

Liêu Trúc Hàn liếc ngang liếc dọc thấy không có ai rồi mới dừng lại.

“Anh hai à, anh lại muốn gì nữa đây?”

“Ai da, đừng như vậy mà. Người ta sẽ đau lòng đó.”

“Rốt cuộc là anh muốn gì? Không có gì thì tôi đi đây. Giờ nghỉ trưa đã chẳng được bao nhiêu mà còn quấy rầy người ta.”

“Ê, em chưa ăn cơm sao, vậy chúng ta cùng đi ăn đi, đừng lúc anh cũng chưa ăn cơm.”

Cô lại một lần nữa liếc ngang ngó dọc xem có ai ở đây không thì đã bị Đinh Lâm kéo đi, vừa đi anh ta vừa cầu nhàu.

“Sao vậy? Đi cùng anh em xấu hổ lắm sao?”

“Đúng vậy.”

Anh bó tay luôn.

-----Tôi là đường phân cách ăn cơm chung-----

Thời gian cứ thế trôi, mọi thứ đều theo nhịp điệu cuộc sống mà diễn ra bình thường. Phái! Sẽ diễn ra bình thường nếu bọn họ không xuất hiện.

Chuyện là Boss Diệp của chúng ta hôm nay ra ngoài tiếp mấy vị khách là đối tác của công ti từ nước ngoài tới. Mọi việc vô cùng suôn sẻ thuận lợi khiến tâm trạng của anh lần đầu tiên trong tháng có chuyển biến tốt, anh nhanh chóng về công ti mời Liêu Trúc Hàn ăn cơm cũng như để giải quyết khúc mắc của mình. Nhưng nào ngờ vừa về đến cửa đã nhìn thấy cô cùng tên đáng đánh nào đó cười cười nói nói đi vào nhà hàng đối diện công ti. Nhất thời máu nóng dồn lên não, anh cũng chẳng thêm phân tích xem tâm trạng của mình là như thế nào, khí thế như muốn bắt gian theo sau hai người họ. Đứng ngoài nhìn vào, anh lại càng điên hơn khi thấy vị trí họ ngồi là vị trí mà lần đầu tiên anh và cô ăn cơm cùng nhau, đã thế Đinh Lâm còn thân mật kéo ghế cho cô nữa chứ. Đáng ghét. Anh ta dựa vào cái gì, dựa vào cái gì làm vậy chứ.

Hai người bên trong kia chẳng hề hay biết có người đang nhìn mình, Đinh Lâm đùa cợt cứ đùa cợt, Liêu Trúc Hàn hôm nay tâm trạng vui vẻ cũng hòa theo anh ta khiến ai kia càng nhìn càng chán ghét. Đột nhiên Đinh Lâm đứng dậy chạy qua chỗ Liêu Trúc Hàn ngồi. Cô đang ngạc nhiên vì hành động này thì thấy anh sắp lại, chống khuỷu tay lên mặt bàn, đối diện với mặt của cô mà kể sất. Đang định đẩy anh ra thì lại nghe thấy một câu nói khó hiểu của anh.

“Tiểu Hàn Hàn, em định bao giờ thì hồi phục đây.”

Liêu Trúc Hàn ngó người. Anh đang nói gì vậy. Đang mãi suy tư thì cô bị ai đó kéo dậy khỏi ghế rồi lúi đi tuồn tuột quên cả phản kháng. Ày, còn làm sao nữa, Boss nhà mình đứng đối diện Liêu Trúc Hàn nên không nhìn rõ, vừa nhìn thấy Đinh Lam áp mặt lại gần thì tưởng là họ hôn nhau, anh nổi cơn ghen, không thèm nhìn cho kĩ liền bước hai bước một tới kéo chị nhà vẫn còn ngỡ ngác đi.

Đến chỗ đỗ xe cuối cùng người chạm tiêu nào đó cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, liền hỏi một câu xanh rờn.

“Tổng giám đốc, sao anh lại ở đây?”

Diệp Lam Phi mặt đen lại, thì ra này giờ cô không thèm chú ý đến sự tồn tại của mình. Nhất thời khí lạnh toàn thân phát ra khiến người trước mặt rụt cổ lại. Bực tức đem cô đẩy vào trong xe, chính mình cũng an ổn tại ghế lái. Anh không thèm cho cô nói thêm một lời nào nữa mà cúi xuống tìm môi cô. Có chút gì đó ngọt ngào.

Kết thúc nụ hôn chưa đầy năm giây, anh đột nhiên hỏi một câu khiến cô dờ khóc dờ cười.

“Hôm nay cô ăn kẹo à.”

Má mi a, hôm nào cô chẳng ăn kẹo.

Chợt nhận thức mình đang ở trên xe người ta mà lại không biết đi đâu, cô liền hỏi:

“Tổng giám đốc, chúng ta đi đâu vậy?”

“Siêu thị.”

“Hả? Siêu thị? Sao lại là siêu thị?”

“Cô bị ngốc à! Đến siêu thị đương nhiên để mua thức ăn.”

“Mua thức ăn? Mua thức ăn để làm gì?” Người nào đó ngỡ ngác hỏi lại

“Đem đến nhà tôi.” Kê còn lại cũng kiên nhẫn đáp lời.

Thế nhưng hình như cô không có ý định thôi suốt. “Đem đến nhà anh? Vậy có nghĩa là anh đi mua thức ăn cho mình đúng không? Vậy kéo tôi theo làm gì?”

Có vẻ như sức chịu đựng của anh đã max, bực dọc tuôn một tràng ra.

“Đúng là tôi đi mua thức ăn về nhà, nhưng không phải cho mình tôi ăn. Hơn nữa cô phải đi theo để xách đồ cho tôi.”

Bản tính tò mò bắt đầu nổi lên, đúng là gần mực thì đen, cô thực sự đã lấy bệnh tâm của mấy bà thím bát quái trong công ti rồi.

“Hừm, còn có người khác sao? Là ai vậy, có phải là tiểu mỹ nữ hôm trước không?”

“Không phải.”

“Chứ là ai?”

“Là cô.”

“À.” Cô gạt đầu ra chiều đã hiểu sau đó lại giật thót mình.” Cái gì!!! Sao lại là tôi?”

“Không là cô thì là ai? Hừm?”

Bạn nhỏ nhà mình bị đánh bại như vậy đó.

Liêu Trúc Hàn ngoan ngoãn đi theo Diệp Lam Phi đến siêu thị, ở đó cái gì cũng mới lạ a. Cô cun cút đi đằng sau Diệp Lam Phi còn anh thì vừa đẩy xe vừa chọn đồ. Mấy bà chị trong siêu thị thấy trai đẹp thì mắt lóe sáng, lại còn không quên nói cô tốt số, có được người bạn trai thương yêu chiều chuộng như vậy nữa. Sở dĩ có tình cảnh này là vì Liêu Trúc Hàn cô chỉ biết ăn không biết nấu, còn Diệp Lam Phi thì vừa biết nấu vừa biết ăn. Hồi nhỏ mẹ anh đã từng nói với anh rằng, sau này lớn lên con cho dù có trở thành một người đàn ông ưu tú hay không thì con cũng nhất định phải biết nấu ăn và hãy nấu cho người mà con yêu thương để cô ấy cảm nhận được tâm ý mà con dành cho cô ấy. Lúc đó, tuy anh không hiểu tại sao mẹ lại nói như vậy, nhưng anh luôn nghe lời mẹ và anh còn thấy cha anh biết nấu ăn, ông cũng thường nấu cơm cho cả gia đình, những khi đó anh cảm thấy rất vui rất hạnh phúc. Vậy nên sau này anh cũng đã đi học nấu ăn. Tuy nhiên anh vẫn chưa bao giờ nấu một bữa cơm cho bất kì ai ăn chứ đừng nói là một cô gái. Lần này thì... Quay trở về từ dòng hồi ức, Diệp Lam Phi phát hiện cái người vẫn lẻo đẻo theo mình đang tụt lại phía sau với khoảng cách dần xa. Không biết lại làm sao nữa. Anh quay đầu lại thì thấy cô đang chăm chú nhìn thứ gì đó trên giá bên hiều kỉ bước lại xem xét. Anh vừa lại gần thì cô quay sang nói với anh một cách hồn nhiên.

“Tổng giám đốc, tôi muốn ăn thủy tiên.”

Anh giật mình. Sống trên đời hơn hai mươi năm lần đầu tiên anh thấy có người nói muốn ăn thủy tiên a. Thứ đó làm sao ăn được, hơn nữa sao người ta lại bày thủy tiên ở quầy rau củ quả được. Thấy anh liếc nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ như nhìn người sao Hỏa tới thăm Trái Đất, cô hỏi anh.

“Tổng giám đốc, sao vậy, không được thì thôi, sắc mặt anh có cần phải khó coi thế không?”

Anh không nói gì, chỉ liếc nhìn đồng hành tây trên quầy, rồi chỉ tay, nghi hoặc hỏi cô.

“Ý cô là cái này?”

Cô gật đầu lia lịa. “Phải.” Thấy ánh mắt anh nhìn mình lạ hơn, cô nghi ngờ hỏi. “Chẳng lẽ không phải?”

“Phi...” Trôi đất chứng giám. Anh thực sự không nhận được nữa rồi, sao trên đời này lại có người có thể nhầm lẫn hành tây với củ thủy tiên được chứ.

“Sao vậy? Sao anh lại cười?”

“Liêu Trúc Hàn, cô thực sự không biết đây là gì sao? Cô là ngốc thất hay đang giả ngốc thế?”

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Gia tộc hấp huyết quỷ

“Liêu Trúc Hàn, cô thực sự không biết đây là gì sao? Cô là ngốc thất hay đang giả ngốc thế?”

“Haha, đây là củ thủy tiên mà.”

Liêu Trúc Hàn đen mặt. Anh đứng bên cạnh cười ngặt nghẽo. Cô nổi giận đùng đùng quay lưng gõ gót giày lộp cộp lên sàn nhà rồi đi. Biểu hiện rằng mình đang rất tức giận. Diệp Lam Phi nổi hứng đùa dai, lẻo đẻo bám theo sau lưng cô.

“Giận rồi à? Có gì mà giận chứ. Cô nói sai thì là nói sai thôi, chẳng lẽ cô bảo củ thủy tiên là hành tây, bảo con gà là con vịt thì tôi cũng phải gật đầu cho là đúng à.”

“Ai thêm anh nhắc nhở. Ai thêm anh cho là đúng.”

Cô tức giận đi nhanh hơn, anh cũng lại tăng tốc. Giường co cả buổi trời cuối cùng cũng mua xong thực phẩm, hai người rời siêu thị. Đến nhà Diệp Lam Phi anh lại đột nhiên đổi ý muốn cô vào bếp nấu ăn. Như vậy, mai đi làm liền có thể nói với cái tên mặt dày đáng đánh cứ bám theo cô rằng hôm qua cô đã tự tay làm đồ ăn cho anh rồi. Biểu hiện của anh ta chắc chắn sẽ đặc sắc lắm đây. Liệu có biến thành con tắc kè hoa không nhỉ.

Nhưng anh ngần lẩn không tính vạ lần không nghĩ rằng cô lại có thể hành hạ cái nhà bếp của mình tan hoang. Ôi trời! Hấp Huyết Quỷ chỉ biết hút máu người thôi, à mà cùng lắm là biết ăn cơm, chứ làm gì biết nấu cơm cơ chứ. Nhưng cô có thể làm gì được chứ. Cãi lời sếp tổng? Cho xin, cô còn chưa có cái gan đó. Đường như cô đã rất tự nhiên mà quên mất rằng mình chẳng có lí do gì để sợ một con người cả. Chặt vật mãi cuối cùng cũng nấu được ba món nặn một món canh. Đúng một bữa ăn gia đình rồi. O... nhưng mà tại sao lại là món ăn gia đình nhỉ? Mặc kệ! Lo việc chính đã. Mà việc chính là gì? Ủầy! Chính là dập lửa. Để có thể ăn được một bữa cơm do chính tay cô nằng nào đó nấu, Diệp Lam Phi đã phải trả một cái giá rất đắt. Đó là hi sinh...nửa cái bếp nhà mình...=_=” Thật đau lòng!

-----Tôi là đường phân cách nhà bếp bị cháy----- Tiếng bước chân dồn dập, tiếng đế giày nện lên bậc cầu thang phát ra những âm thanh rộn người, khiến người ta phải phát run, một nhóm người ăn mặc giống những bá tước ngày xưa lần lượt

theo sát nhau đi xuống đường hầm. Ai ai cũng treo nụ cười nửa miệng để lộ răng nanh nhọn hoắt mà không hề hay biết một lát nữa thôi, khi bước vào căn phòng đó bọn họ sẽ không thể cười được nữa.

Hấp Huyết Quỷ!

Bọn họ đi sâu vào trong tầng hầm của tòa lâu đài cổ, đến căn phòng nơi Liêu Trúc Hàn sống lại mặt lập tức biến sắc.

Ông ta dừng lại cạnh chiếc quan tài, cúi xuống nhặt một mảnh vỡ của cây thánh giá lên:

“Chúng ta đến chậm, nó đã tỉnh lại rồi!”

“Vậy phải làm sao đây?”

“Có lẽ nó chưa nhớ ra điều gì cả cho nên chỗ chúng ta mới chưa xảy ra việc gì, cho nên phải tranh thủ thời gian nhân lúc trí nhớ của nó chưa hồi phục

phải bắt nó về.”

“Nhưng bằng cách nào?”

“Nhặt tất cả những mảnh vỡ của cây thánh giá lại đây.”

Đó là đoạn đối thoại của những người trong gia tộc của Liêu Trúc Hàn. Bọn họ vì e sợ cô sẽ trở lại gây bất lợi cho gia tộc nên muốn ngăn chặn nàng sống lại. Nhưng xem ra là đã chậm một bước.

Liêu Trúc Hàn là thành viên trong gia tộc đứng đầu thế giới Hấp Huyết Quỷ nhưng vì yêu một con người mà đã bị vướng phải lời nguyền, còn người mà cô yêu phải chết nên Liêu Trúc Hàn căm hận những kẻ đã chia cắt, hãm hại mình, hại chết người mà cô yêu. Trước khi bị cây thánh giá nhọn như mũi dao đâm trúng cô đã thề rằng nhất định sẽ quay trở về trả thù bọn họ. Những kẻ có quyền lực tối cao nhất gia tộc Hấp Huyết Quỷ vì e sợ trước sức mạnh của Liêu Trúc Hàn, bởi cô khác những kẻ đồng loại ở chỗ, trên người cô mang một thứ sức mạnh bí ẩn mà ngay cả bọn họ cũng không giải thích được.

Họ đã tạo ra một cây thánh giá bằng một viên ngọc ánh sáng – thứ tối kỵ nhất của Ma Cà Rồng, rồi khắc lời nguyền lên đó. Điều đặc biệt là bên trong ruột rỗng không của cây thánh giá đó có một thứ chất lỏng màu xanh mà họ gọi là Thanh Thủy được làm từ máu của những kẻ đã bào chế ra nó và nấu lên với những trang sách ghi chép kinh thánh. Sau đó ghim lên chiếc quan tài nơi chứa thân thể của cô. Nhưng thứ thuốc này chỉ có tác dụng trong vòng một trăm năm, sau đó sẽ tự mất hết tác dụng, còn đó có phải thời gian mà cô tỉnh lại hay không thì còn tùy thuộc vào duyên số và quyết tâm của bản thân nàng. Nhưng bây giờ mới chỉ qua 99 năm, tại sao cô lại tỉnh lại? Tuy cũng chỉ sớm hơn một năm nhưng cũng là cả một vấn đề với bọn họ bởi thời gian qua nhiều năm như vậy họ vẫn chưa chuẩn bị được phương pháp đối phó với cô một cách hoàn thiện. Đây chính là vấn đề mà tất cả những kẻ có liên quan đến sự việc năm đó đều thắc mắc. Số là, năm đó để an tâm hơn, kẻ có quyền lực nhất gia tộc bấy giờ đã đặt một sợi dây thần kinh cảm ứng của mình vào cây thánh giá đó, mà người đó không ai khác lại chính là ông của cô. Đạo gần đây ông ta luôn cảm thấy bất an lo sợ giống như có chuyện động trời sắp xảy ra vậy. Ông ta đứng ngồi không yên nên đã phái người đi kiểm tra, nhưng không ngờ cô đã sớm thoát ra ngoài rồi. Thực đã vượt qua sức tưởng tượng của ông ta.

“Chúng ta về thôi!” – Nói xong người đàn ông cầm tất cả mảnh vỡ từ cây thánh giá rồi xoay người rời khỏi tòa lâu đài. Đoàn người đó cũng lục tục theo sau.

Huyết tộc.

“Không thể nào! Chắc chắn không thể có chuyện như vậy xảy ra được! Con bé đó làm sao có thể sống lại sớm hơn thời gian dự tính được! Các người chắc chắn chứ?”

“Vâng.”

Người vừa phun ra một tràng đó chính là Liêu Ngân Ninh.

Ông ta chính là ông của Liêu Trúc Hàn. Từ nhỏ ông ta đã không thích cô bởi cô không giống với những đồng loại khác, ông ta luôn xa cách và lạnh nhạt với cô.

“Chúng tôi chắc chắn, thưa ngài. Lúc bước vào căn phòng đó chúng tôi thực sự không thấy bóng dáng cô ta đâu.”

“Đáng chết!”- Liêu Ngân Ninh đập bàn rít lên – “Mau đi tìm nó cho ta.”

“Vâng.” – Người đàn ông nói chuyện với Liêu Ngân Ninh cúi gập người chuẩn bị rời khỏi.

“Khoan. Không cần người trực tiếp đi, cử Đinh Tuyên, Mạc Trúc và Ngọc Y đi tìm là được rồi.”

“Vâng.”

Ba người vừa được nhắc đến chính là những thiếu niên trẻ có tài năng trong gia tộc Huyết tộc. Ở trong gia tộc trừ những kẻ trưởng bối ra chỉ có Liêu Trúc Hàn mới có thể đánh bại họ ngoài ra thì không còn ai khác. Thực chất Ngọc Y là em họ của nàng còn hai người kia là bạn chơi thân từ nhỏ. Lần này để họ làm nhiệm vụ như vậy quả thật có hơi làm khó bọn họ, nhưng Liêu Ngân Ninh lại muốn xem thử liệu ba người bọn họ có trung thành hay không, liệu sau này có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho ông ta được hay không.

Sau khi nhận giao phó, ba người chuẩn bị rời đi thì được đưa đến gặp Liêu Ngân Ninh. Ở giữa đại sảnh đặt một chiếc bàn lớn, trên đó chính là tất cả những mảnh vỡ của cây thánh giá đã phong ấn Liêu Trúc Hàn. Ông ta mở miệng:

“Như các người cũng biết, mỗi một Hấp Huyết Quỷ đều nhờ những cách khác nhau để có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời mà không bị thiêu đốt. Nhưng Liêu Trúc Hàn đã bị ếm lời nguyền lên người cho nên có thể ghép những mảnh vỡ này trở lại hình hài một cây thánh giá thì có thể khiến cho cô ta không thể ra mặt vào ban ngày nữa, đến lúc đó các người có thể dễ dàng tìm kiếm hơn.”

Ông ta nhìn quét qua trầm tiếp:

“Vì vậy, trước khi đi thực hiện nhiệm vụ lần này, ta muốn các người ghép những mảnh vỡ này lại, cho dù thiếu thanh thủy bên trong ruột, nên không thể tiếp tục phong bế cô ta nhưng ít nhất có thể có ích cho các người trong việc tìm kiếm. Mau làm đi!”

Cả ba không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ trên bàn. Nội tâm tranh đấu kịch liệt. Ghép hay không ghép? Tuy rằng việc này có lợi cho bọn họ, nhưng Liễu Trúc Hàn là người bạn, người chị mà bọn họ yêu mến, thật không nghĩ có một ngày bọn họ sẽ đối đầu với nhau, đẩy nhau vào con đường chết. Nhưng bọn họ là không thể kháng lại mệnh lệnh này. Đình Tuyên nhú mảy nhìn Mạc Trúc thấy anh cũng đang nhìn mình, bốn mắt chạm nhau, sau đó liền đồng nhất chuyển hướng về phía Ngọc Y. Biết rõ ý đồ của hai người kia, không biết làm gì hơn là cô phải ra tay sắp xếp lại cây thánh giá, muốn đẩy cô vào con đường bất nghĩa đây mà, sao cô lại kết bạn với loại người. . . ý lộn loại quỷ này cơ chứ. Cô thờ dài bất đắc dĩ rồi tiến hành công việc được phó thác.

Sau khi xong xuôi, bọn họ rời đi, khi bước ra đến cửa còn nghe được thanh âm độc ác, quyết tuyệt của Liêu Ngân Ninh:

“Ta biết các ngươi và Trúc Hàn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm rất sâu đậm, nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ, các ngươi phải có trách nhiệm với chức trách của mình, không thể vì tư mà quên việc công, nếu ta biết được các ngươi vì giao tình mà nương tay với cô ta thì đừng oán trách vì sao ta độc ác, các ngươi sẽ trở thành tội nhân của cả tộc Hấp Huyết Quỷ. Hãy ghi nhớ những gì ta đã nói đừng để bản thân trở thành kẻ phản bội, các ngươi hãy khắc cốt ghi tâm cho ta một điều.”

Ông ta quét ánh mắt tràn đầy sát khí về phía người họ, khiến họ không rét mà run, gằn từng chữ một:

“Liêu Trúc Hàn là KE, THÙ, CỦA, CẢ, GIA, TỘC!”

Và cứ như vậy cả gia tộc Hấp Huyết Quỷ – nhất là những kẻ tham gia vào sự việc năm đó cứ nom nớp lo sợ Liêu Trúc Hàn sẽ về báo thù mình mà không hề hay biết rằng, cây thánh giá đã giết trên Liêu Trúc Hàn năm đó vẫn còn găm trong trái tim cô, một khi nó không được lấy ra thì toàn bộ kí ức năm xưa của cô mãi mãi sẽ bị phong lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Biệt tích

Sau khi ăn xong cơm ở nhà Diệp Lam Phi, Liêu Trúc Hàn vội vội vàng vàng chuẩn bị, còn ở lại đây chắc cô ức chết mất. Đang ngồi trên xe buýt ngắm phong cảnh thì điện thoại rung lên từng đợt, là Diệp đại nhân gọi đến, đang dè dặt không biết có nên bắt máy hay không (hử ngu gì mà bắt, nếu nghe máy thế nào cũng hứng cuồng phong cho xem), nhưng nếu cứ để nó kêu như thế thì sẽ làm phiền đến mọi người (Trời ơi, sao chị đầu bả đậu vậy, không biết tắt máy đi à. . . / Hàn: hử còn không phải mi viết thế à!!!/...). Cuối cùng cô đành cắn răng bắt máy, đôi giọng ngọt xớt:

“Alô!”

“Cô làm gì mà bây giờ mới bắt máy hả?”

“À à tôi. . .”- nàng ú ớ mãi không tìm nổi một lí do, gấp quá đành quơ đại – “Tôi bận ngắm cảnh.”

“Lí do của cô thật hùng hồn. . .”- Diệp Lam Phi rít qua kẽ răng – “Liêu Trúc Hàn cô nghe điện thoại bằng mắt chắc!!!”

Thôi rồi xếp lớn nổi giận thật rồi. Ở đâu đây bên kia Diệp Lam Phi gân xanh đã nổi đầy mặt.

“Mặc kệ là vì lí do gì, cô mau quay lại cho tôi!”

“A, nhưng. . .”

“Nhưng cái gì mà nhưng!”

Giọng cô khản khản:

“Tổng giám đốc cho tôi xin đi, anh ăn cũng ăn rồi, mà no rồi thì phải dễ tính một chút chứ.”

Đột nhiên thấy bao nhiêu cặp mắt tò mò đang hướng bản thân mình phóng tới, cô biết mình đã nói lời không nên nói rồi. (Tôi biết lỗi rồi mà đừng có nhìn tôi như vậy nữa). Ai da, con người thời nay sao đầu óc chẳng trong sáng chút nào vậy, sao bọn họ không hướng đến những suy nghĩ trong sáng để có tâm hồn trong sáng đi mà toàn hướng đến những suy đen tối vậy, lại còn đặc biệt mẫn cảm với từ ‘ăn’ nữa chứ. Tạo hóa, đúng là tạo hóa trêu người mà. À không, trêu quỷ chứ.

“Cô dám cãi tôi sao!!!”- Giọng nói băng lãnh không có chút độ ấm vang lên mang theo một tia tức giận nhàn nhạt.

Thịch! Đột nhiên lồng ngực nặng trĩu, Liêu Trúc Hàn đau đớn đến nghẹt thở. Loại tình huống gì đang diễn ra vậy? Sao lại đau như vậy chứ, tim cô có vấn đề à? Nhưng cô đâu phải con người. Nhớ! Đau quá đi! Rốt cục là sao vậy. Cô thờ dốc, tưởng như có tảng đá nặng đang đè trước ngực, trái tim đau như sắp vỡ ra, khó thở quá! Khó khăn lắm mới duy trì được hơi thở ổn định, nhưng cô lại không có cách nào mở miệng trả lời Diệp Lam Phi được.

“Tôi...rup!”- Cô dứt khoát cúp máy quyết định sẽ không cùng anh ta nói chuyện nữa.

“A...”- Hoảng hốt tột độ - đó là thứ có thể tìm thấy ở cô lúc này. Hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?

“Cô à! Cô không sao chứ?” – Người thanh niên ngồi bên cạnh thấy cô có vẻ khác thường bèn lên tiếng hỏi han.

“Không, không có gì, tôi...chỉ là hơi...hơi mệt thôi!”

Kttttttttttttttttttttttt...

Chiếc xe dừng ở bên đường cuối cùng, trời lúc này đã tối hẳn. Nhanh chân bước xuống xe, cố gắng dấn đi ánh mắt đỏ rực như máu của mình, lẫn khuất vào màn đêm. Lúc này, cuối cùng cô cũng nhận ra rằng, cơ thể mình đang biến đổi.

-----Tôi là phân cách tuyến đường ghét-----

“Này này! Qua đây đi, vào đây, vào đây.”

“Chỗ này rốt cuộc là đâu vậy?”

“Chúng ta tới đây làm gì???”

Ba thiếu niên bước vào một cửa hàng, thu hút tầm mắt của khách khứa trong tiệm, bọn họ giờ phút này thực tỏa sáng. Trước mặt mọi người là những nam tử lãnh khốc, băng tuyết son nữ nhưng mà ẩn sau vẻ ngoài đó là một bộ mặt...khụ khụ...thích trêu ngươi người khác. Họ đã trút bỏ bộ quần áo khiến họ giống như những bá tước thay vào đó chính là...xu hướng thời trang hiện nay. Phải biết họ là loại Huyết Tộc hiện đại đến cỡ nào thì mới biết đến cái gì gọi là thời trang đây, và dĩ nhiên những thứ này do con một Hấp Huyết Quỷ Đình Tuyên cung cấp.

“Ngọc Y à! Chúng ta đang đi tìm Trúc Hàn mà.”

“Đúng! Nhưng chẳng lẽ các anh không biết muốn làm việc được mau lẹ thì trước hết phải lấp đầy cái bụng đã à! Có thực mới vực được đạo, hiểu chưa?” – Ngọc Y hai tay chống nạnh lừ mắt nhìn hai kẻ còn lại. Sinh thời nàng chưa từng gặp ai trông có vẻ “ngu” như hai tên này. Vâng chỉ là có vẻ thôi, bởi vì ở một số trường hợp họ cũng có thể miễn cưỡng được coi là được việc hơn nàng – cái này chỉ là nhận xét riêng tư của nàng thôi mọi người không cần chú ý, ví dụ chỉ mang tính chất minh họa, đừng ai nghĩ lệch hướng.

Mac Trúc tròn mắt:

“Hả? Ý em là chúng ta...không được, tuy rằng ở đây có rất nhiều người, máu của họ ngon, đủ mùi, đủ vị chua, ngọt khác nhau nhưng mà không phải ‘ngài’ muốn chúng ta giữ kín lai lịch, hành sự cẩn mật sao? Hơn nữa chúng ta cũng không thể để lộ hành tung được.”

“Đồ ngốc!” – Cô đưa tay cốc trán anh – “Ta nói mi phải hút máu người chết”- nói đoạn lại ngửa mặt lên trời than – “Trời ơi, sao ta lại có thể làm bạn với cái tên châm hiểu này chứ!” Đúng là ‘nổi hèn kim cổ trời khôn hồi mà’

“Hả?”

“Ừm...tôi cũng có nghe nói qua rằng thức ăn của con người mùi vệ cũng không tệ lắm đâu” – Đinh Tuyên nãy giờ vẫn im lặng đứng một bên làm thỉnh giả đột nhiên lên tiếng, khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, giọng anh mang đầy hứng thú – “Hay chúng ta cũng thử qua xem sao, các bậc trưởng bối cũng có vài người từng thử nghiệm rồi mà mùi vị không tệ!”

“Ây da...xem ra vẫn còn có người có đầu óc.” – Ngọc Y liếc xéo một cái

“Chọn gì bây giờ?” – Lật giờ từng trang menu Trúc Đình nhắm mắt, anh thấy món nào cũng là lạ, nhìn có vẻ ngon ngon nhưng không biết nên chọn món nào thì hơn.

Ngọc Y ngao ngán, liếc Trúc Đình bằng ánh mắt khinh bỉ:

“Thôi vậy, để bản cô nương chọn là được rồi, chóng mắt lên mà nhìn đi!”- Nói rồi cô đưa tay vẫy – “Phục vụ!”

Cô nữ nhân viên khuôn mặt rạng rỡ, tay cầm sổ ghi chép bước lên về phía ba người, nở một nụ cười tươi hết sức có thể, cô ta hỏi:

“Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách muốn dùng gì?”

Trúc Đình ở bên cạnh làm bộ vuốt râu, bình phẩm khiến cô nàng đỏ mặt:

“Hmm...nhân sắc không tệ, đáng đẹp, thái độ phục vụ tốt, nhà hàng này được.”

“Hèm, tôi muốn gọi một ít thức uống, đồ ăn gọn nhẹ, và phải tốt cho da, ba chúng tôi mỗi người một phần giống nhau còn cụ thể là gì cô tự quyết định đi, hợp yêu cầu là được.”

“Vâng, xin đợi một lát” – Cô nhân viên liếc hai người còn lại, thấy họ không phản đối mới cúi đầu chào rồi quay đi.

Diệp thị.

“Thực sự không thấy?” – Diệp Lam Phi ngồi sau bàn làm việc mười ngón tay đan vào nhau trầm giọng hỏi lại.

“Vâng. Máy ngày nay đều không thấy cô ấy đi làm, ngay cả đơn xin nghỉ phép cũng không có, điện thoại gọi cũng không được cứ như là bốc hơi rồi ấy.”- Mai, người phụ trách phòng kế toán, cấp trên của Liêu Trúc Hàn cúi đầu chào mà trả lời Diệp Lam Phi.

Không hiểu sao khi nghe đến hai chữ bốc hơi này trái tim anh lại liệu mạng mà nảy lên, cảm giác sợ hãi còn nhen nhóm, ẩn sâu trong lòng thời gian qua bỗng chốc chiếm cứ cả toàn thân, một nỗi sợ hãi, cảm giác mất mát lan tỏa nhanh chóng. Anh cúi gằm mặt che đi xúc cảm của mình, cố gắng trấn an bản thân, Diệp Lam Phi ngừng đầu nói với Mai:

“Được rồi, cô ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Bất lực thở dài, anh đưa tay xoa huyệt thái dương, lúc này anh thật sự quá mệt mỏi. Máy ngày nay, kể từ sau khi Liêu Trúc Hàn cúp máy của anh một cách phũ phàng, anh liên tục bị nhấn chìm trong đống công việc chất cao như núi, và một phần cũng bởi vì còn giận cô chuyện dám cúp điện thoại của mình, nên không còn chỗ hồng thời gian để ý đến cô. Đến khi có thời gian rồi, vốn định đi tìm cô để tính sổ, trêu chọc cô một chút, lại không nghĩ rằng thời gian qua cô cư nhiên bật vô âm tín. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi. Cảm giác sợ hãi bất an vừa bị đè nén lại từng chút từng chút một dâng lên trong lòng. Anh có dự cảm không lành, nhưng lại không dám nghĩ đến những khả năng có thể xảy ra. Chưa bao giờ anh thấy bồn chồn lo lắng như lúc này, cảm giác như có tảng đá đè nặng trước ngực, khó thở xen lẫn một chút đau đớn mà bản thân không phát hiện ra. Liêu Trúc Hàn! Rốt cục em đã đi đâu?

Cùng lúc đó, tại quán ăn.

“Đây...là cái quái quỷ gì vậy?”- Trúc Đình cau mày chỉ chỉ những thứ đồ vật lạ hoắc trước mặt.

“Anh bị ngớ ngẩn phải không?” – Ngọc Y cầm đũa định đập vào đầu Trúc Đình nhưng anh nhanh nhẹn tránh được.- “Đây là thức ăn, thức ăn đó, hiểu chưa!”

Trúc Đình trên mặt mang một nụ cười tỏa nắng quay sang hỏi nhân viên phục vụ:

“Vậy cô em có thể cho tôi biết đây rốt cuộc là gì không?”

Cô nhân viên phục vụ nhìn họ ăn mặc sang trọng thì nghĩ họ là tiểu thư thiếu gia nhà giàu, vậy thì làm sao mà biết đến những thứ thức ăn này được, nên không nghĩ ngợi gì cả mà giới thiệu cho họ:

“Vị tiểu thư đây muốn thức ăn gọn nhẹ nên chúng tôi chọn một thức bánh truyền thống cho các vị, đó là bánh xèo...”

“Bánh xèo xèo là sao, sao giống tiếng kêu quá vậy?”

“Trúc Đình! Anh đừng có chen ngang.” – Ngọc Y điên tiết quát lên.

“Được được, em bình tĩnh, hạ hỏa, hạ hỏa đi. Cô nói tiếp.”

“Vâng, thức uống bởi vì bây giờ trời mùa hè hơi oi nên tôi chọn nước trà xanh cho các vị, là loại trà giảm cân nên không sợ có nhiều calo đâu, còn có sữa chua...”

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Gặp lại

“Eo sữa chua là sữa bị hỏng rồi sao???”- Trúc Đình lại một lần nữa chặn họng người ta.

“IM!!!”

“Được được anh im, em đừng nóng.”

“Không phải a...” Cô nhân viên vội vàng phủ nhận, trong lòng thầm ai oán, cho dù những thứ dân dã này họ không biết thì cũng có cần cả sữa chua cũng không biết là gì nốt như thế không. Nhưng nghĩ cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, khách hàng là thượng đế mà. “Sữa chua là loại sữa được lên men tự nhiên, đảm bảo an toàn vệ sinh và có lợi cho đường ruột, nó cũng rất tốt cho da, giúp dưỡng da từ bên trong và làm khôi phục các tế bào sắc tố da nên tôi nghĩ tiểu thư sẽ thích nó.”

“Ồ! Vậy được, cô có thể đi rồi.”

“Vâng.”

Trúc Đình cầm một miếng bánh trên đĩa lên, nghiêng đầu nhìn chăm chăm nó như nhìn vật thể lạ, hỏi một câu rất ư là vô nghĩa:

“Thứ này mà cũng ăn được à?”

“Anh không ăn thì thôi, nếu không ăn được thì họ bán làm gì?”

“Ăn, ăn chứ. Nhưng mà vậy có nghĩa là em chưa từng ăn qua những thứ như này à?”

“Đương nhiên! Suốt ngày quanh quẩn quần quần ở nhà, em làm sao có cơ hội thử những thứ này chứ!”

“Ồ...”- Trúc Đình kêu lên, cứ như anh ta vừa phát hiện ra châu Mỹ vậy – “Cô ta quên giới thiệu thứ này này, nó là cái quái gì vậy?” – Vừa nói anh vừa chỉ vào cái đĩa nhỏ nhỏ chứa tương ớt.- “Trông như máu ý, máu đông đặc à?”

“Không, đó là tương ớt Basaco loại siêu cay, hình như thế thì phải...”- Đáp lại lời của Trúc Đình, Đình Tuyên lúc này vẫn dán mắt vào thứ anh đang cầm trên tay.

Ngọc Y bữu môi:

“Trúc Đình ơi Trúc Đình, anh có thể cái gì cũng đừng đem ra so sánh với máu được không? Mà này, Đình Tuyên, anh đang xem cái gì vậy?”

“Máy tính bảng.”

“Máy tính bảng? Là cái gì vậy? Đình Tuyên, cậu xem, Trúc Đình tôi sống mấy chục năm trên đời mà vẫn chưa biết cái gì là máy tính bảng, nó rốt cuộc là cái gì vậy?”

Đáp trả sự ngạc nhiên của Trúc Đình, Đình Tuyên đứng đĩnh đạc ném cho anh một ánh mắt mang hàm nghĩa “đồ nhà quê”, anh bình thản buông một câu:

“Cậu suốt ngày ru rú một xó, không thâm nhập vào xã hội của con người thì làm sao mà hiểu được những thứ như thế này chứ, nói chung tôi có giải thích thì cậu cũng không hiểu được đâu. Tò mò làm gì cho phí công!”

“Ồ! Cậu nói có lý! Vậy thôi tôi không hỏi nữa! Tôi vẫn là nên ăn đồ của tôi thôi.”- Trúc Đình gãi gãi cằm gọn lẹ đáp.

“Thôi được rồi, ăn thôi em đói lắm rồi, hai anh mà còn buồn dưa nữa là nhịn luôn đấy!”

“Ấy ấy, từ từ thôi. Em bảo đói mà sao lại gọi có một ít thế này.”

“Bộ anh tưởng anh ăn được no thức ăn của con người sao? Anh có quen ăn những thứ này không vậy?”

Đang cầm đầu ăn, Trúc Đình lại ngẩng đầu lên, nháy mắt nói với Ngọc Y:

“Này, hay là...”

“Ái khanh cứ nói không cần ngập ngừng...hahaha...!!!”

“Này Bạch Ngọc Y, em quá đáng vừa thôi.”

“Được được, nói đi có chuyện gì?”

“Khỏi bầm bệ hạ. Hay là...hay là ta thử...trộn cái này với nhau xem...”

Bịch!!!

Đình Tuyên há hốc mồm không nói được câu nào.

“Hay hay, haha...Tiểu Trúc, anh sống trên đời nay cuối cùng cũng nói được một câu nghe lọt tai!”

“Hừ.”

“Nào nào, mau, lệ lên.”

Nói đoạn hai người đem tương ớt cùng sữa chua trộn lại với bánh.

“Ặc...mùi...mùi vị không...t...ệ...tệ!”

Hai kẻ gian manh liếc liếc nhau trao đổi ý kiến, cười quỷ dị một cái rồi hướng Đinh Tuyên mà “nhà ngọc phun châu”, quyết tâm có xuống nước cũng phải kéo thêm người thứ ba xuống cùng.

“Đinh Tuyên à, sao cậu không ăn thử đi, ngon lắm á!- Hừ hừ, bọn ta mà ăn phải cái thứ chết bầm này thì ngơoi cũng phải ném qua cho biết vị...Hắc hắc.”

“Phải nha, Đinh Tuyên, anh thử đi thực ngon cực!”

Đinh Tuyên khề liếc bọn họ, nhếch miệng:

“Thật? Vậy tôi để dành hai người, không ăn tranh của nhị vị công tử cùng tiểu thư.”

“Ai cho dù ngon đến đâu cũng đâu thể quên anh em chứ, đứng không Ngọc Y?”- Trúc Đình hất hất mặt, vừa nghe đến phải ăn tiếp thì mặt mày tái mét.

“A...ừ đúng đúng...làm sao mà quên được chứ!”

“Thôi khỏi đi, các người đừng hòng lừa ta, mau đi thôi, la cà thế đủ rồi.”

Biệt thự trên sườn núi.

Đã rất lâu rồi, cuối cùng bóng dáng tiêu sái cùng phóng khoáng kia mới lại xuất hiện bên lan can nơi biệt thự. Diệp Lam Phi cứ như vậy trầm lặng mà đứng, bóng lưng cô đơn tịch mịch đến tột cùng. Liều Trúc Hàn biến mất đã muốn qua một tuần rồi, một tuần này anh điều động không biết bao nhiêu nhân lực, cuối cùng một chút dấu vết cũng tra không ra. Mà chính một tuần này, bản thân anh trải qua cũng không dễ chịu gì. Lại có một khoảng trống tự nhiên dần tự xuất hiện trong lòng anh. Aizz...thật khó hiểu mà.

Anh trở lại nơi này, thực mong có thể như lần đó, từ lan can lại nhìn thấy cô. Nhưng đã hai ngày rồi, ngay cả cái bóng cũng không có. Mà trong lòng anh lại đã nhận thức một điều mà bản thân trước đó không nhận ra. Hình như, cô không biết từ lúc nào đã vô thanh vô tức mà đi vào lòng anh, chạm rai khắc thật sâu hình bóng của mình vào đó. Nhớ! Thực sự rất nhớ cô. Nhớ mùi hương ngọt mát của hoa bách hợp trên người cô, nhớ lúc cô úy khuất, nhớ lúc cô ngán ngạo, nhớ lúc cô mỉm cười thích thú hay hài lòng về điều gì đó. Anh nhớ tất cả những gì thuộc về cô.

Mệt mỏi nhắm mắt lại, vài ngày qua lúc nào anh cũng thức khuya, mãi đến 1 giờ sáng mới miễn cưỡng chợp mắt một chút để điều dưỡng thân thể. Anh còn phải tìm cô, còn phải hỏi xem vì sao cô lại biến mất không vết tích như vậy, anh không thể gục ngã lúc này, thực sự không thể.

Vụt!!!

Một bóng đen chạy vụt qua, lúc này anh vẫn còn đang nhắm chặt hai mắt, nhưng mùi hương bách hợp theo gió thoảng qua, đã kích thích khứu giác của anh. Là cô! Đích thực là cô! Không thể nhầm lẫn được. Trái tim tự nhiên mà lồi một nhịp, đáy lòng một mảnh hân hoan từ từ dâng lên, anh căng thẳng phóng vọt qua lan can. Cơ thể từ nhỏ được đào tạo trong quân ngũ lần này thực không phản bội anh. Hai chân tiếp đất vững vàng chạy theo hướng bóng đen vừa vụt qua. Nhưng...anh không ý thức được rằng, đợi anh ở phía trước, chính là cảnh tượng khiến anh vừa nhìn liền phạm phải sai lầm mà sau này vẫn khiến anh hối hận, dĩ nhiên đó là sau này, chúng ta tạm thời không nhắc đến.

Chạy không được bao lâu, một tiếng thét thê thương thâm thiết truyền về phía anh, trong lòng hoảng hốt, nỗi sợ hãi đánh úp vào lòng anh làm cước bộ không khỏi thêm vội vã. Nhanh chân chạy tới nơi phát ra tiếng kêu, nhưng thực không nghĩ khi đến nơi rồi, sẽ gặp phải loại tình huống này.

Diệp Lam Phi chết lặng nhìn những gì diễn ra trước mắt, đáy lòng ần nhen hốt hoảng cùng đau đớn.

Hốt hoảng.

Bây giờ trong lòng anh chỉ có hốt hoảng cực độ.

Một màn này. Thực sự quá tàn bạo. Trước mặt anh là cô sao. Cô gái ngày nào còn cam chịu ảm ức trước những lời đùa cợt của anh. Diệp Lam Phi dần tiến vào suy nghĩ của mình, bỏ mặc tất cả, giống như bây giờ tại chỗ này, cánh rừng này chỉ có một mình anh vậy, ngoài anh ra không còn dấu hiệu của sự sống nào quanh đây.

Mà Liều Trúc Hàn khi nhìn thấy anh cũng là hoảng hốt cùng sợ hãi. Cô thực không nghĩ sẽ gặp lại anh trong cánh rừng này.

Cũng phải, ra khỏi rừng liền có thể nhìn thấy biệt thự của anh ở cách đó không xa. Cô thực ngạc nhiên. Anh đến đây làm gì? Chẳng lẽ lúc này đi ngang qua biệt thự bị anh nhìn thấy. Đáy lòng thấp thòm sợ hãi. Cô đang sợ. Đúng! Thực sự rất sợ. Sợ một màn kia khiến anh chán ghét, sợ hãi, ghê tởm mình. Đồng thời cũng cảm thấy rất kì lạ. Tại sao cô lại sợ điều này nhỉ? Hơn nữa, những lúc ở cạnh anh cô luôn thầm cầu nguyện anh ta tránh xa mình một chút. Nhưng tại sao khi xa anh rồi, mới có mấy ngày không gặp sao lại nhớ anh đến thế, cảm giác trống vắng chiếm trọn đầu óc cô, thực sự cảm thấy còn thiếu thứ gì đó. Không phải là một thứ bình thường, mà trái lại còn rất quan trọng, thứ có thể lấp đầy khoảng trống trong lòng cô. Giờ phút này đây, hai con người, không, không phải, là một người một quỷ đứng đối diện nhau, không ngừng chìm đắm vào suy tư của riêng mình.

Lúc này đây Diệp Lam Phi thực mong ước những gì mình đang nhìn thấy chỉ là một giấc chiêm bao, chỉ cần mở mắt ra là mọi thứ lại trở về đúng quỹ đạo vốn thuộc về nó. Cô sẽ vẫn là một cô nhân viên ngoan ngoãn nghe lời, và anh sẽ không trêu chọc cô nữa, mà thực sự nghiêm chỉnh đối xử với cô. Nhưng, đó cũng chỉ là mơ ước mà thôi, thực tế vẫn rành rành ở ngay trước mắt. Cô vẫn đứng đó, với vết máu dài chảy xuống từ khóe miệng. Không phải nhân loại sao? Trên đời này thực có thứ gọi là Hấp Huyết Quỷ? Ma Cà Rồng? Vampier? Thực sự có sao? Và bây giờ thì sao? Cô sẽ giết anh để che dấu sự tồn tại của chủng loại này? Nghĩ đến đây chợt lòng anh lạnh toát, không phải vì sợ, mà là vì đau, lòng anh, trái tim anh như đang rỉ máu.

“Anh...sao anh lại...”

“Giờ thì sao? Em định giết tôi? Vậy thì đến đi. Hút cạn máu của tôi để che dấu cho một chủng tộc không phải nhân loại.” Anh không để cô nói tiếp, lúc này đây anh dường như cũng không muốn nghe bất cứ điều gì từ cô cả.

“Tôi...”

“LÀM ĐI...TẠI SAO KHÔNG TIẾP TỤC...KHÔNG PHẢI CÔ CHÊ MÁU CỦA TÔI CHỨ...” Anh hét lên, tiếng hét ản nhẩn nỗi đau thương mà chính bản thân anh cũng không nhận ra.

Cô chỉ thờ dài rồi cúi đầu xuống, một lát sau liền lên tiếng:

“Anh đi đi.”

“Tại sao? Tại sao cô không ra tay?” Tại sao lại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Yêu sói

Chương 14.

Diệp lam phi như người mất hồn, quay lưng rồi đi, không một lần ngoảnh đầu lại. Tâm trạng anh bây giờ rất rối bời, đã không còn nghĩ được bất cứ điều gì nữa. Đến khi tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau. Anh không còn nhớ mình đã đi về như thế nào nữa. Đầu anh choáng váng, vẫn còn men rượu vẫn vít quanh người. Tối hôm qua sau khi về biệt thự, Diệp Lam Phi đã uống rất nhiều rượu. Tại sao lại tự làm khổ mình như vậy? Anh cũng không biết nữa, chỉ biết bản thân cần thứ chất cay này để làm quên đi cảm giác không tên đang từng đợt đánh úp vào lòng anh. Cha anh gọi điện bảo anh nên về lo chuyện công ty, anh bực bội gào vào điện thoại, sau đó quăng luôn vào tường, chiếc điện thoại vỡ tan, nằm lẳng lẳng trong góc phòng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi có kí ức, anh dám hỗn hào với cha mình như vậy. Rồi trong cơn say, anh chợt ngẫm lại những gì đã xảy ra và giật mình thảng thốt. Chẳng lẽ, anh đã động lòng với cô. Cảm giác này như phát hiện ra một châu lục mới, bất ngờ, cũng có một chút hoảng hốt. Anh tự hỏi khi yêu ai cũng như vậy hết sao? Trong đầu anh vang lên tiếng một giọng nói “Diệp Lam Phi, hay cho mày thông minh cả đời mà ngu ngốc nhất thời. Chẳng lẽ mày vẫn không nhận ra tình cảm mà mày giành cho cô ấy là tình yêu sao? Tại sao mày lại ngu như vậy. Tại sao hôm qua mày lại bỏ đi như thế, tại sao mày không ở lại hỏi cô ấy rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói này là của anh? Hay là của một cái tôi khác đang nhìn mọi thứ giống như một người ngoài cuộc? Anh suy nghĩ miên man về tình yêu mình dành cho cô, nó chân thành hơn anh tưởng rất nhiều. Nhưng liệu cô có yêu anh không. Hoặc giả như là có thì thái độ của anh tối nay cũng đủ để khiến nó chấm dứt rồi. Chẳng lẽ thứ tình cảm mới manh nha trong lòng này lại bị anh bóp chết ngay từ trong trứng nước sao? Bất chợt anh thấy mình ngu ngốc và mất kiểm soát hơn bao giờ hết.

Diệp Lam Phi lê tấm thân vẫn còn hơi rượu, với cái đầu nặng trĩu bước ra ngoài ban công hứng gió để tỉnh táo lại. Ban công này là nơi mà anh và cô gặp nhau. Hai người kẻ trên lầu người dưới lầu, mặt đối mặt nhìn nhau. Sao giống Romeo và Juliet vậy nhỉ. Chỉ có điều lúc đó người đứng trên ban công là anh. Mà như vậy thì đã sao? Câu chuyện chắc cũng chẳng khác là mấy nhỉ? Nhưng hãy nhìn đi, tình yêu của họ chẳng phải cuối cùng cũng kết thúc một cách bi thảm sao? Chẳng phải nó đã kết thúc bằng sinh mạng của cả hai người sao? Nếu như hai người thực sự yêu nhau thì liệu anh và cô có đi vào con đường mà họ đã đi không, liệu có phải rồi anh và cô cũng sẽ có kết thúc giống như họ không? Hay cho dù cả hai đều không phải chết, chẳng lẽ kết thúc của bọn họ cũng vẫn được coi là bi kịch. Có phải hai người họ đang tái hiện lại một cách chân thực nhất vở bi kịch tình yêu này?

-----*Vâng, lại là tôi, cái tuyến phân cách đáng ghét này*----- Dưới ánh trăng mờ ảo, một bóng dáng nhỏ gầy hướng ánh về một nơi xa thẳm. Trong mắt là một mảng u buồn cùng âm ảm. Lại một tuần nữa trôi qua, bản thân cô càng ngày càng không thể kiểm soát chính mình, càng ngày càng khát máu. Mà bây giờ đây cô muốn lại không dám nhắm mắt lại nữa, bởi vì chỉ cần nhắm mắt lại, thì sẽ có một hình ảnh bất chợt hiện về trong tâm trí. Chúng như những mảnh ghép của quá khứ, của một đoạn kí ức đã bị lãng quên, và cô không muốn tiếp nhận nó, bởi dường như nó rất kinh khủng, có cảm giác rất muốn tránh xa. Cô không dám tiến đến căn biệt thự kia, sợ mình sẽ làm tổn hại người sống trong đó, sợ anh sẽ đuổi cô đi trong sự ghê tởm khờ khạo.

“Ồ đây à?”

“Có đúng là ở đây không?...”

“Bực mình quá! Mạc Tiêu Trúc anh cầm miệng lại cho em!”

“Rồi rồi, anh calm rồi đây...Nhưng mà anh cũng dính chính lại nhé. Tên anh không hề và cũng không bao giờ có chữ ‘Tiểu’ đâu.”

Ngọc Y ảo não kéo kéo góc áo Đình Tuyên hỏi nhỏ:

“Này chúng ta đã đi được bốn tiếng rồi đó, tên Trúc Đình kia cũng kêu suốt bốn tiếng rồi, sao vẫn chưa thấy bóng dáng chị ấy đâu? Thậm trí em còn không cảm nhận được hơi thở Ma cả rỗng quanh đây nữa! Liệu chúng ta có đi nhầm đường không?”

“Đó đó, anh đã bảo m...”

“Im! Anh nên thức thòi mà ngậm miệng lại. Không thì đừng trách bản cô nương độc ác.”

“Không sai được đâu, đây là khu rừng mà người ta đồn đại là có Ma cả rỗng, nên anh mới đưa hai người tới đây. Không sao được đâu.”

“Thế nhờ lỗi kĩ thuật thì sao? Ý tớ là nhầm địa điểm ý! Rùi mà lại gặp Ma sói ở đây thì tiêu!!!”

“Anh có thể nói xui xẻo hơn nữa được không? Cái gì mà nhầm đường? Cái gì mà gặp Ma sói? Này! Mạc Trúc, anh bị ma ám à?”

Mạc Trúc há hốc miệng, ngón tay chỉ về phía trước không nói được lời nào. Lúc này cô nghe được giọng nói nghiêm túc của Đình Tuyên ở sau lưng:

- Vừa nhắc Tào Tháo, Thào Tháo đến ngay. Xem ra hôm nay chúng ta không đồ máu không được rồi.

Ngọc Y quay người lại, vừa đứng chạm vào ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của tên Yêu Sói phía đối diện. Sâu thẳm trong ánh mắt đó là sự tàn nhẫn, dã man đến tột cùng. Cô nghiêng răng nghiêng lợi quay sang.

“Họ Mạc kia, cái miệng quạ của anh đúng là xui xẻo mà.”

. Mạc Trúc xấn tay áo vừa hoan hỉ cười:

“Haha, qua tốt cuối cùng cũng được thư giãn gân cốt rồi...haha...”

“Không phải lúc này anh còn há hốc miệng, không nói nên lời sao...”- Ngọc Y không chút lưu tình châm biếm anh. Ánh mắt sắc như dao lướt qua người tên Yêu Sói, không hề né tránh mà nhìn thẳng vào mắt hắn. “Nếu không sợ thì chứng minh đi, có thể lau ngay không dẫn gân cốt nên thực lực của anh sụt giảm rồi cũng nên.”

“Được lắm! Ngọc Y cô cứ chờ xem tôi xử hắn thế nào!”

Lời vừa dứt, Mạc Trúc còn chưa kịp động thủ, hắn đã nhảy bổ về phía ba người, cả ba nhanh nhạy né sang, tán ra ba hướng. Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng:

-“Ta là Gia Huy, rất vui được làm quen các ngài!”

Hắn vừa dứt lời, mặt cả ba người đều ngệt ra chẳng hiểu đầu của tai ngheo thế nào, nhưng những lời tiếp theo của hắn đã giúp họ khai thông đầu óc:

“Theo thông lệ trừ loài người bọn ta không làm hại ra, bất kì chủng loại nào quen biết với Yêu Sói đều phải chết, vậy nên, xin lỗi nhé...bạn hiền...”

“Ặc, cho xin đi, bọn ta mà là bạn hiền của người á? Mau xem lại đẳng cấp của mình đi”- Mạc Trúc làm động tác nôn ọe diễn hình rồi bất thành linh nhảy lên hướng đến bả vai Gia Huy mà tấn công, lúc này răng nanh đã nhanh chóng thò ra, ánh mắt đen láy tưởng như vô hại cũng biến mất thay vào đó là đôi mắt xanh của loài Huyết tộc. Một đòn này nhanh chóng hạ xuống làm rách một đường dài trên cánh tay hắn. Máu tươi tuôn ra, mùi tanh của máu xộc vào mũi khiến hai người còn lại nhanh chóng biến đổi, đồng loạt tung người hướng về kẻ đối diện mà tấn công.

Biết không thể chống lại bọn họ, Gia Huy ngửa đầu hú vang...

Mùi máu theo gió bay đi tản mát vào không khí, đến một nơi...

-----*Xin thứ lỗi, tại lại xuất hiện rồi*----- Lại một đêm không ngủ. Ngoài vườn hoa Oải hương đã nở rộ, hương hoa theo gió bay vào ngập tràn cả phòng. Ở góc tường một chậu Thiết mộc lan đặt đó, im lìm như cũ. Hai thứ này đều được anh thuê người đem đến từ tuần trước, chúng đều có công dụng giúp người ta thư thái và dễ ngủ hơn, nhưng ngặt nỗi một tuần nay rồi, anh vẫn không thể chợp mắt được. Diệp Lam Phi vò tóc rồi bước xuống giường, mấy ngày nay anh luôn muốn mình ở trong tình trạng tỉnh táo nhất, để nếu có gặp cô một lần nữa thì sẽ không nói ra những lời chưa qua xử lí của não bộ như lần trước nữa. Trong vô thức, anh chỉ nhẹ hé rèm cửa ra, chứ không mở toang cửa sổ, và, trong khoảng khắc đó anh bất gặp một gương mặt, gương mặt mà anh đã mong nhớ từ lâu, một đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm về phía cửa sổ phòng anh, dường như chủ nhân của nó không hề biết anh đang nhìn mình. Rồi trong phút chốc thân thể vụt lao đi, lao đến nơi bắt nguồn của cơn gió vương mùi máu tanh.

Kể từ khi Gia Huy hú lên từng đợt, thì ba người kia cũng thông minh biết được rằng, sắp tới chúng sẽ còn kéo đến rất đông, nên bản thân họ phải nhanh chóng giải quyết tên này để rời khỏi đây. Vậy là cả hai bên lại lao vào cẩu xé nhau. Tuy rằng cả ba hoàn hảo chưa có bị thương nhưng nếu đồng bọn của chúng kéo đến thì cả ba chắc chắn sẽ phải bỏ mạng nơi đây, dù giỏi đến mấy cũng không thể lấy ít địch nhiều được. Chỉ là, họ không ngờ được bọn chúng thân thể to lớn mà hiệu suất làm việc nhanh đến vậy, chỉ một lát sau đã kéo nhau đến rồi. Không còn cách nào khác là phải dốc hết mười hai phần

sức lực ra. Có một chút chật vật. Một tên Yêu Sói nhanh nhẹn bẻ gãy cành cây to trước mặt, lao nó về phía trước, khiến Trúc Đình sợ thót tim:

“Y Y mau tránh đi!”

“Hả???” - Ngọc Y lúc này mãi đánh nhau với một tên Yêu Sói nên không để ý, đến lúc đáng ngã hấn xong, quay đầu lại thì đã không kịp nữa rồi, chỉ còn biết đứng nhìn để cho cành cây đó lao vào người thôi.

Nhưng...

Đúng lúc nguy cấp nhất thì một bóng đen vụt đến, tung người đá bay khúc cây đó đi, khúc cây lao đi với tất cả sức mạnh mà bóng đen đó đã đá vào nó, rồi đập vào đầu một tên Yêu Sói khiến nó vỡ sọ chết. Người đến là Liễu Trúc Hàn. Đám Yêu Sói thấy đồng loại bị giết thì gào thét điên cuồng, lao vào bọn họ, nhưng Liễu Trúc Hàn đầu đơn giản vậy, nếu không cô đã chẳng phải khiến bọn người trong gia tộc lo sợ. Quét mắt nhìn đôi phương một lượt, cả bốn người cùng lao tới. Cảnh giết chóc bi thảm vô cùng. Chỉ trong chốc lát tất cả nhuộm một màu đỏ thẫm. Ít phút trước ở đây vẫn là một cảnh hỗn chiến, tiếng kêu thảm thiết vang trời mà bây giờ chỉ độc một mảng đầu hiu với thi thể đầy đất, máu tươi vương vãi và bốn con người toàn thân huyết sắc im lặng không nói một lời. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Liễu Trúc Hàn không khỏi kinh ngạc, đây một phần là do cô làm ư? Hazz chỉ là không nỡ nhìn những kẻ giống như mình bị người ta giết thôi mà. Bỗng cánh tay cô nhói đau, máu chảy không ngừng, hóa ra nãy giờ mãi đánh nhau với bọn họ, cô bị thương lúc nào không hay. Liễu Trúc Hàn nhắc chân định đi khỏi thì nghe giọng nói ở phía sau truyền đến, ngữ khí có chút gấp gáp cùng hưng phấn:

“Chị Trúc Hàn, là chị thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đời người không có bữa tiệc nào không tàn

Cô nghi hoặc quay đầu lại, cau mày suy nghĩ xem rốt cuộc mình gặp họ bao giờ chưa, sao cô gái kia lại biết tên của mình. Vừa lúc đó Đình Tuyên cũng lên tiếng:

“Trúc Hàn, xin lỗi! Mặc dù chúng tôi không muốn bắt cậu chút nào nhưng đây là mệnh lệnh, chúng tôi không thể không tuân theo.”

Cô cảm thấy rất khó hiểu, sự thật là cô đã giúp họ, sao giờ lại biến thành bọn họ đến để bắt mình thế này?

“Tại sao tôi phải theo các người chứ, tôi cũng sẽ không dễ dàng để các người bắt đi như vậy!”

“Chị đừng làm khó tụi em nữa có được không?”

“Không làm khó các người có nghĩa là tự làm khó chính mình, tôi đâu có ngu.”

“Vậy không còn cách nào khác là phải cưỡng chế, Trúc Hàn, hiểu cho chúng tớ.”

Liêu Trúc Hàn đang bị thương, nếu bây giờ muốn đánh lại bọn họ thì e là hơi khó bởi tay cô vẫn chảy máu không ngừng, lượng máu hao hụt quá nhiều đi. Thực chất Huyết tộc bị thương rất nhanh sẽ liền lại nhưng vì có lí do nên cô chỉ có năng lực của một Huyết tộc thôi, chứ khả năng tự điều trị vết thương thì không còn. Đúng lúc Mạc Trúc sắp sửa bắt được cô thì...

ĐOÀNG...

Có thứ gì đó xé không khí mà đến...

Một viên đạn. Hay chính xác là một viên đạn bạc đang xé gió lao đến, mạnh mẽ với tốc độ kinh người rồi ghim mạnh vào bả vai Mạc Trúc. Liễu Trúc Hàn nhẹ xoay người thoát khỏi vòng khống chế, lúc định thần lại thì nhận ra người đến là Diệp Lam Phi. Một màn vừa nãy anh thấy hết rồi sao? Không khỏi tự hỏi mình một câu ngớ ngẩn, cô ngẩng đầu nhìn trời cười khổ, cuối cùng cất bước định đi. Một màn này cũng đủ để kéo dài khoảng cách giữa hai người rồi, làm sao anh có thể chấp nhận một kẻ sát nhân đây, không cho dù bọn họ không phải con người nhưng hai tay cô cũng đã nhuộm đầy máu tươi, mà cũng tự giác cô nhận biết, máu của Người Sói đâu có sạch sẽ gì cho cam (Huyết tộc và Người Sói luôn đối lập vậy đó).

Nhưng trái với suy nghĩ của cô, Diệp Lam Phi bây giờ không như trước nữa, anh đã hiểu được bản thân mình cần thứ gì, không muốn mất thứ gì, chẳng phải khi yêu một người sâu đậm, thì bất cứ thứ gì của người đó ta cũng thấy đẹp sao? Anh cũng vậy thôi, như bao con người bình thường khác, nếu không thì anh nổ súng bắn một người không quen biết làm gì. Không kịp qua xử lí của não bộ, bước chân của anh đã hướng phía Liễu Trúc Hàn chạy tới, thật nhanh, gọn, dứt khoát lòi cô đi về hướng biệt thự, tự biết sức lực con người không địch nổi Huyết tộc nên anh chỉ cố cắn răng lòi cô đi thật nhanh, mong có được vùng vẫy giãy dụa gì cả.

Nhìn bóng hai người dần khuất sau các gốc cây, Ngọc Y không khỏi hít vào một ngụm hàn khí. Một lát sau mới nhẹ mở miệng, đôi môi run rẩy:

“Có phải anh ta không?”

“Có lẽ vậy!”

“Đình Tuyên, cậu đừng im lặng thế!”

Một mảnh trầm mặc khiến người ta phát ngán, Đình Tuyên hướng mắt nhìn về phía căn biệt thự:

“Chẳng lẽ trên đời này thực sự có thứ gọi là luân hồi sao? Hoặc cũng có thể chỉ là người giống người mà thôi. Người đàn ông đó đã chết rồi, đây là sự thật, cả ba chúng ta cũng đã chứng kiến anh ta chết.”

“Chúng ta tồn tại trên thế giới này đã là một việc thần kì rồi, bây giờ mà còn có cả luân hồi chuyển thế nữa thì chắc nhiều người chết ngất lắm nhỉ?”- Mạc Trúc cọt nhả dựa vào thân cây.

“Đừng đùa nữa, càng ngày càng rắc rối rồi, Đình Tuyên, anh nói xem giờ làm sao đây.”

“Chúng ta biết họ ở đâu rồi, không vội.”

“Này”- Đình Trúc thở hắt ra, mặt tái nhợt- “Hai người không vội cũng không sao, nhưng còn không mau lên là tôi xuống hố trước hai người đây.”

Biệt thự.

Vừa bước chân qua cánh cửa phòng khách, Liêu Trúc Hàn liền vùng khỏi tay Diệp Lam Phi:

“Anh Diệp, có gì thì anh nói thẳng đi, đừng dùng dáng như vậy nữa. Anh cứ tôi để làm gì chứ?”

Anh Diệp? Haha, từ lúc nào hai người lại xa lạ như vậy chứ? Diệp Lam Phi cười chua xót, bất chợt tầm mắt dừng lại ở cánh tay đang bị thương của cô, trong lòng xót xa vô cùng:

“Cầm máu trước có được không sau đó muốn nói gì cũng được.”

“Không cần, tôi là sinh vật hạ đẳng, những chuyện như vậy không dám phiền anh lo.”

“Sinh vật hạ đẳng? Em sao vậy, sao lại...”

Anh chưa nói xong liền bị cô cắt lời, giọng điệu có phần gay gắt:

“Tôi thực không xứng đứng ở đây, nếu anh không có gì để nói vậy tôi đi, cảm ơn.”

“Liêu Trúc Hàn”

“Anh Diệp, có chuyện gì sao?”

“Tại sao muốn xa lánh anh? Tại sao hạ thấp bản thân mình? Tại sao lại thờ ơ với tất cả như vậy?”

Cô cười khẩy:

“Bởi vì tôi là người máu lạnh. Không, là quý máu lạnh mới đúng chứ.”

Diệp Lam Phi sững người, lúc này trong khi nói anh đã nghĩ ra bao nhiêu lí do khiến cô phải như vậy, nhưng cũng là không ngờ được câu trả lời này. Máu lạnh, đáy lòng không tự chủ được xáo động mãnh liệt, lúc này nắm lấy tay cô quả thực anh không hề cảm nhận được một chút hơi ấm nào như trước đây, bàn tay cô lạnh toát, lạnh, rất lạnh, giống như người đã chết vậy.

“Anh Diệp, có phải anh cứu tôi khỏi tay bọn họ là để tự tay mình giết chết tôi không?”

“Tự tay giết chết, không...”

“Tôi khuyên anh, bây giờ khẩu súng đó vẫn nằm trên tay anh, nếu vậy cũng nên mau mau một chút hành động đi, nếu không để tôi cướp được súng sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

“Em nói gì vậy? Tại sao...” Diệp Lam Phi thần thờ nhìn cô, trong lòng tràn ngập cảm giác khó nói thành lời.

“Không phải giả vờ nữa, muốn thì giết đi, một viên đạn bạc, cắm xuyên tim, như vậy là có thể kết liễu mạng sống của bất cứ Huyết tộc nào rồi. Không phải anh chuẩn bị nó để giết tôi sao?”

“Không, không phải, khẩu súng này là bố anh tặng, bất anh mang theo người để phòng thân, anh cũng chưa từng kiểm tra qua, anh căn bản không hề biết nó dùng đạn bạc.”- Vừa nói anh vừa bước đến gần cô hơn, đặt khẩu súng vào tay cô – “Anh không hề muốn làm vậy, nếu em muốn em có thể giết anh.”

“Không phải sao...” Trong lòng cô có chút xáo động, cũng có một chút gì đó như là ngọt ngào, ấm áp chảy qua trái tim vốn quanh năm giá lạnh. Thật sự không phải vì muốn giết cô sao. Không muốn thương tổn cô sao.

“Trúc Hàn, nghe anh nói đi...”

Liêu Trúc Hàn cúi đầu thật lâu, lúc ngẩng lên, mắt cô có một tầng hơi nước mờ nhạt:

“Diệp Lam Phi anh không muốn giết tôi, tôi thực cao hứng, ngay bây giờ tôi liền đi khỏi đây, sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, để anh có thể yên ổn, sẽ không để anh phải chứng kiến những cảnh tượng ghê tởm khiến anh chán ghét như vậy nữa, thật xin lỗi”.- Xoay người, vừa muốn nhanh rời khỏi đây để anh không nhìn thấy nước mắt mình, lại vừa muốn đi chậm lại để ghi nhớ tất cả những thứ thuộc về nơi này, và cả anh nữa.

Và rồi...

...một bàn tay gắt gao giữ cô lại.

Anh kéo giật cô lại, bắt cô phải xoay người, đôi tay gắt gao ôm cô thật chặt, giống như chỉ cần buông lỏng vòng tay một chút thì cô sẽ biến mất vậy. Cô giãy giụa, anh mặc kệ. Cô đánh anh, anh cũng mặc kệ. Mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi, không hề gì. Điều khiến anh quan tâm nhất bây giờ là cô.

“Buông tay!”

“Đừng đi có được không?”

“Mau buông ra nếu không đừng trách tôi!” Tận đáy lòng, cô bắt đầu xáo động, nhưng lại nghĩ đến sự mất tự chủ của mình thời gian qua, cô lại cắn răng lạnh nhạt với anh.

Nhưng dù thế nào anh cũng bướng bỉnh không buông.

“Không buông, đánh chết anh cũng không buông.”

“Anh...rất cuộc anh còn muốn thế nào nữa?”

“Ồ lại đi có được không?”

“Không thể.”- Liêu Trúc Hàn cố gắng giãy dụa, nhưng cứ cử động là vết thương trên tay lại đau nhói, nó như rút hết sức lực của cô vậy, biết bây giờ không thể kháng cự cô đành xuống nước cầu xin.n “Diệp Lam Phi anh buông tôi ra được không, coi như tôi xin anh.”

“Không thể, buông em ra, buông rồi có chắc em sẽ không chạy mất!”

“Sao anh có chấp vậy, tôi thực sự không thể ở lại đây.”

“Tại sao?” Trái tim anh bây giờ đã không thể ổn định nữa rồi, nó vì cô mà gấp gáp đập, cũng vì cô mà hoảng loạn.

“Chúng ta không giống nhau, anh đừng như vậy được không?”

“Không giống nhau ở điểm nào?”

“Tôi là Huyết...”

“Anh biết, nhưng anh không quan tâm, chuyện đó có liên quan gì chứ?”- Vừa nói tay anh không tự chủ lại siết chặt hơn nữa.

Liêu Trúc Hàn nhú mày, mặt trắng bệch vì đau.

“Buông ra, anh làm tôi đau.”- Ngay lập tức vòng tay nói lỏng, chỉ thấy Diệp Lam Phi tay chân luống cuống không biết phải làm sao. Đột nhiên cô nhảy lùi ra xa, đến gần cửa.” Cảm ơn, nhưng hai ta khác nhau nhiều lắm, Diệp Lam Phi, tôi không biết anh giữ tôi lại vì lý do gì, nhưng xin anh đừng quá bận tâm nữa, từ giờ tôi và anh một người một ngã, không can hệ đến nhau, bản thân tôi cũng không muốn kéo anh vào rắc rối, cho nên, anh cứ coi như tôi chưa từng tồn tại.

Diệp Lam Phi sững người, không chờ anh tiêu hóa hết những gì vừa nghe, cô liền xoay người rời khỏi, đến khi anh chạy theo thì xung quanh đã không một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Kí ức trở về

Ở một nơi nào đó, trong một căn phòng nào đó, có một người nào đó...

“Ài da...nhẹ chút, nhẹ chút.”

“Im ngay, anh còn kêu nữa em liền chặt đứt tay anh, như thế đỡ đau hơn nhiều đấy.”

“Cái gì chứ, Bạch Ngọc Y, em đúng là đồ nhẫn tâm”

Tức thì Ngọc Y nổi xung, y như con mèo xù lông nhào tới bóp cổ Mạc Trúc:

“Cái gì, nói lại xem, người dám gọi cả họ của lão nương à? Lão nương cho người nói lại lần nữa đó.”

“Khôn...g...dám...khụ khụ...mau b...uông...kh...ông...a...nh chết...ngạt...t...bây giờ....”

“Hừ! Tha cho người lần này.”

“Đa tạ nữ hiệp tha mạng.”

Đình Tuyên nãy giờ im lặng băng bó cho Mạc Trúc cuối cùng cũng mở miệng vàng:

“Xong rồi, đạn bạc vô hiệu hóa khả năng liền vết thương của cậu rồi, chắc phải vài ngày nữa chúng ta mới có thể tiếp tục đi tìm Hàn.”

“Kể cũng lạ, sao chị ấy không nhận ra chúng ta nhỉ?”- Nhắc đến Liêu Trúc Hàn, Ngọc Y lại bày ra một bộ mặt khó hiểu hết sức. “Cứ như không hề quen biết vậy! Hay là chị ấy còn hận chúng ta không giúp đỡ mình nên coi như không quen không biết.”

“Có lẽ không phải đâu, biểu hiện của cô ấy không giống như giả vờ.”- Đình Tuyên đưa ngón tay út đẩy gọng kính rồi tiếp tục – “Ánh mắt cô ấy khi đó nhìn chúng ta chất đầy khổ hiểu, chứ không mang thù hận, cũng như có sự xa cách trong đó.”

“Sự xa cách?”

“Ừ, có lẽ cô ấy thực sự không hề biết chúng ta là ai.”

“Không thể nào! Làm sao có thể?”

Mạc Trúc: “Nói vậy, có nghĩa là Trúc Hàn không hề có uy hiếp gì tới chúng ta, những gì mọi người nghĩ chỉ là thừa thôi!”

“Chưa chắc, cũng có thể bây giờ trí nhớ cô ấy chưa ổn định, có thể sau này sẽ nhớ lại, đến lúc đó sẽ có phiền phức không hề nhỏ, trước mắt chúng ta cứ hoàn thành nhiệm vụ đi đã.”

“Không được.”- Ngọc Y cảm thấy trong lòng đáng ghét - “Trước đây chị ấy đã chết một lần, lúc đó chúng ta không thể làm gì cả. Chẳng lẽ các anh còn muốn chị ấy chết lần thứ hai, hay thậm chí là mãi mãi biến mất, mà chúng ta lại chính là kẻ đẩy chị ấy vào con đường chết này sao?”

Đình Tuyên đưa tay vuốt tóc Ngọc Y, nhẹ giọng nói:

“Không, trong ba chúng ta, không ai muốn như vậy cả. Nhưng đây là nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta không thể nào làm khác được. Hay là như vậy, nếu Hàn không có bất kì nguy hiểm gì đối với dòng tộc thì chúng ta tìm cách trước khi cô ấy bị giết, đưa cô ấy rời khỏi, cả bốn chúng ta cũng không can hệ gì tới gia tộc nữa. Và lại có lẽ người đàn ông đó có thể thuyết phục cô ấy từ bỏ hận thù.”

-----Tôi là phân cách tuyến đáng ghét----- Huyết tộc.

Liêu Ngân Ninh cau chặt mày, đi đi lại lại không có mục đích. Cho dù chết ông ta cũng không ngờ được đám người mình phải đi hỗ trợ cho bọn Đình Tuyên lại bị giết sạch không còn một mống. Ôi trời!

“Đi cử thêm người đi, ta muốn trong hai ngày nữa Liêu Trúc Hàn phải có mặt ở đây, để ta chính thức giết chết nó, thủ tiêu nằm họa uy hiếp gia tộc.” Ông ta quay sang người đàn ông trung niên đang đứng bên cạnh. “Cả người nữa, đi cùng bọn chúng phải bắt bằng được nó về đây. Còn nữa mấy đứa chết dẫm đó rốt cuộc là chúng nó đang làm gì.”

Người đàn ông ngẩng đầu, khuôn mặt ông ta mang nét hao hao giống với Ngọc Y, đó là cha của cô - Bạch Lâm. “Tộc trưởng, không nên động đến Liêu Trúc Hàn lúc này!”

“Vậy ông nói ta phải làm sao? Nó mà quay lại thì sẽ giết tất cả chúng ta đấy! Đến lúc đó thì ai gánh chịu hậu quả hả?”

“Tộc trưởng, tôi không phải có ý này. Ý định của tôi là đem người nó quan tâm tới đây, như vậy chúng ta không cần ra tay nó cũng sẽ tự khắc dẫn xác tới.”

“Bây giờ thì tìm đâu ra người mà nó quan tâm đây?” Liêu Ngân Ninh có dấu hiệu của sự bộc phát, xem ra ông ta thật sự đang rất tức giận. “Không phải hẳn đã chết từ đời tám hoánh nào rồi sao?”

Bạch Lâm chỉ thản nhiên nhìn ông ta cười. “Việc này xin cứ giao cho tôi.”

Liêu Ngân Ninh trầm mặc hồi lâu, cặp lông mày khẽ nhíu lại chứng tỏ ông ta đang suy nghĩ rất nghiêm túc. Một lúc sau, ông ta ngẩng đầu lên rồi nhìn xoáy sâu vào trong mắt Bạch Lâm cất giọng nghiêm nghị.

“Được. Việc này giao cho ông.”

Bạch Lâm cúi chào rồi đi ra ngoài, khẽ thở dài, trên môi hiện ra nụ cười chua xót. Ông là chú của Trúc Hàn, từ nhỏ con bé không có được tình yêu thương của cha mẹ, ông và vợ mình - cô ruột của nàng nuôi nấng. Bao nhiêu năm qua, dù không phải cha con ruột thịt nhưng chứng kiến cô khôn lớn, ông cũng dành cho cô tình thương của một người cha đối với con gái của mình. Nhiều năm trước, tận mắt chứng kiến cô đau đớn, điên dại trước thi thể người yêu, rồi gục ngã trước mũi dao của chính ông ngoại mình, trong lòng ông quặn thắt, đau đớn từng con nhưng lại không thể làm gì cả.

Trong bóng đêm, những bóng đen lướt qua nhẹ nhàng như chưa từng chạm đất, đoàn người, không, đoàn ma di chuyển nhanh về phía biệt thự, nơi tồn tại hơi thở của con người. Nhưng hai ngày trước, Diệp Lam Phi đã rời biệt thự về thành phố. Anh cần phải làm việc, để quên đi những gì cô đã nói. Quên đi thứ gây xéo tâm can anh, xé tan trái tim anh thành từng mảnh nhỏ. Bọn họ rời đi. Nhưng không bỏ cuộc mà vào thành phố.

Nhà nhà đã lên đèn, ánh đèn le lói hòa vào ánh sáng của đèn cao áp, tô đậm cảnh đêm lung linh của một thành phố phồn hoa. Táp lại lề đường, Lam Phi gục đầu vào vô-lăng trầm nghĩ: Đến bao giờ mình mới có thể có một gia đình đầm ấm, bao giờ mới có thể hưởng thụ cuộc sống giống như những con người ngoài kia, làm việc bận rộn cả ngày, khi về nhà đã có người nấu cơm chờ sẵn, nhẹ nhàng gột đi những mệt mỏi của một ngày làm việc bận rộn. Diệp Lam Phi thừa điều kiện để có một gia đình như vậy, nhưng anh, người anh muốn là cô, Liêu Trúc Hàn không biết từ lúc nào đã bám rễ trong lòng anh rồi, có làm sao cũng không bỏ được.

Anh lái xe đi mà không để ý, giao lộ phía trước có một chiếc xe đang phóng tới, tốc độ kinh người, nhằm thẳng đầu xe anh mà lao tới.

Kéttttttttttt.....

RẦM

Tiếng phanh gấp, tiếng đâm xe, hòa lẫn với tiếng hét chói tai của người đi đường.

Thần trí mơ hồ, anh không còn biết chuyện gì đang xảy ra.

Tiếng hô hoán của mọi người, tiếng còi xe cấp cứu, từ từ anh không còn nghe thấy nữa, đôi mắt anh nặng trĩu, dần dần khép lại, không còn quan tâm tới bất cứ thứ gì nữa. Giờ phút này, phải chăng anh đang nghĩ nếu có thể chết đi thì tốt biết mấy, chết rồi sẽ không còn khổ đau nữa.

Đã một tuần trôi qua rồi, cô không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đó, cứ nghĩ anh đang bận việc gì đó, sau khi hoàn thành sẽ lại về đây, nhưng, cho tới tận nay khi một lần nữa bước vào căn biệt thự thì trong lòng cô cũng đã minh bạch rồi. Diệp Lam Phi có lẽ sẽ không còn đặt chân đến nơi này nữa. Khó chịu. Hụt hẫng. Cô làm vậy là đúng hay sai? Liệu có phải những chuyện đã xảy ra vượt quá sức chịu đựng của anh rồi không? Trái tim đau nhói, cô chợt có cảm giác bất an, lo sợ, tảng đá vô hình đè nặng trong lòng cô, trái tim không tự chủ đập dồn dập. Đồng thời mắt cô cũng dần chuyển sang màu xanh, nơi ngực cô có thứ gì đó ánh lên, màu sắc của máu huyết.

Có chuyện rồi.

Ba bóng đen lướt nhanh về phía biệt thự, họ cảm nhận được khí tức hoảng loạn trong căn nhà này, cũng biết Liêu Trúc Hàn đang ở bên trong.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....”

Tiếng hét đó lại khiến cả ba thêm khẩn trương hơn, người đi đầu tiên đập cửa xông vào:

“Trúc Hàn!”

Họ bước vào bên trong, chỉ thấy cô ngồi co ro trên nền đất, hai tay ôm đầu, biểu hiện dường như rất thống khổ.

“Không...không cần...đầu tôi rất đau...ra khỏi đầu tôi ngay...các...các...người là ai? Tại sao lại ở trong đầu tôi chứ?” - Câu nói cuối cùng này cô gần như hét lên, thực sự thống khổ, rốt cuộc tại sao đầu cô đau như vậy.

Ngọc Y hoảng sợ, từ trước tới nay chưa hề có thứ gì có thể khiến Trúc Hàn sợ hãi như vậy, rốt cuộc là làm sao vậy? Cô hoang mang tiến đến định ôm lấy người chị họ mình vẫn luôn ngưỡng mộ này nhưng lại bị Đinh Tuyên ngăn lại:

“Anh làm gì vậy? Anh không thấy chị ấy rất thống khổ hay sao?”

Đinh Tuyên không nhìn cô chỉ nhàn nhạt đáp:

“Ký ức của cô ấy đang trở về! Đừng đến gần cô ấy, cô ấy lúc này có thể khiến em bị thương.”

“Nhưng mà...”

Ngọc Y vẫn cố chấp muốn tiến đến, cô thực sự đau lòng cho người chị họ của mình, nhưng Đình Tuyên chỉ lắc đầu nhìn cô.

Ánh mắt anh di chuyển dừng lại trước ngực Liêu Trúc Hàn. Máu đang rỉ ra từ đó, thấm đẫm, hòa vào với màu sắc của bộ y phục đen, có thứ gì đó muốn chui ra. Mạc Trúc đứng bên cạnh lúc này đã không chịu được nữa rồi, anh quay sang hỏi:

“Vậy chúng ta nên làm gì? Chẳng lẽ đứng nhìn cô ấy như vậy, cô ấy...”

“Còn có cái gì đó cứ nhấp nhô nữa, anh xem rốt cuộc là thứ quái quỷ gì mà cứ như sắp chui ra đến nơi vậy?” Lời vừa dứt, đã có thứ gì đó đâm rách phần thịt ở vị trí trái tim Trúc Hàn, là đâm từ trong ra ngoài.

Lúc này Đình Tuyên mới mở miệng tiếp tục:

“Là cây thánh giá năm xưa giết chết cô ấy. Có lẽ cô ấy không nhớ được gì cả cũng là do tác động của nó. Bây giờ, lực lượng kì dị trong người cô ấy cuối cùng cũng tiến hành bài xích nó, như vậy, nhất định chính là muốn đẩy cây thánh giá ra ngoài.”

“Nhưng mà cho dù vậy cũng không thể bài xích dễ dàng vậy chứ?”

“Cậu đừng quên, thánh giá là thứ tội kị của Huyền tộc, đặc biệt là thứ đã được làm phép.”

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khuyết thiếu

Liêu Trúc Hàn vật lộn hồi lâu, cuối cùng cơn đau đầu cũng dần giảm, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu, cô vô tình cúi người xuống, lại nhận ra có thứ gì đó đâm vào ngực mình, máu chảy đầm đìa thì không khỏi thắc mắc sao này giờ không cảm giác gì. Nhưng cũng mặc kệ nó, cô đưa tay rút nó ra khỏi người mình rồi quăng luôn vào xô xĩnh nào đó. Thánh giá vừa rời khỏi tay, cơn đau liền tan biến nhanh như lúc nó ập đến, bất chợt có bao nhiêu mảnh ghép ứa về, từ từ ghép lại thành một đoạn hồi ức hoàn chỉnh. Giật mình nhìn lại ba người trước mặt, bọn họ...

“Đình Tuyên, Mạc Trúc, Ngọc Y, sao ba người...”

Rầm

Thân hình nặng nề ngã xuống, may có Đình Tuyên kịp thời đỡ lấy, xem ra tối nay cô đã tiêu tốn không biết bao nhiêu sức lực rồi. Đình Tuyên ôm cô vào phòng ngủ, trong lúc mê man, cô cảm nhận được mùi hương vô cùng quen thuộc của con người mà cô rất nhớ, an tâm chìm vào giấc ngủ.

Đình Tuyên khép cửa lại, quay sang nói với hai người:

“Cô ấy mệt rồi, cứ để cô ấy ngủ một giấc, sáng mai hẵng nói chuyện. Hai người cũng đi ngủ đi.”

“Vậy là chị ấy khôi phục trí nhớ rồi à?”

“Ừ.”

“Không biết là phúc hay họa đây?”

Mạc Trúc đứng cạnh dựa người vào tường mân mê đầu ngón tay:

“Là phúc hay họa, sớm muộn cũng vẫn phải đối mặt thôi. Đi ngủ đi, lấy sức ngày mai còn giải quyết việc cần làm.”

Ba người rời đi, mỗi người tìm một căn phòng trống chìm vào giấc ngủ.

Có điều, họ đâu biết...

Có một mảnh ghép kí ức không hề trở lại với Trúc Hàn, hình như nó đã được xóa bỏ, cũng có thể là đã được thay thế bởi thứ khác.

Và...

quan trọng là, sự sắp xếp này khéo tới nỗi, không có một chút sơ hở hay không hợp lý nào trong kí ức, khiến cho ngay cả Liêu Trúc Hàn cũng không nhận ra.

Sáng hôm sau.

Liêu Trúc Hàn mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy, hai tay ôm lấy cái đầu nặng trĩu. Quét mắt nhìn xung quanh, kinh ngạc há hốc mồm nhận ra đây là phòng của Diệp Lam Phi. Tự nhủ bản thân mình cố gắng trấn tĩnh nhớ lại chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, vừa bước khỏi giường để xuống lầu. Nhưng vừa mở cửa, cô lại có thêm một ngạc nhiên khác. Mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài, ai ngờ vừa cầm đầu đi ra lại đụng ngay phải một vòm ngực. Vâng, là ngực chứ không phải chỗ nào khác, Người kia nhảy bật lên lùi ra sau, còn cô thì "Au..." một tiếng xuyết xoa ôm lấy cái mũi của mình. Thiên a, mới sáng sớm đã suýt bẻ mũi rồi, sao lại xui xẻo như vậy chứ. Trong lúc Liêu Trúc Hàn oán trời trách đất thì lại nghe thấy giọng nói bí ẩn của người trước mặt:

“Không chịu a~ bẻ ngực anh rồi...Huhu...bắt đền đó...em nhất định phải chịu trách nhiệm với anh đó...”

Gi? Sao lại bắt đền cô? Kẻ đáng ra nên kêu là ăn vạ phải là cô chứ! Cô mới là kẻ suýt bẻ mũi nha. Còn nữa, khuôn ngực đó *đỏ mặt* thực rắn chắc nha làm sao mà bẻ được. Đúng! *Đập bàn* chính là như vậy đó, làm sao có thể bẻ ngực được chứ. Liêu Trúc Hàn ngẩng đầu lên định quạ lại, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của người kia thì những lời định nói liền mắc lại trong cổ họng, cô đứng đơ luôn tại chỗ, khuôn mặt...

“Sao? Ngạc nhiên không?”

“Mạc Trúc! Sao...sao anh ở đây a?”- Ngạc nhiên. Đúng là ngạc nhiên chết mà.

“Không chỉ có anh đâu. mà còn có hai người nữa cũng ở đây.”

“Hai...hai người...?”

“Ukm...”

Liêu Trúc Hàn theo Mạc Trúc xuống lần dưới rồi đi vào phòng bếp. Mà ở trong đó có hai tên đang tạo nghiệt a. Thật đúng là ngày tận thế mà, đáng thương cho đám...rau, củ, quả lại phải chịu số phận bi thảm như vậy. Cô đứng là nhìn muốn rớt cả tròng mắt ra mà.

Trên bàn, một mớ hỗn độn các loại rau, trời, bọ họ...bọ họ định làm sa-lát chắc? Nhưng mà sa-lát cũng không có như này a~. Chẳng phân biệt được loại rau nào với rau nào nữa. Bước thêm một bước thận trọng, lại thấy sàn nhà lênh láng dầu ăn. Lão thiên a~, Liêu Trúc Hàn ở trong lòng gào thét, bọ họ đây là muốn phá nhà mà. Một đồng rau củ bị thái vụn rải rác trên sàn nhà, sao cô càng nhìn lại càng cảm thấy đây giống như các bộ phận thì thể bị hai người họ chặt chém ra vậy. Nhưng, bất ngờ vẫn còn ở phía trước a, khi Liêu Trúc Hàn tiến đến bên cạnh Đình Tuyên để ngó vào cái chảo anh đang cầm trên tay thì cô cơ hồ đã muốn té xỉu rồi.

Thật không thể tin được nữa a, rõ ràng là Đình Tuyên cái gì cũng biết làm, tại sao lại có thể khiến cho mọi thứ lan tanh bành lên như vậy a~ Cho dù là lần đầu tiên cô nấu ăn cũng sẽ không khiến cho quả trứng trong chảo cháy đen như vậy nha, còn bốc khói khét lẹt nữa.

Đình Tuyên nhìn cái chảo trong tay, lại ngẩng lên nhìn Trúc Hàn, khó khăn mở miệng:

“Hàn, anh...anh không có ý làm hỏng đồ dùng sinh hoạt ở đây đâu, chỉ...chỉ là tại...”

Lời này không cần nói nữa chắc cũng đủ hiểu rồi nhĩ.

Liêu Trúc Hàn đưa tay đỡ trán, thốt lên:

“Gà mẹ mà nhìn thấy chắc sẽ đau lòng chết mất.”

Một lời thốt ra, cả ba người kia nghẹn họng nhìn nhau trân trối.

Mạc Trúc lựa chân thật cẩn thận bước vào nhà bếp. Con mắt cơ hồ muốn lòi cả ra. Không phải chứ, anh chỉ vừa mới lên lầu chút thôi mà, sao hai người họ đã biến nhà bếp ra thành cái dạng này rồi.

Thật là con mẹ nó. Kinh ngạc tột cùng. Đến chết chắc anh cũng không thể gặp được hai tên phá hoại nào nhanh như hai tên này.

Liếc nhìn Ngọc Y cơ hồ là sắp khóc ở đằng sau, Mạc Trúc chấp tay mặc niệm đồng rau củ rồi lại cầu khẩn hai người kia:

“Tổ tông của tôi a, hai người có thể đi giá ra khỏi đây có được không? Hai người mà còn đứng trong này, tôi nghĩ chắc cái bếp này không thể bảo toàn tính mạng quá!”

Ngọc Y thận trọng tránh dầu mỡ dưới chân, hướng về chỗ Liêu Trúc Hàn mà đi, lúc này, bộ dáng thương người của cô không biết đã bay đâu mất tiêu, lại như là một chú cún nhỏ nhất gan vậy. Nhìn vô cùng vô cùng đáng yêu a.

“Chị, quả thực bọn em không hề có ý a, chỉ là...là Đình Tuyên anh ấy không cẩn thận để lửa quá lớn...”

“Lửa lớn bắt bào lòng chảo làm dầu bốc cháy chứ gì...”- Không để cô em họ nói hết, Liêu Trúc Hàn ôm đầu ngồi thụp xuống về đau khổ nói nốt về sau.

“Em...m...bọn em quả thực không có ý a...”

Liêu Trúc Hàn ưỡ oải lắc đầu: “Thôi, ba người ra ngoài đi, em nấu cho.”

Ngọc Y rút rè hỏi:

“Chị, chị thực sự có thể nấu ăn sao?”

Cô ngẩng đầu lườm cô em họ của mình:

“Sao? Vậy cô tự nấu nhé!”

“Không...không...chị cứ việc bọn em ra ngoài trước.” Nói đoạn lời hai người ra ngoài. Nhưng chưa đi được hai bước lại bị gọi giật lại. “Đứng lại, ba người các người trước tiên dọn dẹp đồng đồ nát này đi đã.”

Trúc Hàn nấu một nồi cháo thịt chiều đãi đám người quanh năm chỉ biết đi săn mồi, Bọn nó thì sao. Dĩ nhiên là thêm nhò dãi, vậy mà Mạc Trúc còn bày đặt chê ông chê eo làm cả bọn suốt chút nữa thì bị cắt khẩu phần. Anh không khỏi nhận được hàng chục ánh mắt ‘ưu ái’ đến chết người của hai người còn lại. Chớp chớp mắt, anh không khỏi viết lên một dòng chữ trên mặt: Tôi biết sai rồi mà!

Cơm no rượu say, Tiểu Hàn Hàn mới nhớ tới một việc, bèn hỏi ba người: “Phải rồi, sao mọi người lại đến đây?”

Động tác trên tay khựng lại, Đinh Tuyên ngẩng đầu hỏi cô: “Trúc Hàn, em không nhớ gì sao?”

“Nhớ? Nhớ cái gì?”

Ba người kia nhìn về mặt ngơ ngác của cô mà dần thôi mặt. Cô...cô ấy không nhớ gì sao? Nuốt nước bọt, Mạc Trúc bạo gan hỏi một câu: “Vậy...vậy em có nhớ...Giang Thần...không?”

“Mạc Trúc” Ngọc Y rít lên qua kẽ răng. Về mặt Đinh Tuyên thì theo đó mà biến đổi. Còn Tiểu Hàn Hàn nhà mình thì vẫn cứ ngơ ngác ngác: “Giang Thần? Giang Thần là ai vậy?”

Tin chắc cho dù là kẻ ngốc thì bây giờ cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra rồi. Đinh Tuyên thở dài: “Vậy cũng tốt, quên đi có lẽ sẽ tốt hơn, như vậy liên có thể xóa bỏ hận thù.”

“Đinh Tuyên, anh đang lăm bằm gì thế” Túc Hàn tò mò hỏi. “Cứ như là tự kỉ ấy.”

“Sặc!”

“Họ Mạc kia! anh không thể tệ hơn à?” Ngọc Y nhìn Mạc Trúc, ánh mắt như ghét bỏ.

“Anh làm gì sai? Anh cùng lăm chỉ sặc một cái thôi mà.”

“Được rồi, Mạc Trúc, anh ăn từ từ thôi, không ai tranh của anh đâu, trong nồi vẫn còn nhiều lắm.”

“Mà mấy người vẫn chưa nói cho em biết tại sao lại ở đây đâu!”

“Là thế này...” Đinh Tuyên khó khăn mở miệng. “Trúc Hàn, Diệp Lam Phi, anh ta, anh ta...”

Nhắc đến Diệp Lam Phi, Tiểu Hàn như con mèo bị dằm dỉnh đuôi, nhảy dựng lên nắm lấy tay Đinh Tuyên đẩy kích động. “Đinh Tuyên! Anh biết anh ấy ở đâu sao? Mau, mau nói cho em biết.”

“Ukm... mấy hôm trước anh ta bị tai nạn giao thông...”

“Cái gì?” Cô giật mình, ngực như có thứ gì đó đâm phải đầu nhói, cổ họng nghẹn ứ, nước mắt đảo quanh tròn chỉ trực rơi ra.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, Trúc Hàn, bọn anh chưa nói hết mà.”

“Anh...anh ấy sao rồi?”

“Tạm thời thì không sao cả. Có điều...”

“Có điều làm sao? Anh mau nói đi!”

“Có điều anh ta đã bị người trong tộc bắt đi rồi.”

Liều Trúc Hàn ngã ngồi xuống ghế. “Làm...làm sao có thể...anh ấy đâu có làm gì động đến họ chứ.”

“Còn phải nói, đương nhiên là vì muốn đổi phỏ em rồi.”

“Mạc Trúc!” Ngọc Y gất lên, bây giờ đã đủ loạn rồi mà anh vẫn còn muốn thêm dầu vào lửa.

“Tại sao?” Cô thì thào, hai tay chống lên trán. Từ nhỏ cô đã không được hạnh phúc. Cha không biết là ai, mẹ chết, bản thân bị ông ngoại ghê lạnh, cô hầu như chỉ nhận được sự xa lánh, ghét bỏ từ người thân duy nhất này. Chỉ có chủ di là quan tâm cô, cho cô tình yêu thương ấm áp. Nhưng cô vẫn cảm thấy giá lạnh, tình yêu không toàn vẹn khiến tuổi thơ cô chìm trong u uất. “Tại sao lại làm như vậy?”

“Trúc Hàn, bình tĩnh đi, chúng ta nghĩ cách, bọn anh đến đây cũng là vì muốn giúp em mà.”

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giang thần

“Phải rồi, phải rồi, phải bình tĩnh nghĩ cách, không thể hoảng được. Em...em phải quay về...em nhất định phải hỏi cho ra nhẽ, tại sao, tại sao lại đối xử với em như vậy, em phải cứu anh ấy ra ngoài. Anh ấy vô tội, có muốn làm gì thì cứ nhắm vào em, không nên...không nên làm như vậy, không nên nhắm vào anh ấy.”

“Ừ...” Mở mắt ra rồi lại nhắm lại, anh cố gắng thích ứng với ánh sáng đã lâu không nhìn thấy, cụ thể thì bao lâu cũng không biết nữa. Toàn thân đau nhức, trước ngực lại nhói lên từng hồi, không còn sức lực để cử động nữa. Nhìn quanh căn phòng, Diệp Lam Phi phát hiện đây là một căn phòng xa lạ. Căn phòng này lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo, âm u như địa ngục. Nhưng anh biết mình chưa chết, vết thương đau nhức do tai nạn và cách bài trí của căn phòng nói lên điều đó. Thiết kế đơn giản, không có đồ trang trí dư thừa, lại mang phong cách quý tộc phương tây những thập niên 70 - 80 gì đó. Trong phòng chỉ có độc một bức tranh duy nhất được đặt ở bức tường đối diện giường, trong tranh vẽ một người đàn ông ăn vận như quý tộc, lãnh chúa, bờ môi tái nhợt của ông ta vẽ lên một đường vòng cung để lộ hai chiếc răng nanh nhọn hoắt ghê người. Góc bức tranh đề một dòng chữ: Bá tước Masgus Curry - Trưởng tộc Hấp Huyết Quý đời 37. Đây là cụ cố của Tiểu Hàn a~. Dĩ nhiên Diệp Lam Phi không biết điều này. Anh trầm nghĩ, nếu nửa đêm tỉnh dậy mà nhìn thấy cái này thì chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp mất, Nhìn bức tranh, anh đã đoán ra phân nửa hoàn cảnh của mình. Sau vụ tai nạn đó, chắc hẳn lúc không ai để ý, bọn họ liền đưa anh đi, nhưng họ làm vậy để làm gì? Phí công đối phó với một con người làm gì? Anh trầm nghĩ như vậy rồi dần dần thiếp đi vì mệt mỏi.

Bệnh viện.

Bác sĩ và y tá nháo nhác cả lên. Diệp Ngọc Phong tức giận bùng bùng, ông cứ đi đi lại lại trước mặt viện trưởng, mặc kệ cho ông ta có nói gì đi nữa cũng vẫn chỉ lặp lại có một câu duy nhất.

“Tôi không nghe cũng không muốn nghe các ông giải thích gì hết. tôi chỉ muốn biết giờ con trai tôi đang ở đâu? Các ông làm ăn kiểu gì vậy, bác sĩ trong bệnh viện này là đồ trang trí, đồ bỏ đi hết sao? Tại sao bệnh nhân đi đâu cũng không biết!”

Viện trưởng lấy tay áo lau đi từng mồ hôi mòng vã ra trên trán, lại tiếp tục khuyên can Diệp Ngọc Phong:

“Ông Diệp, chúng tôi xin lỗi vì đã thất trách trong chuyện này. Nhưng quả thật chúng tôi không biết cậu ấy đi đâu. Hôm qua lúc y tá của bệnh viện đi kiểm tra các phòng bệnh nhân lúc mười giờ, cô ấy vẫn còn thấy cậu ấy nằm trên giường bệnh mà.”

“Tôi mặc kệ, không cần biết các người thế nào, tôi muốn là con trai của tôi.” Ông túm lấy cổ áo của viện trưởng mà hét lên. “Là con trai của tôi hiểu chưa.”

Viện trưởng ra sức gạt đầu, như thể chỉ sợ gạt thiếu một cái thì người trước mặt sẽ tuyệt đối không tin mình vậy.

“Tôi hiểu. Chúng tôi hiểu rồi. Xin ông kiên nhẫn, chúng tôi nhất định sẽ tìm ra cậu nhà. Cho ông một lời giải thích vừa lòng.”

“Nếu con tai tôi có mệnh hệ gì, các người tự biết hậu quả rồi đó.”

“Vâng vâng, chúng tôi đã biết. Ông đi thông thả.” Đùa chứ, ai chẳng biết Diệp thị là công ti nổi tiếng trong giới kinh doanh, cái bệnh viện này cho dù thế nào cũng còn cần phải hoạt động, làm sao có thể đắc tội với họ được. Nhưng vấn đề là cái cậu Diệp thiếu này rốt cuộc đi đâu rồi. Viện trưởng vừa nói đám nhân viên xem xét lại camera trong bệnh viện vừa nghĩ thầm ‘tổ tông của tôi ơi, rốt cuộc cậu ở đâu’.

Trong khi đó, ở Huyết tộc.

Diệp Lam Phi tỉnh lại lần thứ hai đã là sáng hôm sau. Ngoảnh đầu ra cửa sổ, anh nhìn khung cảnh lạ lẫm bên ngoài, cả một rừng cây bạt ngàn, không giống như nơi thành thị, tràn ngập khói bụi động cơ. Thật tĩnh khiết, thật trong lành. Lê tấm thân mỗi một khối giường, anh muốn đến cạnh cửa sổ hít thở bầu không khí trong lành đó, nhưng cổ tay và chân như có thứ gì đó đè nặng lên, cổ sức gãy ra nhưng vừa động liền phát ra tiếng kêu leng keng của xích sắt. Kẻ ngu cũng biết là bị làm sao rồi. Khẽ héch môi, anh không nghĩ đám Ma cà rồng đó còn phải dùng chiêu này để đối phó với con người, sợ anh chạy thoát ư? Nực cười. Cười. Hình như vừa có tiếng cười thì phải. Nhưng anh đâu có cười ra tiếng. Diệp Lam Phi trầm nghĩ rồi tìm quanh căn phòng. Và, anh thấy một người đàn ông giống hệt mình đang dựa người vào cánh cửa ra vào vẫn luôn đóng mím cười nhìn anh. Nhanh vậy, đã phát giác ra mình tỉnh rồi, Diệp Lam Phi nghĩ thầm.

Người đàn ông sai bước tới cạnh giường, chăm chú quan sát anh mặc dù anh ta đã nhìn cả một tuần rồi, hỏi:

“Không sợ ta sao?”

Diệp Lam Phi ưỡ ể oải chống lại tầm mắt của anh ta:

“Có gì phải sợ, muốn làm gì thì làm, đời người ai chả phải chết, chỉ là không ai dám đổi mặt thôi.”

Người vừa tới cười khê:

“Thật không nghĩ Tiểu Hàn thực có mắt chọn người, như vậy ta có thể yên tâm rồi.”

Nhắc đến chữ 'Hàn' Diệp Lam Phi như bị gãi đúng chỗ ngứa, mặc kệ đau đốn truyền đến từ vết thương, túm lấy tay anh ta muốn hỏi cho ra nhẽ nhưng thứ anh túm được chỉ là không khí. Anh tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt không thể tin nổi.

“Bất ngờ đúng không?”

“Anh là ai? Anh biết Liêu Trúc Hàn sao? Cô ấy bây giờ có tốt không?”

Người đàn ông mỉm cười chua chát: “Không tốt, thiếu anh cô ấy sống không tốt chút nào.”

Diệp Lam Phi ngỡ ngàng, nhưng anh lại chuyển đến vấn đề anh ta chưa trả lời: “Vậy anh là ai?”

“Tôi sao? Tên tôi là Giang Thần.”

“Giang Thần? Sao tôi chưa từng nghe cô ấy nhắc qua?”

“Bởi vì cô ấy đã quên rồi...” Kim nén chua xót trong lòng anh ta tiếp tục.” Vì mũi dao đó mà quên tất cả, và bây giờ, tôi lại tự mình xóa đi những kí ức không nên có ấy.”

Giang Thần ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường hỏi Diệp Lam Phi. “Anh có muốn nghe câu chuyện của tôi không?”

Dường như cảm nhận được sự kìm nén của người đàn ông trước mặt, như muốn thổ lộ nỗi lòng đã chôn dấu thật sâu, anh gật đầu tỏ ý lắng nghe.

“Thực ra...mấy mươi năm trước tôi cũng giống như anh, nằm trên chiếc giường này, bị khóa bằng xích sắt này. Đã chết trong tòa lâu đài này và thi thể được đặt trên chiếc giường này...”

“Thực ra...mấy mươi năm trước tôi cũng giống như anh, nằm trên chiếc giường này, bị khóa bằng xích sắt này. Đã chết trong tòa lâu đài này và thi thể được đặt ở đây...”

Oanh. Diệp Lam Phi như bừng tỉnh, lại như càng mơ hồ thêm. Khuôn mặt mờ ảo của người đàn ông trước mặt dần rõ ràng. Giống. Thật giống quá! Anh ta sao có thể giống mình đến vậy? Bất giác lại bật thốt ra lời:

“Anh, là ai?”

Giang Thần mỉm cười, ý cười nồng đậm chua cay. “Không phải tôi đã nói với anh rồi sao, tôi là...” Lời vừa ra đến miệng lại bị Diệp Lam Phi chặn lại.

“Tôi biết anh là Giang Thần, nhưng ý tôi là giữa chúng ta có quan hệ gì sao?”

“Ừm...đúng là có một chút.”

“Là gì?” Diệp Lam Phi trầm nghĩ trong lòng, họ hàng bà con xa của anh cũng không nhiều, mà ba thì chỉ có một mình anh là con, trước tới nay anh chưa từng gặp người này [trừ phi tự giấu mình trong gương], hơn nữa cũng chưa từng có ai nhắc đến, chẳng lẽ bởi vì người đã chết mà thương tâm không muốn nhắc đến.

Giang Thần mỉm cười, như nhìn thấu suy nghĩ của Lam Phi, anh lắc đầu lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. “Không, chúng ta không phải họ hàng. Chúng ta giống nhau ở chỗ cùng yêu một người.

Kinh ngạc. Diệp Lam Phi nhìn 'người đàn ông giống mình' mà ngơ ngẩn. Cùng yêu một người là ý chỉ Liêu Trúc Hàn sao. “Đoán ra được rồi còn không tin sao? Đó là sự thật.”

Diệp Lam Phi không nói gì, trong lòng anh bây giờ ngập tràn ngũ vị tạp trần. Một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi:

“Vậy, hai người?”

“Không có kết quả, ngược lại còn rất thê thảm.” Giang Thần cười khổ.”Tôi đã nói rồi, có muốn nghe câu chuyện của tôi không?”

Diệp Lam Phi nhìn ánh mắt đầy ưu thương của anh ta, cuối cùng gật đầu.

Giang Thần đôi mắt ra cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm, xa xăm không biết đã về nơi nào, từ từ hồi tưởng lại quá khứ ngọt ngào có, bi thương có nhưng lại không một chút đáng sợ cho dù là trước sự hành hạ dã man, độc ác.

“Rất nhiều năm trước, tôi cũng là một người bình thường, có tuổi trẻ, có tương lai, có khát vọng. Tôi vẫn luôn cho là đủ, vẫn thấy cuộc đời này thật tốt đẹp. Sau đó tôi gặp Tiểu Hàn. Ban đầu, tôi là con mồi của cô ấy, cô ấy ngoài ý tưởng biến tôi thành thức ăn cũng không có gì khác. Nhưng bao nhiêu lần chúng tôi gặp nhau, cũng là từng ấy lần cô ấy muốn biến tôi thành bữa ăn mà không thành. Cuối cùng, chỉ cần nhìn thấy tôi là cô ấy sẽ đi đường vòng, còn tôi sẽ cố tình lượn lờ trước tầm mắt của cô ấy.” Nói đến đây, Giang Thần bật cười, cũng là kèm theo giọt nước mắt thương đau. Diệp Lam Phi ngó người, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mới khiến một người đàn ông phải rời nước mắt đây.

Thu lại cảm xúc, Giang Thần tiếp tục chìm đắm trong kí ức. “Dần dà rồi, chúng tôi dần quen việc đối phương xuất hiện trong cuộc sống của nhau, một này không thấy thì sẽ bứt rứt khó chịu. Kết quả lại yêu nhau từ lúc nào không hay biết. Nhưng chúng tôi thuộc hai thế giới khác nhau, không thể ở cạnh nhau được. Gia tộc cô ấy ngăn cản, năm lần bảy lượt muốn giết tôi nhưng đều bị cô ấy cản được, nhưng đến cuối cùng, chúng tôi cũng không thoát được.”

“Tại sao?” Diệp Lam Phi nhận ra, mình càng ngày càng nhiều chuyện, nếu là trước đây anh tuyệt không thèm quan tâm, nhưng bây giờ anh lại chăm chú lắng nghe, thậm chí còn muốn mau chóng biết hết tất cả mọi chuyện. Chẳng lẽ là bởi vì có liên quan đến Trúc Hàn.

“Bởi vì...” Khẽ thở dài, Giang Thần không khỏi nén lại cảm xúc đang dâng trào trong lòng. “Người đến là ông ngoại của nàng. Từ nhỏ, mẹ Tiểu Hàn đã qua đời, nàng không ai chăm sóc, Ông ngoại thì lại coi nàng như cái gai trong mắt, ghẻ lạnh, mặc kệ nàng, coi như nàng không hề tồn tại, xem như nàng có đứng trước mặt ông ta thì cũng chỉ như là không khí. Từ nhỏ đến lớn hết thấy đều là do chú di chăm sóc nàng. Nhưng mặc dù vậy, thì tất cả vinh quang tất cả những thành tựu mà nàng đạt được tất thấy đều là muốn được ông nàng chú ý. Nhưng ông ta đến liếc cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Kí ức bị lãng quên

Khẽ nhắm mắt, trong lòng không khỏi xót xa, Lam Phi không nghĩ tuổi thơ của cô lại đau buồn như vậy. Đang trầm tư ủ dột, tiếng nói của Giang Thần lại cất lên.

“Ông ta bắt chúng tôi về đây, giam lỏng tôi trong căn phòng này, còn Tiểu Hàn thì bị đưa đi ngay sau đó, tôi không biết cô ấy thế nào, đã gặp phải những chuyện gì, liệu có bị ông ta tra tấn, hành hạ không? Đó là những tháng ngày khổ sở nhất trong cuộc đời tôi. Không phải bởi vì rơi vào trong tay bọn họ, mà là vì lo sợ cô ấy gặp nguy hiểm.” Tới đây, Giang Thần ngừng lại, một lát sau nghẹn nghẹn kể tiếp, anh biết Giang Thần đang cố nén lại đau đớn trong lòng. Diệp Lam Phi nhìn người đàn ông trước mắt, anh ta giống như thật mỏng manh tùy thời đều có thể tan đi theo không khí, như thể chỉ một giây sau thôi anh ta liền bật thốt lên mà khóc nức nở.

“Hai ngày, hai ngày sau khi chúng tôi đến đây, buổi tối ngày thứ hai thì Tiểu Hàn đến tìm tôi. Cô ấy trông cực kì không ổn, sắc mặt tái nhợt, tuy trên người không có vết thương nào nhưng tôi biết chắc hẳn cô ấy khổ sở lắm. Nhưng ngày sau đó lại có người xuất hiện đem cô ấy đi. Sáng ngày hôm sau, lúc tôi đang định rời khỏi giường thì có người đến, tôi liền nhắm mắt giả vờ ngủ. Người đó đứng trước giường, một lúc sau mở miệng, tôi liền nhận ra đó là ông nàng, ông ta nhìn tôi rồi nói như tự lẩm bẩm với một mình ông ta rằng 'chỉ tại mi ngu ngốc, yêu ai lại yêu Liễu Trúc Hàn, cho nên ta phải giết mi, cho dù có hay không vì phạm lỗi giao kèo đối với bọn người Sói chết đâm ấy. Người có trách nhiệm trách con bé đó mệnh cách đặc biệt, sinh ra liền chính là người ngăn đường của ta, cho nên hai người các ngươi phải chết.' Sau khi ông ta ra khỏi phòng liền có ba người đi vào, họ cũng nhìn tôi một lát rồi lại thờ ơ đi ào ạt. 'Xin lỗi, chúng tôi cũng không muốn hại anh, lại càng không muốn khiến Trúc Hàn đau khổ, nhưng đây là mệnh lệnh của trưởng tộc, nếu chống lại thì sẽ phải gánh trên đầu tội phản bội, bị toàn tộc phi nhổ.'”

Diệp Lam Phi hơi ngạc nhiên:

“Nói vậy thì không phải là Huyết tộc nào cũng độc ác.”

“Phải. sau đó tôi nhận ra một điều, chỉ có ông ngoại của nàng cùng một số người thể hiện rõ ràng rằng mình luôn luôn nghe chỉ đạo ông ta ra thì những Huyết tộc còn lại đều rất tốt...” Giang Thần khẽ cười khổ. “...nhưng cho dù có tốt, cho dù không muốn thương tổn Tiểu Hàn thì bọn họ cũng không thể chống lại Liễu Ngân Ninh. Ba người đến đưa tôi đi là những tài năng trẻ của gia tộc cô ấy, còn là người chơi rất thân với cô ấy từ nhỏ tới lớn. Bọn họ đưa tôi tới sảnh chính của tòa lâu đài này, ở đó ngoài Liễu Ngân Ninh ngồi trên ghế thái sư ở trên cao ra, còn lại đều đứng hai bên sảnh. Ba người đó đưa tôi vào giữa sảnh. Ở đó, ánh mắt nuôi tiếc có, xót thương có, khinh thường cũng có. Bọn họ muốn giết tôi, cho dù muốn hay không, bởi không một ai dám chống lại ông ta cả. Thời khắc khi tôi sắp trút hơi thở cuối cùng, dưới ánh mắt xót thương của người trong sảnh, khi tôi đang thầm nói lời từ biệt với Tiểu Hàn thì cô ấy xông vào sảnh. Trên người bết máu, cổ tay cổ chân tím bầm. Ông ta...ông ta lại dám dùng xích sắt khóa chân tay cô ấy lại. Vì để thoát ra ngoài chắc chắn cô ấy đã làm mọi cách để tháo xích cho nên mới bị như vậy. Tôi thấy trong mắt cô ấy hoàn toàn là tuyệt vọng, đau đớn, còn có phần nộ, và cả...nước mắt. Huyết tộc không hề có nước mắt nhưng rồi cô ấy lại rơi nước mắt vì tôi.”

Giang Thần cúi đầu xuống, bả vai run run, bây giờ trong lòng anh rất khó chịu, Diệp Lam Phi đưa tay khẽ vỗ lên bả vai anh ta nhưng lại chỉ chạm vào khoảng không. Giang Thần ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười chua chát. “Không sao, cảm giác muốn khóc mà không khóc được thực khó chịu.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Giang Thần nhếch môi “...sau đó Tiểu Hàn bị người đâm một nhát, tôi lúc đó đã không còn sức nếu không nhất định sẽ đỡ giúp cô ấy nhát dao đó, nhưng đó không phải là vấn đề. Vấn đề là người cầm dao lại chính là ông của nàng. Tôi biết ngày lúc đó, tâm của cô ấy đã triệt để tan nát, vỡ vụn. Cô ấy cười, cười như điên dại, vừa cười vừa khóc, tê tâm liệt phế, từng tiếng khóc đó cũng chĩa vào tim tôi đau thấu tâm can. Cho đến chết, chúng tôi vẫn không thể nắm tay nhau. Ông ta độc ác, ông ta tàn nhẫn dù chỉ là nắm tay nhau trút hơi thở cuối cùng ông ta cũng muốn cầm, sai người lôi chúng tôi cách xa nhau chỉ có thể nhìn đối phương nở nụ cười vĩnh biệt. Không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyên chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Không thể bên nhau khi còn sống, đến chết nguyên như Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài, hóa Hồ Điệp bên nhau trọn kiếp.” Nói đến đôi tay siết chặt của Giang Thần dần thả lỏng, lắc đầu cười. “Nhưng nào ngờ cô ấy lại thù dai, trước khi chết liền buông một câu khiến chúng tôi lờ đờ...”

Diệp Lam Phi nhìn Giang Thần, cố gắng không đụng chạm tới nỗi lòng của anh ta, hỏi:

“Cô ấy đã nói gì?”

“Cô ấy nhìn thẳng vào mắt Liêu Ngân Ninh, oán hận buông lời cuối cùng. 'Tôi có chết cũng không tha các người, mối thù này tròn một trăm năm sau ngay tại nơi này tôi sẽ quay lại đòi từng món một.'”

-----Tôi là đường phân cách kí ức-----

Kí ức như dòng nước lũ ủa về. Ngày hôm đó có lẽ là ngày đau khổ nhất của hai người họ, cũng là ngày đáng sợ nhất của cả Huyết tộc.

...

...

...

Cánh cửa chính sảnh được mở ra, hai Huyết tộc đem Giang Thần đưa vào. Trên mặt họ, ngoài lạnh nhạt ra thì cũng chỉ có lạnh nhạt. Khắp sảnh chính của căn phòng, những người có địa vị hay được coi trọng trong tộc đều có mặt. Giang Thần nhìn bọn họ, thấy ánh mắt của bọn họ, rồi lại cúi đầu mỉm cười tự giễu. Anh để ý thấy có ba người hai nam một nữ đang nhìn mình, ánh mắt của họ là thương cảm, là xót xa, là bất lực, móng tay họ cắm chặt vào lòng bàn tay, bờ môi họ mím chặt lại như để kìm nén. Anh nghĩ, có lẽ họ không muốn anh chết, hay họ đối với Hàn thực sự tốt. Ít ra là thật lòng. Cao nhất của đại sảnh là chiếc ghế thái sư đặt chênh chếch ở đó có một người đàn ông lưng tuổi đang ngồi. Anh biết người này, ông ta chính là người đã đến bắt anh và Hàn đi. Là ông ngoại của Hàn. Nhưng anh lại không thể hiểu được, rốt cục phải là kẻ như thế nào mới có thể làm ra loại hành động độc ác như vậy. Hồ dữ còn không ăn thịt con, nó chỉ là động vật mà còn biết như vậy, huống chi ông ta còn có ý thức, tại sao lại có thể đối đãi với cháu gái mình lạnh nhạt như vậy, thậm chí là không muốn chừa lại bất kì đường lui nào cho cô.

Cuối cùng ông ta cũng mở miệng, cũng là lúc mạng sống của anh chấm dứt.

“Chuẩn bị đi. Bắt đầu nghi lễ hiến tế.”

Ha. Bọn họ lại xem anh như vật hiến tế mà hành hình. Nhưng như vậy thì có làm sao, dù sao cuộc sống của anh cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả. Không có Hàn bên cạnh cuộc đời này chẳng qua cũng chỉ là thoáng qua. Thầy tế trong tộc còn chấp chùng, anh nghĩ ông ta cũng không muốn có kết cục như vậy, người ta đều nói Huyết tộc vô tình, ánh mắt của họ xanh biếc mà lạnh lẽo, như băng tuyết mùa đông, không hề phản ánh bất cứ thứ gì họ nghĩ, nhưng chính anh hôm nay đã thấy, những điều đó căn bản chỉ là bịa đặt, bởi anh có thể nhìn ra tâm tư của những người ở đây qua đôi mắt của họ. Trong cái nhìn chòng chọc của họ, anh thấy sự khinh bỉ, hoặc chua xót, tiếc thương cùng không nổi. Còn trong mắt cô. Anh luôn thấy sự ảm áp và khát khao trong đó. Và bây giờ, qua đôi mắt, anh cũng có thể thấy được sự không đành lòng của người thầy tế. Ông ta không muốn làm, nhưng lại không dám phản kháng. Thầy tế cầm con dao bạc đặt trong khay gỗ lên rồi từ từ đi về phía anh, bước chân của ông ta ngập ngừng lại nặng nề, chậm chạp như muốn kéo dài một chút thời gian nữa cho anh. Giọng nói lạnh lùng của kẻ đầu tàu vang lên, phá tan tất cả những gì đang níu kéo:

“Làm nhanh lên, nếu không sẽ lỡ giờ.”

“Vâng.” Giọng người thầy tế run lên nghèn nghẹn, ông ta cầm dao đến đứng trước mắt anh, môi mấp máy hai từ xin lỗi, ánh mắt đau thương nhanh chóng vụt qua rồi biến mất, anh biết ông ấy không thể thể hiện ra ngoài được mà chỉ có thể lén lút biểu hiện với anh như vậy thôi.

Ông ta giơ con dao trên tay lên, vừa định đâm xuống thì cửa đại sảnh bật mở, bóng dáng nhỏ bé mà anh ngày đêm nhưng nhớ xuất hiện ngay trước tầm mắt, trên người cô cơ man nào là vết thương, bết máu, mái tóc đen dài giờ cũng bết lại dính trên mặt, anh không biết đó là mồ hôi hay là chính máu của cô nữa. Hai cô tay trắng xước, vết rách ngón ngang, có lẽ cô đã cố gắng thoát khỏi sợi dây xích giam cầm mình. Liêu Trúc Hàn lao vào sảnh như một cơn gió, lao vào lòng anh không chút do dự kiêu ngạo mà ôm lấy anh. Liêu Ngân Ninh lạnh mặt, ông ta gào âm lên:

“Một lũ ăn hại, có mỗi một đứa con gái mà cũng không cầm giữ nổi, mau bắt nó lại.”

Đám người thấy vậy liền tiến lên tách hai người ra nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của cô quét khắp lượt đại sảnh thì không còn một ai dám tiến đến nữa. Trong mắt cô bây giờ chỉ còn oán hận. Trong một phút buông lỏng, cô liền đem cơ hội dâng cho người khác. Liêu Ngân Ninh như một cơn gió lao đến bên cạnh cô, đem mũi dao trên tay ông ta ghim thẳng vào trái tim cô không hề có một chút do dự, rồi lại từ tay thầy tế lấy đi con dao ông ta đang cầm đâm thật sâu vào trái tim Giang Thần, giống như hủy đi thứ tình yêu vốn mong manh của họ. Máu từ trong ngực tuôn ra, từ cổ họng trào ra khỏi miệng cô, thấm đẫm chiếc áo trắng. Cô ngã vật xuống đất, máu theo người chảy lan ra xung quanh, như một đóa tuyết liên nở rộ nơi lạnh lẽo không có tình

thương. Có vài người mắt đã hoe đỏ, ba người thiếu niên trẻ kia móng tay đã cắm sâu vào bàn tay cả centimet, nước mắt đảo quanh tròn mắt họ, nhưng không rơi ra. Họ đang kiềm chế. Liêu Trúc Hàn mỉm cười với họ, một nụ cười vĩnh biệt. Cô nhìn Giang Thần người đầy máu trên mặt đất, nước mắt không ngừng rơi, cô khẽ hé môi nói lời xin lỗi. Xin lỗi vì đã xuất hiện trong cuộc sống của anh, xin lỗi vì đã yêu anh, xin lỗi... vì đã khiến anh phải gánh chịu những thứ khắc nghiệt này. Nhưng đáp lại cô, anh chỉ nở một nụ cười mãn nguyện.

“Chúng ta...có thể...chết cùng nhau...”

Hai người luôn hướng về nhau, hai trái tim cùng chung nhịp đập, yêu nhau, đến chết không chia lìa. Họ cố gắng gượng, dùng chút hơi tàn cuối cùng bò về phía đối phương, muốn nằm bên nhau, muốn nắm tay nhau trút hơi thở cuối cùng. Nhưng ngay cả ước nguyện nhỏ bé đó, con người lạnh lùng tàn nhẫn kia cũng không thành toàn cho họ.

“Tách chúng nó ra.” Giọng nói đanh thép vang lên, dội vào lòng hai người, đau thấu tâm can. Mọi người do dự, không một ai tiến lên, họ sống đã không thể bên nhau rồi, chẳng lẽ chết cũng không thể để cho họ cam lòng.

“Ta bảo tách chúng nó ra.”

Cuối cùng, người phụ nữ đứng bên cạnh ông ta không chịu nổi nữa mà lên tiếng, “Cha à, đừng như vậy nữa, để chúng nó toại nguyện đi.”

“Bây giờ con còn dám cãi ta.” Nhìn hai bàn tay sắp sửa nắm lấy nhau, ông ta nổi điên gầm lên. “TÁCH RA.”

Cuối cùng, họ cũng không có can đảm trái lời ông ta.

Cuối cùng, khi hai bàn tay đã nắm được lấy nhau thì lại bị tách rời.

Liêu Trúc Hàn nhếch môi cười mỉa mai, tiếng cười đó không chỉ giễu cợt mà còn là oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chân tướng

Khi hai bàn tay đã nắm được lấy nhau thì lại bị tách rời.

Liêu Trúc Hàn nhếch môi cười mỉa mai, tiếng cười đó không chỉ giễu cợt mà còn là oán hận.

Hướng ánh mắt đầy thù hận và căm phẫn về phía kẻ máu lạnh ấy, cô cười một tràng dài đến lạnh sống lưng, bạc môi mỏng khẽ mở, tiếng nói phát ra từ đó lạnh thấu xương.

“Tại sao? Tại sao luôn đối xử với tôi như vậy? Tôi rốt cuộc đã làm gì sai. Tại sao ông luôn luôn ghét bỏ tôi. Tôi cố gắng trở thành người xuất sắc nhất, cô gắng cái này, cô gắng cái kia, không phải chỉ để cho ông vui lòng, để cho ông nhìn tôi khác một chút thôi sao. Tại sao cho dù tôi có giỏi đến đâu, thứ tôi nhận được từ ông cũng chỉ là sự khinh ghét, miệt thị. Bây giờ, tôi chỉ muốn yên yên ổn ổn sống cạnh người mình yêu, người trân trọng, yêu thương tôi, tại sao ông cũng không cho tôi mãn nguyện. Ông rốt cuộc có coi tôi là cháu ngoại hay không? Hay vốn chỉ là cái gai trong mắt hận không thể nhổ ra được ngay?”

Người phụ nữ khi nãy ngăn cản Liêu Ngân Ninh bây giờ run rẩy bật khóc, bà thực sự đau lòng cho đứa cháu này, chị gái mất sớm, cha nó lại bởi vì chị ấy giấu giếm mà không hề biết đến sự tồn tại của con gái. Con bé một thân một mình bơ vơ nhỏ bé, ông ngoại lại khinh ghét, nó thực sự quá đáng thương. Điều duy nhất bà có thể làm cho nó là cùng với chồng mình nuôi nấng nó, dành cho nó phần tình cảm của cha mẹ, cho nó cảm giác của một gia đình, nhưng bây giờ, vợ chồng bà lại không thể che chở cho nó nữa, cha thực sự là đã quá tuyệt tình rồi.

Liêu Trúc Hàn kìm nén nhìn qua phía ba người thiếu niên đang đứng im như pho tượng, mắt nhìn chăm chăm cô nở một nụ cười cảm kích, cảm ơn họ vì đã giúp cô thoát khỏi nhà giam. Rồi đưa ánh mắt buốt lạnh nhìn người ông tuyệt tình đó buông lời nguyện rửa trước khi trút hơi thở cuối cùng.

“Tôi sẽ từ giờ trở đi hai chúng ta không còn quan hệ máu mủ, từ giờ, ông chính là kẻ thù của tôi. Hôm nay có thể tôi chết, nhưng mối hận này tôi sẽ mãi ghi nhớ, khắc nó thật sâu trong lòng, nhất định sẽ trả lại cho các người bằng hết. Đúng ngày này một trăm năm sau, tôi nhất định sẽ quay lại đòi món nợ này. Nhất định sẽ...”

Dường như đã sức cùng lực kiệt, cô chỉ có thể hướng đến Giang Thần buông một lời “Xin lỗi.” rồi từ từ rời khỏi thế gian. Đúng lúc đó tim Giang Thần cũng ngừng đập. Hai kẻ một người, một quỷ, tuy không cùng một thế giới, nhưng yêu nhau, nguyện bên nhau, trái tim cùng chung nhịp đập, chết cùng nhau.

...

...

...

Kí ức còn nguyên vẹn như mới này hôm qua. Tất cả chỉ là một quá khứ buồn đau. Cái cần thiết nhất là hiện tại. Phải làm sao thì bị kịch mới không lặp lại một lần nữa.

Giang Thần nhìn Diệp Lam Phi rồi nói.

“Nhiều năm như vậy, tôi luôn quan sát Liêu Ngân Ninh, kết quả phát hiện ra ông ta có rất nhiều điều kì lạ.”

“Điều kì lạ. Điều kì lạ gì?”

“Trước đây, Tiểu Hàn ở trước mặt tôi thường nhắc đến ông ta, cho nên hầu như những gì liên quan đến ông ta tôi đều biết rõ, có điều cô ấy nói, kể từ khi cô ấy sáu tuổi thì ông ta đột nhiên thay đổi, giống như biến thành người khác vậy. Hơn nữa, ông ta thường đến tầng hầm trong thư phòng làm một việc hết sức khó hiểu. Đó là rạch nát bức ảnh chụp một người đàn ông trong đó, giống như là hận người đó đến thấu xương, chỉ một lột da róc thịt người đó vậy.”

Diệp Lam Phi khó hiểu nói. “Cũng có thể đó là kẻ thù của ông ta nên ông ta mới như vậy.”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, tôi tò mò muốn biết người đàn ông đó là ai lại khiến ông ta hận đến như vậy nên đã đến xem. Kết quả, người trong bức ảnh đó lại là... ông ta.”

“Cái gì?”

“Ngạc nhiên lẩn đúng không? Thực ra ban đầu khi thấy vậy tôi cũng rất kinh ngạc, sau đó tôi bắt đầu tìm hiểu, tuy không thể tiếp cận ông ta với khoảng cách gần nhưng bí mật của ông ta cũng dần được hé lộ.”

Tiếng bước chân nện lên nền nhà nghe thật chói tai, có người đang tới gần, có lẽ quá khứ lại sắp lặp lại, họ lại muốn đưa người đàn ông Liêu Trúc Hàn yêu đi vào chỗ chết. Giang Thần nhìn anh gấp giọng nói:

“Tộc trưởng bây giờ không phải ông của Tiểu Hàn, ông nàng từ khi sáu tuổi đã bị người em sinh đôi độc ác của mình hãm hại sau đó chiếm lấy vị trí của anh trai mà không một ai hay biết. Tất cả mọi người đều đã bị lừa dối, nhất định phải chuyển lời tới cô ấy, nhất định...”

Cạch.

Cửa mở ra, một người đàn ông cao to bước vào, Diệp Lam Phi vẫn nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, tay chân bị khóa lại bằng xích sắt. Anh mở mắt nhìn người đàn ông đối diện mình, anh ta cũng đang quan sát anh.

“Anh phải đi rồi.” Huyết tộc mở trời cho anh rồi nâng anh dậy, dù thế nào thì Diệp Lam Phi cũng phải công nhận sức khỏe của Huyết tộc thật sự khó mà tưởng tượng được. Lại chợt nghĩ đến cô, cô cũng là Huyết tộc, vậy tại sao lại tùy ý để cho mình bất nạt nhỉ. Anh nhớ cô, nhớ đến quay quắt, dù bây giờ lam vào hoàn cảnh này, anh biết, bản thân không hề có một chút hối hận vì đã gặp cô, yêu cô.

Huyết tộc đó lại mở miệng. “Xin lỗi.”

“Gi cơ?” Đang suy nghĩ miên man, Diệp Lam Phi giật mình vì lời nói của anh ta. Sao anh ta lại phải xin lỗi nhỉ.

“Tôi biết anh là người mà chị Hàn thích, chúng tôi cũng rất yêu quý chị ấy, nhưng đây là lệnh của tộc trưởng, chúng tôi không còn cách nào khác.”

Nghe anh ta nói vậy, Diệp Lam Phi lại nhớ đến lời nói của Giang Thần, anh ta nói vậy là ý gì. Nếu ông của Trúc Hàn thực sự bị hại thì tại sao lại không có ai biết, họ là anh em mà, một người mất tích thì mọi người phải biết chứ.

-----Vâng! Lại là tiểu giải tôi đây. Mọi người không cần để ý.-----

Miên man suy nghĩ anh không biết đã đến sảnh lớn từ lúc nào, cánh cửa sảnh lớn từ từ mở ra, Huyết tộc đó đưa anh vào trong. Ở nơi này, anh nhìn thấy rất nhiều Huyết tộc. Trên ghế cao nhất là ông của Liêu Trúc Hàn, bên cạnh ông ta có một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên. Người phụ nữ đó có nét hao hao giống với Trúc Hàn, có lẽ đó là di của cô, người bên cạnh là dưỡng. Anh chợt rung mình, ánh mắt lạnh như băng đó, anh mắt của người ông giả mạo kia như muốn đóng băng anh. Ông ta cất giọng lạnh lùng:

“Giết nó đi.”

Mọi người không ai nhúc nhích. Ông ta nổi giận. “Đừng để ta nhắc lại lần thứ hai.”

Lúc đó dưỡng của Liêu Trúc Hàn đột nhiên nói. “Tộc trưởng, nó còn chưa đến.” Ông ấy nói vậy, bằng một giọng tuyệt tình, nhưng anh cảm nhận được, trong đó còn hàm chứa sự bi thương, ánh mắt ông ấy nhìn anh là sự đau xót và áy náy.

“Không cần, giết hẳn đi, ta muốn thấy nó sẽ phản ứng ra sao khi nhìn thấy hẳn chỉ còn là một cái xác.”

Bây giờ anh thực sự biết rõ cuộc những ngày tháng trước đây cô phải trải qua có tư vị như thế nào rồi. Anh thầm nghĩ, nếu còn có tương lai. Anh nhất

định sẽ che chở cô thật tốt, không khiến cô phải chịu ủy khuất. Dù không muốn, nhưng không ai dám chống lại ông ta cả, cuối cùng họ vẫn phải thực hiện mệnh lệnh. Khi mũi dao chuẩn bị đâm vào ngực trái anh như đã từng giết chết Giang Thần thì có một bóng dáng nhỏ bé xuất hiện đứng chắn trước mặt anh, bàn tay nhỏ trắng nõn giờ đây vì nắm chặt lấy lưỡi dao mà rỉ máu. Từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống nền nhà lát gạch men trắng xóa, giống như màu máu trên nền tuyết vậy.

“Hàn...” – Không chỉ Diệp Lam Phi mà mọi người ở đó đều ngạc nhiên, cô đến nhanh hơn họ tưởng, có lẽ, cục diện hôm nay sẽ thay đổi chẳng.

Liêu Trúc Hàn chậm rãi đứng dậy, đôi mắt cô giờ đã chuyển thành màu đỏ, trong đó hàm chứa cả bi thương và tức giận, một tổ hợp của sự đau khổ và không thể nhẫn nhịn. Ngày hôm nay, cuối cùng cô cũng hiểu, rốt cuộc mình ngu ngốc nhường nào, cuối cùng cô cũng hiểu, thì ra, cho dù cô có làm thế nào đi chăng nữa, người đàn ông này cũng sẽ không tha cho cô. Giây phút nhìn thấy mũi dao sắp đâm xuống, cô đã quyết định rồi, nếu giữa cô và ông ta chỉ có một người được sống, vậy thì người đó nhất định phải là cô, cô sẽ không để ông ta thương tổn bất cứ người nào nữa.

Bạc môi khẽ mở, cô thốt ra câu nói chuyện cuối cùng giữa hai người:

“Có lẽ, nên kết thúc ở đây thôi, nhiều năm như vậy rồi, những người nhốt ta năm đó bây giờ không chết thì cũng bệnh, còn ông vẫn còn khỏe mạnh và ung dung như thế, vậy thì hãy gánh nợ giúp họ luôn đi. Những gì các người nợ tôi, ngày hôm nay, cả nợ mới lẫn nợ cũ tôi sẽ đòi lại không thiếu một món nào.”

Liêu Ngân Ninh sững người. Đứa cháu ông ta vẫn xem như cái gai trong mắt, xem như đồ chơi mặc ông ta hành hạ, đến bây giờ lại nói ra những lời này, thực khiến cho ông ta có chút không phản ứng kịp. Bất quá, dù sao ông ta cũng sống mấy trăm năm rồi, chẳng lẽ lại phải sợ con nhóc này sao?

“Các người rốt cuộc cũng nghe thấy rồi, hôm nay nó cuối cùng cũng thừa nhận bản thân vì người ngoại tộc mà phản bội đồng tộc. Còn không mau bắt nó lại. Muốn đợi đến khi nào nữa.”

Một đám người Huyết tộc lao tới muốn bắt Liêu Trúc Hàn, họ cũng không có cách nào khác, đó là mệnh lệnh, chỉ có thể mong cô tha thứ. Nhưng cuối cùng, cả đám người lại chết sững khi nghe thấy tiếng của Diệp Lam Phi.

“Hàn, ông ta không phải ông ngoại em.”

Một câu nói này, làm chấn động toàn bộ đám người trong sảnh lớn, cả mấy thân hình đang lao tới cũng khựng lại. Di của Liêu Trúc Hàn đứng không vững phải dựa vào người dựng cô, về mặt ai nấy đều khó tin. Ngay cả đám người Lâm Đình cũng Mạc Trúc vừa đuổi đến phải há miệng kinh ngạc.

Sắc mặt Liêu Ngân Ninh tái mét. Chẳng lẽ hắn đã biết gì rồi.

“Cầm miệng. Ai cho mày ăn nói linh tinh, giết nó cho ta.”

“Tôi nói là sự thật, các người đừng để bị lợi dụng. Tiểu Hàn, em phải tin anh, ông ta đích xác không phải ông ngoại em, mà là em trai song sinh của ông ấy.”

Một người trong đám Huyết tộc lên tiếng phản bác.

“Nói láo, bịa đặt cũng phải cho giống chút. Nhị đương gia đã qua đời cách đây rất lâu rồi, ông ấy là do đám người sói giết chết. mỗi nhục này bọn ta chỉ có thể ngâm đắng nuốt cay mà không thể làm gì, bây giờ người lại muốn khai đây.”

“Tôi nói là thật. Chính miệng Giang Thần đã nói cho tôi biết.”

Cả căn phòng im phăng phắc, thậm chí bây giờ còn có thể nghe được cả tiếng kim rơi trên mặt đất. Giang Thần, cái tên này bao nhiêu năm nay đã trở thành cấm kị, ngoài những người đã có mặt ở tại nơi này năm đó ra, thì không một ai biết đến, cũng không một ai dám nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đắm máu

Diệp Lam Phi thuật lại những gì anh nghe được từ Giang Thần. Tất cả mọi người dường như không tin vào tai mình nữa. Thực sự quá khó tin. Bỗng nhiên, một Huyết tộc trẻ kêu lên thảng thốt:

"Anh ta...anh ta hình như không nói dối đâu. Tối hôm trước tôi...tôi đã nhìn thấy bóng một người đàn ông có vóc dáng giống Giang Thần năm đó, nhưng lại nhanh chóng biến mất, lúc đó tôi còn ngỡ anh ta thoát được ra ngoài nên vội chạy đến phòng giám kiểm tra, nhưng Diệp Lam Phi vẫn còn bị khóa bằng xích sắt trên giường."

Phập.

Phụt.

Người trẻ tuổi vừa nói hết câu cũng là lúc đầu anh ta lìa khỏi cổ. Máu phụt ra tuôn xối xả. Anh ta ngay lập tức biến thành cái xác nằm trên vũng máu lênh láng. Người vừa ra tay không ai khác ngoài Liêu Ngân Ninh. Lúc này đôi mắt ông ta đỏ ngầu, khuôn mặt ngập tràn tức giận. Một trong số những trưởng lão đã sống lâu năm trong Huyết tộc thờ dài:

"Năm đó, Ngân Ninh không hề tàn bạo như vậy. Cậu ta là người hiền từ, luôn muốn mọi người trong tộc sống tốt, vui vẻ, cũng rất yêu thương Tiểu Hàn."

Một câu này như thức tỉnh người trong mộng. Bọn họ còn nhớ trước đây tộc trưởng luôn đối tốt với mọi người, bọn họ còn nhớ tộc trưởng rất hòa ái dễ gần, luôn mỉm cười với tất cả, bọn họ còn nhớ tộc trưởng luôn quan tâm đến tính mạng của họ, bọn họ còn nhớ tộc trưởng chưa từng trút giận lên đầu họ, bọn họ còn nhớ... Tất cả quá khứ lần lượt ủa về, tộc trưởng luôn thân thiết với họ như vậy, mà người tộc trưởng đang đứng trước mặt họ đây thực rất giống với nhị đương gia ngày đó. Và quan trọng nhất, ông ấy trở thành như bây giờ cũng là bắt đầu từ ngày nhị đương gia bị đám Lang Nhân sát hại. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Lam Phi, trong lòng đều tự hỏi, liệu những lời anh ta nói có phải là sự thật.

Mất thấy tình thế đang chuyển biến xấu, Liêu Ngân Ninh giận đến điên lên, vốn định đem nhân loại kia xử lý để dụ Liêu Trúc Hàn tới một mũi tên trúng 2 con nhạn, vừa trừ khử được mối họa là Liêu Trúc Hàn vừa thử lòng của bọn Đình Tuyên. Ai dè lại bị hấn phá hư. Nhưng ông ta biết bây giờ không thể nổi nóng, nếu không bao nhiêu công sức của ông ta bấy lâu nay chẳng phải sẽ đổ xuống sông xuống bể sao. Trấn tĩnh lại, Liêu Ngân Ninh trầm giọng cười, tiếng cười trầm thấp mà lạnh buốt:

"Hahaha...uông công ta bấy lâu nay tin tưởng các ngươi, không ngờ các ngươi chỉ vì một tên nhân loại mà nghi ngờ ta."

Lòng mọi người xao động. Ông ta nói đúng, bọn họ theo ông ta bao lâu nay, mà người đàn ông kia họ chỉ mới gặp lần đầu, liệu có thể tin anh ta được bao nhiêu phần.

Đang lúc Liêu Ngân Ninh tưởng rằng nguy cơ đã được gỡ bỏ thì có người lại không cho ông ta được như ý nguyện.

"Chúng tôi tin anh ấy."

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói. Ngọc Y, Mạc Trúc, Đình Tuyên đều đang bước về phía Liêu Trúc Hàn. Ba người thanh niên trẻ tuổi tài cao của gia tộc đã lên tiếng, lòng bọn họ lại một lần nữa chấn động.

"Ngươi...các ngươi..." Liêu Ngân Ninh chỉ tay về phía ba người họ, tức đến run người.

Lúc này, Liêu Trúc Hàn im lặng đã lâu đột nhiên lên tiếng:

"Lúc còn nhỏ, ta nghịch ngợm đã nhìn thấy sau gáy ông ngoại có một vết bớt hình hạt đậu đỏ như máu, ta hỏi ông mới biết đó là vết bớt sinh ra đã có, không tài nào xóa bỏ được. Chỉ mình ông có thôi, còn người em song sinh của ông cũng không có vết bớt này."

Trước tất cả, tình thân và tình yêu, cô chọn Diệp Lam Phi, cô với ông ta vốn dĩ đã không tồn tại cái gọi là thân tình. Hôm nay cho dù ông ta có hay không phải ông ngoại của cô thì cô cũng sẽ không nhân nhượng nữa. Cô không thể để mất anh.

"Ngươi tưởng bọn họ sẽ tin lời ngươi nói sao? Nực cười."

"Sau gáy của cha quả thực có một vết bớt đỏ. Chuyện này không phải ai cũng biết." Người nói là di của Liêu Trúc Hàn.

Liêu Ngân Ninh vẻ mặt không tin được nhìn bà:

"Tiểu Di, ngay cả con cũng muốn chống lại ta sao? Con từ lúc nào thì bị bọn chúng mê hoặc rồi."

Liêu Tâm Di đau lòng nhắm mắt lại, từng câu từng chữ nói ra đối với bà bây giờ thật quá khó khăn.

"Chú Hai, vở kịch này đã đến lúc chấm dứt rồi."

Sánh lớn như bùng nổ vì câu nói của bà. Bà mở to đôi mắt đã ngấn lệ của mình ra nhìn thẳng vào ông ta nhả ra từng câu từng chữ:

"Tôi đã hi vọng rất nhiều. Rằng những điều đó chỉ là giả dối, ngưng bao nhiêu năm qua, ông đã trực tiếp phá vỡ bức tường ảo tưởng mà tôi tự tạo ra. Tôi đã nhắc mình không dưới ngàn lần rằng đó là cha tôi. Nhưng bây giờ tôi đã triệt để hiểu thì ra là do tôi ngu ngốc, tự ảo tưởng. Ông triệt để cắt đứt đường lui của Tiểu Hàn, không buông tha nó, ông khiến tôi nhận ra rằng mình đã sai lầm khi luôn tin tưởng ông là cha tôi."

Nói đoạn, bà quỳ xuống sàn nhà nói với Liêu Trúc Hàn:

"Tiểu Hàn, a di sai thật rồi. Là ta ngu muội khiến con chịu khổ bao năm."

Bà ấy ngược đôi mắt đầm nước tuyệt vọng lên tìm kiếm sự tha thứ từ cô, bà nhìn thấy Trúc Hàn tiến đến bên cạnh mình nhưng ánh mắt cô bỗng nhiên xuất hiện thần sắc lo lắng, Liêu Tâm Di theo phản xạ quay đầu nhìn, Liêu Ngân Ninh như một con ác thú lao tới bà, Liêu Tâm Di không kịp phản ứng, chỉ có thể ngồi đó nhìn con dao trên tay ông ta đâm tới.

Phập.

Tiếng dao đâm sâu vào da thịt vang lên đến rợn người, nhưng bà không hề cảm thấy đau đớn. Hoảng hốt nhìn thân thể nhỏ bé trước ngực, Tiểu Hàn cứ nhiên dờ cho bà một dao chí mạng đó. Cả đại sảnh náo loạn ngay lập tức. Những người chứng kiến thực sự không ngờ Liễu Ngân Ninh sẽ ra tay. Nhưng, sự nhón nháo đó không thể lấn át được tiếng cười như điên dại của ông ta.

" Hahaha...phải, a không phải là Liễu Ngân Ninh, ta chính là vị nhị đương gia đoàn mệnh mà các người nhắc đến. Nhưng các người chắc chắn được người đoàn mệnh là ta chứ?"

" Ông ấy giờ ở đâu?" Giữa tràng cười man rợ ấy, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Liêu Tần - người em trai song sinh của Liễu Ngân Ninh nhìn chăm chăm vào Liêu Trúc Hàn. Cô vẫn chỉ lặp lại một câu hỏi duy nhất, dù ông ta đang chiếu thẳng vào cô ánh mắt lạnh thấu tâm can.

" Ông ấy đang ở đâu?"

" Mà mãi mãi cũng sẽ không tìm được ông ta. Hahaha."

" Ông ấy đang ở đâu?" Mặc cho vết thương rỉ máu, cô vẫn cố gắng đứng dậy, ngang bằng với ông ta. Ai cũng được, chỉ riêng ông ta cô không thể yếu thế. Nhìn thẳng vào mắt ông ta, cô lại cất tiếng hỏi.

" Ông ấy đang ở đâu?"

Lúc này, Liêu Tâm Di lên tiếng, giọng bà như van lơn.

" Chú hai, xin chú dừng lại đi. Xin chú cho cháu biết bố cháu giờ đang ở đâu có được không?"

Nhắc đến Liễu Ngân Ninh, sắc mặt Liêu Tần lại trầm xuống, con người đỏ lờm như máu, ông ta ngược đôi mắt đầy hận ý lên nhìn bọn họ, lúc này ông ta chẳng khác gì một con quỷ giữ vừa từ trong địa ngục thoát ra, cả người đều là vẻ khát máu.

" Ông ta đã bán linh hồn cho quỷ rồi." Một giọng nói xa lạ vang lên trong sảnh, Diệp Lam Phi biết giọng nói này, là Giang Thần, anh ta đã đến.

Lời vừa dứt, một tiếng găm vang lên, đập vào vòm sảnh lớn tạo thành âm thanh vang vọng. Liêu Tần lúc này đang bộc phát. Ông ta như con thú dữ lao tới bên người Liêu Trúc Hàn, cô theo bản năng xoay người lại, dù động tác rất nhanh nhưng vẫn không khỏi bị ông ta đánh thương.

Ôc. Máu tươi từ miệng cô tuôn ra, nhỏ xuống sàn.

" Tiểu Hàn!!!" Diệp Lam Phi lao tới, nhìn cô như vậy lòng anh không khỏi nhói đau.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô như vậy, Giang Thần cũng muốn xông tới. Nhưng khi nhìn thấy hành động của Diệp Lam Phi anh lại khựng lại rồi mỉm cười tự giễu. Bây giờ anh còn có tư cách sao, anh giờ đây cũng chỉ còn là một hồn ma sắp sửa tan biến mà thôi. Gìm bước chân mình lại, anh hướng ánh nhìn về phía Liêu Tần. Ông ta bây giờ đã triệt để bị tâm ma thôn tẩm.

Liêu Tần nhìn về phía Liêu Trúc Hàn, ánh mắt ông ta càng thêm rực đỏ. Bỗng chốc ông ta lại lao tới trên tay là thánh giá bằng bạc. Mọi người sững sờ, không ai kịp trở tay. Khi cây thánh giá tưởng chừng đã găm vào ngực cô thì một bóng đen vụt tới chắn trước mặt. Cây thánh giá không chút lưu tình đâm xuống.

Tách tách tách.

Máu tươi tuôn xối xả.

Liêu Trúc Hàn hoàn toàn nổi giận. Vì cái gì cô phải trả giá nhiều như vậy? Vì cái gì lần lượt từng người bên cạnh cô đều rời đi? Vì cái gì ông ta cướp đi tất cả từ cô? Lần này là đi. Đi của cô lại vì cô mà chết. Khoảnh khắc khi Liêu Tâm Di ngã xuống, cô đã không còn kiểm soát được chính mình.

" Tiểu Di!!!" Dường cô đau đớn gọi tên vợ mình, nhưng đáp lại chỉ là sự tĩnh lặng và tiếng bước chân ông chạy đến cạnh bà. Đau đớn ôm người vợ mà mình yêu trong tay nước mắt ông lăn dài trên má. Hiên nhiên, toàn bộ người trong đại sảnh đều chết lặng.

" Mẹ!!!" Ngọc Y chạy vội đến bên người bà. Đám Đình Tuyên cũng theo sau. " Mẹ, người đừng bỏ con lại mà." Nước mắt tuôn rơi trên gương mặt thanh tú, Ngọc Y khóc nức lên, cô chưa từng nghĩ sẽ rời xa mẹ mình dù chỉ một chút, vậy mà giờ đây, bà lại đang hấp hối trước mặt cô. Mạc Trúc nhìn Ngọc Y, trong lòng như bị ai đó bóp nghẹt, anh đặt tay lên vai cô, mong cô bớt đau đớn.

Liêu Tâm Di gần đất xa trời, người bà lo lắng nhất chính là đứa con gái bé bỏng này.

" Con gái ngoan...đừng khóc, đừng...đau lòng. Con phải dũng cảm lên, không...được mềm...yếu." Bà quay sang nói với Mạc Trúc. " Tiểu Trúc. A đi đã sắp chết rồi...con...con có thể hứa với ta một chuyện được không?"

" Di à, người nói đi, con nhất định sẽ làm mà."

"Con có thể...hứa...hứa với ta...sẽ chăm sóc...Y nhi cả đời không?" Tâm tư của Mạc Trúc với con gái bà thực ra bà đã sớm biết từ lâu, chỉ có điều người trong cuộc thì vẫn mù mờ không chịu hiểu mà thôi.

"Được. Con hứa với người sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, không để cô ấy chịu bất cứ thiệt thòi gì."

"Tốt vậy thì...tốt, vậy thì...ta...yên tâm rồi." Bà đặt tay con gái vào lòng bàn tay của Mạc Trúc mỉm cười mãn nguyện rồi quay sang nhìn chồng mình nói lời cuối cùng.

"Em xin...lỗi!!!" Bàn tay bà buông thõng xuống, trút hơi thở cuối cùng, nhưng trên môi là nụ cười mãn nguyện.

"Tiểu Di...!!!"

"Mẹ.....!!!" Ngọc Y đau đớn khóc, Mạc Trúc đau lòng ôm lấy cô, chỉ mong cô có thể vui đi phần nào đau đớn.

"Aaaaaaaa....." Di đã chết rồi. Là tại mình mà chết. Trong đầu Liễu Trúc Hàn không ngừng lặp lại câu nói đó. Hai mắt cô đỏ ngầu, răng nanh và móng tay cũng bắt đầu mọc dài ra.

"Tiểu Hàn...!!!"

"Tiểu Hàn...!!!"

Hai giọng nói đồng thời vang lên đều hàm chứa sự lo lắng. Giang Thần thực muốn cản cô lại, nhưng anh giờ chỉ là một hồn ma, làm sao có thể cản cô được, huống hồ giờ cô đã quên mất anh là ai rồi.

Diệp Lam Phi khẩn trương níu lấy cô nhưng động tác của cô quá nhanh, anh căn bản là không có cơ hội.

Ầm!!!

Cả căn phòng khói bụi mịt mù. Tiếng nổ vang vọng tứ phía, đỉnh tai nhức óc khiến mọi người phải bịt tai lại. Cho đến khi khói bụi tan đi, giữa đại sảnh, dần lộ ra một khung cảnh dọa người. Nhục thể của Liễu Tần đã bị xé tan thành từng mảnh, sàn nhà máu lênh láng chảy, máu thịt mơ hồ lẫn lộn. Mà Liễu Trúc Hàn một thân đầy máu, lãnh khốc tuyệt tình đứng giữa đám máu thịt đó, hai mắt đầy thù hận nhìn đám huyết nhục đó tưởng chừng như còn muốn nghiền nát chúng. Máu tươi từ khóe miệng cô chảy xuống, nhỏ giọt trên chiếc áo khoác đen. Răng nanh và móng tay đều nhuộm đỏ màu máu.

Cô xoay người, nhìn trực diện vào Diệp Lam Phi, mở miệng hỏi anh.

"Diệp Lam Phi, một con quái vật như em anh có thể chấp nhận sao?"

Diệp Lam Phi muốn bước tới ôm cô vào lòng, nhưng chưa kịp thì đã thấy cô ngã xuống. Anh hốt hoảng chạy tới đỡ cô.

"Tiểu Hàn, em gắng đợi một lát, anh đưa em đi tìm bác sĩ."

Diệp Lam Phi ôm cô chạy ra khỏi đại sảnh, gần đến cửa bước chân anh bỗng dừng ngừng lại, anh nhìn về phía Giang Thần chỉ thấy cả người anh ta phát sáng, giống như đang tan ra vậy.

Giang Thần mỉm cười, trước khi tan biến còn nói với anh một câu.

"Hứa với tôi, chăm sóc cô ấy thật tốt. Tiểu Hàn giao cho anh."

Diệp Lam Phi gật đầu khẳng định.

"Tôi biết rồi, không cần lo lắng." Rồi anh ôm cô chạy như bay khỏi đại sảnh, rồi xa nơi đã gây bao đau thương cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nguy cơ tiềm ẩn

Tiếng bước chân vang vọng trên hành lang tĩnh lặng, nặng nề và mệt mỏi.

Cạch.

Cánh cửa được mở ra, người đàn ông trên tay cầm một bó hoa bất tử lặng lẽ bước vào phòng. Bước chân của anh thật nhẹ nhàng, cô gắng không tạo ra tiếng động lớn, như sợ người con gái nằm trên giường tỉnh giấc. Anh đặt bó hoa lên tủ cạnh đầu giường rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, tay đưa ra cần

thận nắm lấy bàn tay nhỏ gầy cầm đầy kim truyền của cô gái. Làn da của cô như hòa vào phòng nền trắng toát của phòng bệnh. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên mu bàn tay nhợt nhạt ấy. Một giọt nước mắt rơi xuống.

" Tiểu Hàn, hôm nay anh đem hoa đến cho em này, là hoa bắt tử đằng, em xem có đẹp không? Em có biết ý nghĩa của loài hoa này không?"

Bàn tay anh đưa lên vuốt ve khuôn mặt cô, mân mê lông mày và đôi môi của cô.

" Nó có nghĩa là dù có điều gì xảy ra đi nữa, hãy tin vào tình yêu của chúng ta là bất diệt. Một năm rồi, em đã một năm rồi, tại sao vẫn không chịu tỉnh dậy nhìn anh chứ?"

Tiếng chuông điện thoại reo vang, cắt đứt bầu không khí an tĩnh trong phòng bệnh. Diệp Lam Phi bước ra ngoài nghe điện thoại, vì sợ làm ồn đến cô mà vội vàng nên anh không hề phát hiện ra ngón tay cô đang cử động.

Một năm trước.

Diệp Lam Phi cả người đầy máu ôm cô chạy vào bệnh viện, hò hét muốn đích thân viện trưởng khám cho cô, làm náo loạn một trận. Cha Diệp nghe tin đưa con trai bảo bồi quay về liền hấp tấp chạy tới, ai ngờ anh nhìn thấy cũng chẳng thêm để ý tới ông, chỉ đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu. Hai tiếng sau, khi phòng cấp cứu tới đèn, một chiếc giường bệnh được đẩy ra, ngay lúc đó ông đã hiểu tại sao đứa con này lại chẳng thêm để ý đến mình. Thì ra là yêu rồi, tốt quá. Nhưng thật tiếc bác sĩ lại nói cô gái đó không biết bao giờ mới có thể tỉnh lại. Nuối tiếc a, một cô gái đáng yêu, xinh đẹp như vậy. Mẹ Diệp nhìn đứa con trai đau khổ úp mặt vào lòng bàn tay mà ruột đau như cắt. Bà cũng chẳng có cách nào.

" Tiểu Hàn, công ty có sự vụ quan trọng, anh phải đến đó bây giờ, tối anh lại đến thăm em "

Bóng dáng anh khuất khỏi hành lang bệnh viện. Cả hành lang lại vắng bóng người.

Diệp thị.

Diệp Lam Phi mệt mỏi nghe điện thoại. Nhìn về mặt anh là biết, cuộc điện thoại này anh không muốn nghe đến nhường nào.

" Mẹ à, mẹ gọi cho con có việc gì không vậy?"

" Không có việc thì không thể gọi cho con sao."

" Không có, con không có ý đó."

" Con trai à..." Mẹ anh ngập ngừng một lát rồi mới nói tiếp. " Hôm nay con về nha ăn cơm nhé, đã lâu rồi cả nhà mình không ăn cơm cùng nhau."

" Mẹ, có phải mẹ lại muốn nói với con chuyện xem mắt không?" Diệp Lam Phi chống tay lên trán bắt lực.

" Con cũng đã 25 rồi, không còn nhỏ nữa, sao không chịu suy nghĩ gì thế. Thôi, buổi tối về nhà hẵng nói, mẹ không làm phiền con nữa." Mẹ anh quả thật rất biết chớp thời cơ, lựa ngay lúc này tắt máy, đến cơ hội từ chối cũng không cho anh.

Ngửa người dựa lưng vào ghế, hai mắt anh nhắm chặt suy nghĩ xem tối nay nên đối phó cha mẹ ra sao.

Thư kí của anh vừa bước vào thấy vậy liền yên lặng trôi qua. Một năm nay mấy cuộc điện thoại như vậy tuy không nhiều nhưng cũng không ít. Chuyện của tổng giám đốc cô cũng biết một chút, mới đầu cô đều phải mang văn kiện đến phòng bệnh của vô gái kia cho anh xử lý. Thở dài một hơi, sao đường tình của sếp cô lại trắc trở như vậy chứ. Tâm tình bất ổn, khiến cô một chút vui vẻ của người đang yêu cũng không dám lộ ra, chỉ sợ chọc trúng nỗi đau của sếp.

Chiếc xe BMW lái vào cổng biệt thự rồi dừng lại trước sân. Từ trên xe, Diệp Lam Phi tâm trạng nặng nề bước xuống, mẹ anh từ trong nhà chạy ra đón.

Bố anh đang ngồi trên sofa đọc báo, thấy anh về chỉ ngược nhìn rồi lại cúi xuống tờ báo trên tay. Mẹ anh thấy thế thò nài giận.

" Nè, ông có thể vô tâm vô tính hơn không? Con trai về mà ông chẳng thêm quan tâm là sao hả."

" Không lẽ tôi còn phải rước nó như rước ông hoàng vào nhà."

Mất thấy hai người lớn trong nhà chuẩn bị chiến tranh, anh nhanh chóng nói với mẹ.

" Mẹ, con đói rồi, mẹ xem cơm đã ăn được chưa đi."

" Được được, đợi một lát mẹ đi xem cơm. Nhìn con kìa, chắc chắn ngoài chẳng chịu ăn uống điều độ gì cả."

Mẹ anh đi vào bếp rồi, anh mới ngồi xuống sofa đối diện với cha. Cha anh biết ý đặt tờ báo xuống.

"Bố đã cố gắng rồi, nhưng mẹ anh không chịu nghe. Hết cách."

Anh nhìn bố, đột nhiên nảy ra ý định trêu chọc.

"Vợ của bố, bố cũng không quản cho tốt."

"Mày..." Ông nổi nóng, nhưng kịp kiềm lại, chọc ngoáy lại một câu. "Còn hơn mày còn chẳng có vợ để mà quản." Nói xong còn cười đắc ý nhìn anh.

Quả nhiên, Diệp Lam Phi không nói được gì nữa. Bọn họ là vậy, ở công ty thì mặt lạnh mày cau, nghiêm túc, không nề mặt nhau cứ như không ăn quan hệ gì, còn về nhà nếu không phải mỗi người một góc ngồi chọt kiến tự gặm nhấm mình thì chính là cùng một chỗ đầu vô mồm.

Như vậy thật tốt, êm ấm không như những nhà khác, mang một lớp mặt nạ xa cách, chỉ nghĩ làm sao cho quyền thừa kế thuộc về mình.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Lam Phi ngồi nghe mẹ anh ca một đoạn cải lương dài ngoằng ngoằng. Nào là trong mấy cái tội bất hiếu, tội không có con nối dõi là nặng nhất, nào là cha mẹ đã già yếu cả rồi, chỉ mong muốn con cháu quây quần, sung túc vui vẻ, nhờ may bọn họ không may qua đời vậy thì không những sẽ vô cùng nuôi tiếc mà con cháu cũng hối hận, áy náy. Cuối cùng, bà ngừng lại hỏi anh.

"Tiểu Diệp, con có phải cũng không muốn ba mẹ phải ôm nuôi tiếc mà chết đi không?"

Diệp Lam Phi dờ khóc dờ cười nói với bà. "Mẹ à, hai người nói gần 50 thôi đó."

Ba Diệp ngồi bên cạnh muốn mà không dám cười, cứ phải nín nhịn khổ sở mãi. Khuôn mặt vì vậy mà biến dạng, méo mó. Thấy vợ liếc mình, ông liền bày ra bộ dáng nghiêm nghị. Ho nhẹ một tiếng rồi quay qua bán đứng con trai.

"Mẹ con nói vậy cũng đúng..."

"Không phải là cũng đúng mà là hoàn toàn đúng." Bà ý nhị nhắc nhở.

"Ờ là hoàn toàn đúng. Cho nên..."

Cha anh chưa nói hết câu, thì Diệp Lam Phi đã cắt lời.

"Cho nên con cũng muốn nhắc lại câu nói đó một lần nữa. Ngoài cô ấy ra, con sẽ không lấy người nào khác."

Nói rồi anh đứng dậy bước ra ngoài. Mẹ anh bật dậy đi đến kéo tay anh.

"Con trai à, con không thích cũng được, nhưng chí ít con cũng phải gặp mặt người ta chứ, mẹ đã hẹn rồi, cho người ta chút mặt mũi cũng là cho mẹ của con chút mặt mũi đi." Mẹ anh giả bộ tủi thân kéo kéo góc áo anh khiến anh có chút bất đắc dĩ.

Ba anh thì ghen tức đỏ mặt không thôi. Bà ấy lại có thể làm vậy với con trai. Đó là vợ ông cơ mà. Sao chẳng bao giờ bà ấy làm vậy với ông chứ. Ôi! Cái hành động ấy mới đáng yêu làm sao.

"Vội lại cô bé này cũng không xa lạ gì đâu. Tiểu Diệp à, con con nhớ lúc con còn nhỏ ở nhà hàng xóm cũng có một cô bé con suốt ngày leo đèo theo con không. Cô bé đó rất đáng yêu à nha. Sau đó nhà họ lại chuyển đi, thời gian qua cũng nhanh thật, thoát cái đã lớn cả rồi. Giờ gặp lại con bé lại càng dễ thương xinh đẹp hơn nữa."

Hết cách anh chỉ có thể đồng ý với mẹ.

"Được rồi, chiều mai con rảnh, mẹ nói với bên kia đi. Nhưng con chỉ đi gặp thôi, mẹ đừng ôm giấc mộng đem người ta về làm dâu."

"Được được mẹ biết rồi mà."

Nhìn chiếc xe rời đi. Mẹ Diệp cười hớn hở. Ba Diệp ở đằng sau hỏi.

"Sao bà cười tươi thế?"

"Hazz, cho dù là nó miễn cưỡng đi nhưng nhờ đâu đến lúc đó nó lại thích con bé thì sao. Tôi cũng không phải là không thích cô gái kia. Nhưng cô ấy hôn mê không tỉnh, nhờ đâu cứ thế cả đời thì phải làm sao. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho con trai của chúng ta thôi."

Quán cà phê đối diện Diệp thị.

Một cô gái ngũ quan thanh tú đẩy cửa bước vào. Cô mặc chiếc váy màu thanh thiên, gấu váy lay động theo từng bước chân của cô. Mái tóc ngang vai màu hạt dẻ ôm lấy gương mặt càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ.

Bàn gần cửa sổ có người ngồi, là một người đàn ông rất đẹp trai, theo miêu tả thì đúng là đối tượng xem mắt của cô rồi. Khẽ mỉm cười bước nhanh tới, cô không khách sáo ngồi xuống.

Diệp Lam Phi vốn đang nghịch điện thoại, thấy đối diện có động tĩnh liền ngẩng lên, đặc thấy một cô gái ngồi đối diện rồi. Chính là cô gái trong bức ảnh mà mẹ cho anh xem cũng là cô bé hàng xóm ngày trước. Anh mỉm cười lịch sự rồi tự giới thiệu. " Xin chào, tôi là Diệp Lam Phi."

" Em biết." Cô gái trước mặt khẽ cười. " Anh chính là anh Diệp lúc còn nhỏ. Người mà suốt ngày bị em bám theo đòi mua kẹo."

Diệp Lam Phi cười cười, từ chối cho ý kiến, hiển nhiên anh không có hứng thú với đề tài quá khứ này. Thấy anh không muốn nhắc đến cô ta cũng không nói nhiều chỉ hỏi.

" Em là Tề Na, anh còn nhớ chứ?"

" Ukm."

" Anh không thích em sao?" Người đẹp khẽ cắn môi hỏi.

" Tề Na." Diệp Lam Phi nhìn cô. "Tôi phải nói rõ ràng, thật ra kí ức lúc còn bé tôi cũng chẳng còn nhớ bao nhiêu. Vốn dĩ nó không có mấy ấn tượng đối với tôi." Ngừng một chút, anh nói tiếp, hy vọng cô ta nghe hiểu. " Chuyện giữa chúng ta hồi bé tôi cũng không nhớ rõ lắm, cho nên tôi thấy ngoài một chút quen thuộc vì lúc còn bé là hàng xóm ra thì chúng ta cũng chẳng có liên quan thân thiết gì cả."

" Ý của anh là..."

" Tôi chưa nói xong. Tôi muốn nói rõ ra để giữa chúng ta sẽ không có hiểu lầm nào cả. Đó là hôm nay tôi đến đây cũng chỉ là theo ý của mẹ tôi. Còn cô Tề đây thực sự không phải mẫu con gái tôi thích, tôi tự thấy chúng ta không hợp nhau, cho nên, mong Tề tiểu thư đừng nên lãng phí thời gian ở chỗ tôi. Tôi đã nói xong."

Tề Na nhìn Diệp Lam Phi, cô ta thật không ngờ trên đời này còn có người không động lòng trước sắc đẹp và tiền tài của cô ta. Trong lòng trào lên từng trận buồn bực. Ngoài kia có bao nhiêu người theo đuổi cô ta như vậy, nhưng cô ta vẫn chỉ một mực thích anh, còn từng nói không phải anh quyết không lấy. Vậy mà anh đến nhìn cô một cái cũng lười. Lại đối với cô tạt vào một xô nước lạnh. Cô ta thực sự không cam lòng.

" Nếu như không còn gì nữa, vậy tôi xin phép đi trước. Tề tiểu thư thông thả." Nói rồi cầm áo khoác đi thẳng một chút lưu luyến cũng không có. Tề Na nhìn bóng lưng Diệp Lam Phi rời đi, ánh mắt lộ rõ vẻ không cam tâm.

Bệnh viện.

Một cô gái nằm bò trên mép giường ngắm nhìn người con gái nằm trên giường. Ánh mắt cô toát lên vẻ đau lòng cùng chờ mong.

Cạch.

Cửa phòng bị đẩy ra, một vị bác sĩ mặc áo blue trắng mỉm cười như thiên thần bước vào, cô gái ngoảnh đầu lại nhìn anh một cái rồi lại dúi tầm mắt lên người con gái trên giường bệnh. Một lát sau cô mới cất tiếng nói.

" Đinh Tuyên à, bao giờ chị Hàn mới tỉnh lại chứ?"

" Anh không biết." Đinh Tuyên liếc nhìn Liêu Trúc Hàn đang nằm trên giường rồi trả lời Ngọc Y. Anh bước đến bên cửa sổ, nơi Mạc Trúc đang đứng. Mạc Trúc sang đưa cọt với anh.

" Thân là Ma cà rồng, cậu lại có thể làm việc trong bệnh viện, thật là khiến người ta khiếp đảm."

Dù gì bọn họ cũng sống bằng máu, Đinh Tuyên có thể làm việc ở cái nơi lúc nào cũng có máu này mà không bại lộ thân phận chứng tỏ định lực của anh lớn đến cỡ nào a. Đinh Tuyên mỉm cười không nói. Trải qua chuyện lần trước, bọn họ mỗi người một suy nghĩ khác nhau, nhưng đều khiến bọn họ trầm lặng không ít.

" Đã hơn 1 năm rồi, rốt cuộc còn phải đợi đến khi nào nữa." Mạc Trúc thở dài khiến cho bầu không khí càng ảm đạm hơn.

" Chuyện lần trước gây cho cô ấy tổn thương khá lớn, muốn cô ấy tỉnh lại thực sự không dễ dàng đâu."

" Hazz..."

Nhà họ Diệp.

Một cô gái khóc lóc đáng thương bên cạnh mẹ Diệp. Bà cũng chẳng có cách nào, ai bảo đó là con trai bà chứ, anh không thích thì bà cũng không muốn ép em. Bà chỉ đành khuyên nhủ Tề Na đang khóc lóc thảm thiết bên cạnh.

" Thôi, con đừng khóc nữa, dù gì ngoài kia cũng có rất nhiều đàn ông tốt mà, nó không thích con bác cũng chẳng làm sao được."

" Không, con chỉ muốn anh ấy thôi." Cô ta kéo lấy tay của mẹ Diệp ra sức lắc." Bác à, bác cũng biết từ bé con đã thích anh ấy rồi, con chỉ muốn làm cô dâu của anh ấy thôi."

" Nhưng mà, aizzz...." Mẹ Diệp chẳng biết làm sao chỉ có thể thờ dài.

" Bác à, bác làm sao vậy."

" Con việc gì phải vì một nhành hoa mà bỏ cả một rừng chứ. Hơn nữa có lẽ nó sẽ không chỉ không thích con đâu mà cũng sẽ chẳng thích cô gái nào khác cả."

" Bác à, bác nói vậy là sao?" Lời này không khỏi khiến Tề Na sinh nghi.

" Vì nó đã có người trong lòng rồi."

" Cái gì! Sao...sao có thể chứ. Bác à, bác đang đùa con đúng không?"

Mẹ Diệp chỉ đành kể lại.

" Nửa năm trước nó ôm một cô gái người đầy máu đến bệnh viện la hét om sòm làm mọi người được một phen hú hồn. Từ trước tới giờ bác chưa từng thấy nó mất bình tĩnh như vậy."

" Cô gái đó rất đẹp. Quan trọng là nó thực sự rất lo lắng cho cô ấy, ngồi suốt ba ngày ba đêm để trông chừng bên giường bệnh. Nếu không phải bác ép nó thì chắc nó còn tiếp tục như vậy. Thời gian này bác vẫn luôn tìm kiếm đối tượng cho nó, nhưng người ta không bị nó dọa chạy mất thì cũng bị nó chọc tức chết."

Càng nghe tay Tề Na lại càng nắm chặt, móng tay cắm sâu vào thịt. Cô ta không cam tâm, làm sao có thể như vậy chứ. Cô ta cố gắng học tập thật tốt, cố gắng trở thành một người phụ nữ hoàn hảo chỉ đợi đến lúc quay về tìm anh. Vậy mà anh cứ thế thích cô gái khác, không, anh phải là của cô, cô không có người khác cũng đừng mong được.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đau thương

Ánh sáng từ khe cửa sổ chiếu vào phòng bệnh, chiếu lên gương mặt tái nhợt gần như trong suốt của Liêu Trúc Hàn.

Tiếng cửa mở thật khẽ truyền đến. Một đội giày cao gót đỏ. Bóng người mặc đồng phục y tá, bịt khẩu trang tiến vào, trong tay là khay thuốc. Thật khẽ đặt khay thuốc xuống, cô ta lên lút ngó xung quanh rồi từ từ tiến đến cạnh giường bệnh, ánh mắt nhìn người trên giường lóe lên tia địch ý cùng thù hận. Điện tâm đồ vẫn chạy đều đều.

Ngồi xuống cạnh giường, cô ta đưa tay nhẹ vuốt khuôn mặt Liêu Trúc Hàn. Lúc nhìn thấy người trên giường cô ta không khỏi kinh ngạc, người con gái này rất đẹp, nếu là đàn ông có lẽ cô ta cũng sẽ động lòng, trên đời này lại có người trắng như vậy, tương như là trong suốt. Đáy mắt lóe lên tia sáng thâm độc, kinh thường cười một tiếng, bàn tay cô ta di chuyển đến ống thở oxi kéo ra khỏi mũi Liêu Trúc Hàn.

Điện tâm đồ dao động. Lúc này người phụ nữ giả làm y tá nhẹ đến bên chiếc khay đặt trên tủ đầu giường, đem thuốc trong lọ rút hết vào trong xilanh, dung dịch màu hồng theo pittông chảy vào trong xilanh đẹp để mê người nhưng lại là ma quỷ cướp đi sinh mạng người ta: thuốc khiến tim ngừng đập.

Điện tâm đồ vang lên tiếng "tút...tút..." thật dài rồi lặng hẳn. Yên mản hình là đường vạch thẳng tắp, báo hiệu một sinh mạng vừa kết thúc. Lúc này người phụ nữ vội vàng thu dọn đồ, xóa sạch chứng cứ, đem ống thở đặt lại vào mũi Liêu Trúc Hàn rồi đi khỏi.

Hành lang bệnh viện náo loạn, Diệp Lam Phi hoảng loạn đứng trước cửa phòng bệnh. Lúc anh đến thăm cô anh phát hiện điện tâm đồ không hiển thị nhịp tim nữa, cô đã ngừng thở. Anh gào thét gọi bác sĩ để rồi giờ lại chỉ dám đứng trước cửa phòng bệnh không dám đi vào. Anh sợ bác sĩ sẽ nói ra kết quả mà anh không mong muốn. Anh muốn trốn tránh.

Đinh Tuyên đích thân kiểm tra cho cô. Người con gái nằm trên giường vốn dĩ đã không có một chút hơi ấm nay lại càng lạnh lẽo gấp vạn lần. Thất vọng tới đỉnh điểm. Anh cúi đầu đi ra ngoài. Diệp Lam Phi thấy anh đi ra liền chạy tới. Không cần hỏi, chỉ nhìn vào ánh mắt của đối phương anh cũng hiểu kết quả ra sao rồi. Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, móng tay gât gao đâm sâu vào thịt chảy máu. Anh không ngừng lắc đầu.

" Không phải, không phải như vậy, cô ấy chắc chắn chỉ là đùa một chút thôi...đúng, chính là như vậy..."

Một góc trong hành lang bệnh viện, Diệp Lam Phi xô Đình Tuyên vào góc tường, tay túm lấy cổ áo anh.

"CMN, anh mau nói cho tôi biết, đây là trò đùa đúng không, chỉ là trò đùa dai của các người đúng không, cô ấy không chết. Cô ấy không chết đúng không!!!"

Đình Tuyên ngẩng mặt đối diện với Diệp Lam Phi, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, giáng một đòn đau đớn vào tinh thần anh.

"Cô ấy đã chết rồi. Đây là sự thật."

Bàn tay nắm lấy cổ áo Đình Tuyên buông lỏng dần. Một giọt, hai giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt điển trai của anh. Diệp Lam Phi ôm đầu ngồi xuống, trái tim đau đớn như bị khoét mất.

Ai nói đàn ông không bao giờ rơi nước mắt, chẳng qua chỉ là yêu chưa đủ sâu, tâm chưa đủ đau mà thôi. Còn Diệp Lam Phi, anh đã bao lâu rồi không khóc, bây giờ lại khóc như một đứa trẻ. Đình Tuyên nhìn anh như vậy thở dài một tiếng, đặt tay lên vai anh an ủi. Huyết tộc rất ít khi khóc, có thể nói là hầu như không bao giờ khóc, không phải bọn họ không có tình, bọn họ máu lạnh không có nghĩa là không có tình cảm, không biết đau lòng, chỉ là họ đã quá quen việc nuốt ngược nước mắt trở vào thôi.

Hơn nữa bọn họ đã sớm nhìn thấu sống chết, như vậy cũng là một loại giải thoát. Bọn họ thuộc gia tộc thân vương có dòng máu cao quý, có sinh mệnh vĩnh hằng, một điều tưởng chừng hạnh phúc nhất thế gian, nhưng chỉ bọn họ mới hiểu sinh mệnh vĩnh hằng đáng sợ như thế nào. Đó cũng là một loại nguyên rủa. Sự nguyên rủa đáng sợ nhất, sinh mệnh vĩnh hằng cũng đồng nghĩa với cô độc, sự cô độc vĩnh hằng.

Diệp Lam Phi đột nhiên đứng dậy, nhìn vào mắt anh khẩn trương.

"Không phải cô ấy là Huyết tộc sao? Các người không phải có sinh mệnh vĩnh hằng sao? Cô ấy không thể chết dễ dàng như thế được."

"Chúng tôi có sinh mệnh vĩnh hằng. Đúng. Nhưng nó không có nghĩa là chúng tôi sẽ không chết, chúng tôi chỉ có khả năng lành lại vết thương, không chết vì tuổi già và bệnh tật mà thôi. Huống hồ gì cô ấy bị thương nặng như vậy, hơn nữa còn gặp phải cú sốc tâm lý, cô ấy có thể sẽ nghĩ tất cả những người xung quanh mình đều sẽ phải chết cho nên mới có tâm lý buông xuôi. Với cô ấy, đó có lẽ cũng là một sự giải thoát."

Nói xong, anh xoay người bước đi.

Tang lễ của Liêu Trúc Hàn được tổ chức đơn giản, chỉ có vài người thân thiết.

Ông ngoại của cô cũng tới.

Ngày hôm ấy sau khi Liêu Tàn chết, mọi người liên lật ngôi mộ đã chôn cất thi thể ông ta mới biết được trong đó hoàn toàn trống không. Có lẽ Liêu Ngần Ninh thật vẫn còn sống. Nghĩ vậy, bọn họ lật tung cả tòa lâu đài ra. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Bọn họ tìm thấy dưới giường ngủ của Liêu Tàn một căn hầm bí mật. Hai bên tầng hầm là các nhà giam, trong đó có rất nhiều xương khô, toàn bộ đều là con người, chứng tỏ ông ta không kiềm chế được sự khát máu nên đã bắt bọn họ về biến thành thức ăn. Có một số nhà giam chỉ có những cây cọc gỗ cắm ngược, bên trên còn lưu lại vết máu khô, hiềm nhiên là có gì đó đã bị những cây cọc đó xiên qua. Không khí trong tầng hầm âm u và đầy oán khí đến độ khiến bọn họ phải rời bỏ.

Đến cuối căn hầm bọn họ thấy hai cánh cửa đồng thời cũng là hai lối rẽ, một cái là cửa sống, một cái là cửa chết. Phần lớn Huyết tộc đều đổ xô đến cửa sống, bọn họ đã ớn lạnh cái không khí ở đây lắm rồi, cho dù là Huyết tộc thì không có nghĩa là họ không biết sợ, không biết ghê tởm. Mấy năm qua tuy bị Liêu Tàn cấm chế nhưng bọn họ cũng coi như là hòa hợp với con người. Khi cánh cửa sống sắp bị mở ra, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Nếu muốn sống thì tránh xa cái cửa đó ra." Là Đình Tuyên, anh này giờ vẫn im lặng quan sát hai cánh cửa đột nhiên lên tiếng.

"Tìm đường sống trong cõi chết. Ngay cả việc này cũng không nghĩ ra sao?" Vừa nói anh vừa đẩy cánh cửa chết ra. Ngay lập tức các ngọn đèn bên tường tự động tắt sáng. Đó là một thông đạo toàn bằng đá. Trên tường cứ cách 5m lại có một ngọn đèn. Cầu thang cẩm thạch dẫn xuống phía dưới. Sâu hun hút. Xuống hết các bậc thang, thêm một cánh cửa nữa xuất hiện. Trên đó có khóa sắt.

Cánh cửa mở ra, là một phòng giam rộng, chân trước vừa bước, bọn họ đã rợn người, đối diện mặt họ, phía cuối căn phòng là một người đàn ông đầu tóc rũ rượi, quần áo nhàu nhum bẩn thỉu bị cột trên một cây thánh giá bằng bạc nguyên chất. Nhược điểm chí mạng của Ma cà rồng chính là bạc nguyên chất. Mà người đàn ông này cả người bị trói, toàn bộ tám lưng và hai tay đều áp vào đó. Máu từ trên người ông ta rỉ giọt xuống. Dưới chân cũng có một vũng máu lớn đã khô, tựa như đã ở đó rất lâu rồi. Khi lại gần, bọn họ không khỏi kinh hãi. Trên người ông ta bị đóng rất nhiều đinh, tựa như chúa Jesu mà con người vẫn nói đến.

Tề gia.

Tề Na nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi đặt ở đình nghỉ mát trong lòng thâm nghĩ giờ này chắc hẳn Liêu Trúc Hàn đã xuống mồ làm bạn với giun dế rồi. Không có lẽ còn thảm hơn thế, có lẽ đã hòa thiêu rồi đem tro cốt rắc ra biển rồi. Càng nghĩ cô ta càng vui vẻ, càng hưng phấn. Dám tranh đàn ông với cô. Muốn chết thì cứ việc. Bây giờ cô ta phải tranh thủ đi an ủi Diệp ca ca để lấy được thiện cảm từ anh ấy. Nói không chừng trong lúc anh ấy yếu lòng lại nảy sinh cảm tình với mình thì sao. Càng nghĩ cô ta càng hứng chí, chân bước cũng nhanh hơn. Phải mau chóng đến phòng thay đồ mới được. Nhất

định phải khiến anh ấy trầm mê.

Diệp gia.

Mẹ Diệp ngồi trên ghế đau lòng dựa vào long cha Diệp.

" Ông nói đi, bây giờ phải làm sao đây, nếu cứ tiếp tục như thế thì làm sao nó chịu được."

Thấy vợ khóc, cha Diệp lại đau lòng không thôi, vừa rút khăn giấy giúp vợ lau nước mắt vừa dỗ dành.

" Được rồi, kệ nó đi, nó đau lòng mấy ngày là sẽ hết đó mà, dù gì nó cũng yêu con bé như thế."

" Thế nếu như nó vẫn cứ như vậy thì sao?"

" Thì chỉ có thể trách nó quá si tình. Hazz. Cô bé đó có lẽ là kiếp nạn mà ông trời đem đến cho nó." Lại rút khăn giấy lau nước mắt.

" Từ khi nó 7 tuổi, tôi đã không còn thấy nó khóc nữa rồi...Xììì...ìì...ì...ì." Mẹ Diệp rút khăn giấy từ tay chồng xì hết nước mũi sau đó lại nức nở nói. " Huống hồ gì bây giờ nó còn khóc lợi hại vậy nữa...hu hu hu...nó bình thường cũng không có uống nhiều rượu, vậy mà ông xem nó uống hết bao nhiêu chai rồi hả...hu hu hu..."

" Hai người có thể im lặng một chút không?" Tiếng quát vọng từ cầu thang xuống kèm theo dáng người cao lớn lão đảo đứng ở đầu cầu thang. Tưởng như chỉ một giây thôi anh sẽ ngã ngay xuống dưới.

" Con trai à..." Người phụ nữ nào đó đang dựa trong lòng một người đàn ông nào đó lên tiếng. "Ta cũng chỉ vì thương con thôi mà..."

Diệp Lam Phi đưa tay day day thái dương, mệt mỏi nói. " Mẹ càng như vậy con càng mệt mỏi, hai người làm ơn im lặng cho con nhờ."

Như sô pha bị cấm đình nhện, hai người ngồi trên đó ngay lập tức đứng bật dậy rời khỏi ghế, vẻ mặt tươi như hoa, trông chẳng có gì giống như vừa khóc xong cả.

" Đỡ quá, không phải tiếp tục nữa. Lão già kia, ông mua hành tây ở đâu vậy, cay chết lão thái thái rồi."

"..." Sa mạc lời. Đứa trẻ đáng thương tự hỏi không dưới nghìn lần tại sao mình lại có cha mẹ như vậy chứ. Nó rất bình thường mà, sao cặp vợ chồng này lại có vấn đề nặng vậy.

" Dinh dang..."

Tiếng chuông cửa vang lên réo rắt, lão quản gia từ ngoài bước vào, cung kính nói.

" Chủ tịch, phu nhân, Tề tiểu thư tới, nói muốn thăm thiếu gia."

" Không gặp!" Âm thanh quả quyết vang lên ngay lúc ông ta vừa nói dứt lời. " Bác Trương, phiền bác mời cô ta về cho." Anh không phải đã nói rõ với cô ta rồi sao, sao bây giờ còn tới, thật là phiền phức. Ngay từ đầu anh đã không thích người phụ nữ này rồi.

Mẹ Diệp vội lên tiếng.

" Ai đó, con trai, dù gì người ta cũng đã tới rồi, chỉ ít con cũng phải để người ta vào ngồi chơi một lát chứ. Chưa gì đã tiễn khách chẳng phải nói nhà ta kiêu ngạo không biết đối nhân xử thế hay sao. Mau, mau mời người ta vào đi."

Diệp Lam Phi chân bước về phòng chỉ để lại cho mẹ lời nhắc nhở cùng bóng lưng cô độc khiến người ta chạnh lòng.

" Để cô ta vào cũng được nhưng con không muốn gặp ai cả, mẹ không được để cô ta lên đây."

" Được được con mau đi nghỉ đi."

Đứa con trai này bà thực sự không biết phải làm sao cho phải. Từ nhỏ anh đã có chính kiến riêng, sẽ không dễ dàng nghe theo lời người khác, một khi đã quyết định thì không cách nào lay chuyển được.

Bà biết con trai yêu cô gái đó. Bà cũng thương tiếc cho cô ấy. Còn trẻ vậy mà đã xảy ra chuyện đáng thương tiếc như vậy. Cô ấy gặp chuyện, con trai chắc chắn rất đau lòng, nỗi đau này bà có thể hiểu, nếu chồng bà gặp chuyện chắc chắn bà không thể sống nổi chứ đừng nói là gắng gượng. Nhưng dù gì bà cũng chỉ là một người mẹ, bà chỉ mong muốn con cháu được hạnh phúc mà thôi.

Bóp.

Tề Na tức giận quăng túi sách lên sô pha. Cả người cô ta bây giờ đều bị lửa giận thiêu đốt.

Cô ta tổn công như vậy, bày ra bộ dáng thiếu nữ thuần khiết, dễ thương, cười đến sái quai hàm ở nhà họ Diệp, cuối cùng thì sao chứ. Còn không phải là đến đầu ngón chân của Diệp Lam Phi cũng không thấy chứ đừng nói là gặp mặt tranh thủ tình cảm

Đều tại tiện nhân kia, chết rồi mà vẫn không chịu buông tha Diệp ca ca của cô, vẫn khiến anh ấy nhớ nhung đau khổ. Trong lòng cô ta oán thầm mà nào biết tai họa sắp ập lên đầu.

Bệnh viện.

Phòng giám sát.

Đình Tuyên ngồi trước máy vi tính xem xét đoạn video trên đó. Đây là hình ảnh mà camera gắn trên đường dẫn tới phong bệnh của Liêu Trúc Hàn ghi lại.

Phía sau anh là ông ngoại của Liêu Trúc Hàn - Liêu Ngân Ninh thật sự, còn có Ngọc Y, Mạc Trúc và dưỡng của cô. Tất cả mọi người đều chăm chú vào màn hình. Trên màn hình máy tính hiển thị thời gian là 15 phút trước khi Liêu Trúc Hàn xảy ra chuyện. Từ thang máy tầng trệt của bệnh viện đã thấy một y tá đi vào và đi thẳng lên tầng có phòng bệnh mà cô nằm. Đây chính là người khả nghi nhất. Vì Diệp Lam Phi đã lựa chọn hân ý tá chăm sóc đặc biệt cho Liêu Trúc Hàn, và trong khoảng thời gian cô xảy ra chuyện, nữ y tá này đang ở lầu ba, camera ghi lại rất rõ, hơn nữa cũng có một vài bác sĩ và y tá có mặt ở đó làm chứng nên cô ta được loại khỏi diện tình nghi. Vậy thì người phụ nữ trong đoạn video là ai. Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đó. Kỳ lạ là đến tầng có phòng bệnh của Liêu Trúc Hàn thì cô ta lại biến mất. Hơn nữa camera lại bị nhiễu màn hình, căn bản không thể truy rõ hành tung. Đình Tuyên nghi ngờ có hacker đã xâm nhập hệ thống bảo an của bệnh viện làm nhiễu camera. Suốt từ đầu đến cuối người phụ nữ này không để lộ mặt nên bọn họ tạm thời không cách nào biết được cô ta là ai.

Mạc Trúc chán nản chửi thề một câu. Ngồi xuống ghế bên cạnh. Cái chết của Liêu Trúc Hàn ảnh hưởng rất lớn đến bọn họ. Cô có chuyện, anh đã đau lòng rồi, Ngọc Y lại khóc lóc thương tâm, thậm chí không thèm ăn uống khiến anh càng khó chịu. Thực sự là sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sống lại

Tối quá.

Chật hẹp quá.

Cả người đều tê cứng và đau nhức.

Đây là cảm giác của Liêu Trúc Hàn khi cô tỉnh dậy.

Nâng đôi tay gần như không còn cảm giác lên sờ soạng. Là một không gian nhỏ hẹp hình hộp chỉ vừa lọt người cô. Điều này khiến cô không khỏi liên tưởng tới quan tài. Không sai, cô chính là từ trong quan tài tỉnh dậy.

Nở nụ cười tự giễu, cố gắng điều hòa khí tức đang hỗn loạn. Không được rồi, phải nghỉ ngơi thêm một lát.

Vừa đúng lúc dưỡng khí bên trong không gian quan tài hết Liêu Trúc Hàn đưa tay đẩy nắp quan tài lên, đất đá từ bên ngoài rơi lả tả vào bên trong, rơi lên quần áo mặt mày cô.

"Ủnhh..."

Thanh âm lớn vang lên, nắp quan tài bật tung, bay ra khỏi ngôi mộ, đập mạnh vào thân cây đối diện rồi rơi xuống vỡ vụn. Bóng người nhanh như chớp vọt ra khỏi ngôi mộ. Quay lại, khi nhìn đến bia mộ, miệng cô không khỏi giật giật. Hay thật, chưa chết đã có bia mộ rồi. Khoa trương hơn là trên bia còn có vòng hoa cúc to đùng chễm chệ ở đó. Khẽ vuốt mi tâm, Liêu Trúc Hàn xoay người đi thẳng. Cô không muốn đối diện với mộ phần của mình thêm chút nào nữa.

Cầu thang vang lên tiếng bước chân vội vã, dồn dập. Tuy rằng chủ nhân của nó cố gắng hạ thấp thanh âm nhưng khi nghe đến vẫn có thể biết người ta đang nóng vội tới mức nào.

Người trước mặt hình như rất tức giận. Đúng vậy, Tề Na sau khi nghe cái tên anh gọi thì tức giận vô cùng. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà cả khi cô

ta chết rồi vẫn khiến anh vương vấn không quên. Đắm chìm trong tức giận khiến cô ta không để ý có một bóng đen vừa lướt qua cửa sổ. Cố kiềm chế cơn tức giận mặc dù nó đã xông tới tận đỉnh đầu, Tề Na nở nụ cười mà cô ta cho là dịu dàng nhất hướng về phía Diệp Lam Phi mà nói.

"Anh uống ly rượu này đi."

Diệp Lam Phi không nhận lấy, chỉ ngược mắt nhìn cô ta, đôi mắt anh nheo lại cố gắng nhìn rõ xem cô ta là người nào rồi lại không xác định mà mở miệng gọi.

"Tiểu Hàn..."

Thấy anh không cầm cô ta nôn nóng cũng chẳng còn quan tâm anh gọi tên ai nữa trực tiếp để anh nhận lầm người. Dù sao chỉ cần qua đêm nay thì có phải là cô ta hay không anh cũng phải chấp nhận cô thôi. Cô sẽ từ từ từng chút một giành lại trái tim anh, khiến cho anh yêu cô.

"Anh mau uống đi. Nhanh lên." Tề Na vội vàng thúc giục. Thấy anh chủ cầm mà không uống khiến cô ta nôn nóng khẩn trương.

Anh nhấp mấy bờ môi hỏi.

"Có phải anh uống rồi em sẽ không đi nữa, sẽ ở bên cạnh anh không?"

"Phải, phải, anh uống rồi em sẽ không xa anh nữa."

"Được, vậy anh uống." Tiếng này vừa dứt bóng đen ngoài cửa sổ lập tức lao vào phòng. Tề Na thấy vậy thì giật mình lùi lại. Đó chẳng phải chính là người đã chết trong tay cô ta sao. Sao bây giờ cô ta lại ở đây. Lẽ nào, lẽ nào... Cô ta không dám nghĩ nữa. Đưa tay chỉ vào người trước mắt, Tề Na lắp bắp nói.

"Cô...cô là người hay ma?"

Liêu Trúc Hàn phá lên cười, tiếng cười xuyên vào tận xương cốt khiến cô ta không rét mà run.

"Cô nói xem, Tề tiểu thư, theo cô thì tôi là người hay ma đây!"

"Tề tiểu thư. Sao cô biết tôi họ Tề? Cô...cô đã chết rồi cơ mà."

"Tề tiểu thư, cô nói xem nếu không biết người giết mình là ai thì làm sao mà về báo oán được. Hừ."

Tiếng hừ lạnh này khiến cô ta kinh sợ, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, lông tơ đều dựng đứng cả lên. Cô ta ôm đầu kêu rên.

"Đừng. Xin cô...đừng giết tôi...van cầu cô...tôi không muốn, tôi vẫn chưa muốn chết, xin cô...đừng giết tôi."

"Ha ha. Tề tiểu thư, có phải cô quá ngây thơ rồi không, sao lúc cô ra tay sát hại tôi lại không có chút do dự nào. Chẳng lẽ cô không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay sao." Liêu Trúc Hàn nắm lấy cằm nâng khuôn mặt của cô ta lên, Tề Na bị nắm đau nước mắt chảy ròng ròng. Cô ta không biết người phụ nữ này lấy đâu ra sức lực lớn vậy. Chẳng lẽ khi chết rồi thì cô ta sẽ mạnh hơn sao. Liêu Trúc Hàn nhìn trái ngó phải một hồi rồi bỏ xuống, miệng chặc chặc ra vẻ tiếc thương.

"Tề tiểu thư, cô nói xem khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà bị hủy mất thì sẽ ra sao chứ. Có phải là sẽ sống không bằng chết không?"

Tề Na nghe thấy càng hoảng sợ, liên tục lùi về sau, miệng không ngừng van xin.

"Xin cô...đừng mà...tôi không muốn...đừng hủy dung của tôi..."

Đùa sao, khuôn mặt là thứ quý giá nhất của người phụ nữ, không có khuôn mặt này cô ta làm sao khiến đám đàn ông quỳ rạp dưới chân mình, làm sao khiến Diệp ca ca yêu mình đây.

Liêu Trúc Hàn lại cười nhưng tiếng cười này lại khác với lúc trước, nó tà mị, quỷ dữ.

"Thế nhưng mà tôi lại cứ muốn hủy mất cô đây." Nói rồi lập tức há miệng ra để lộ răng nanh nhọn hoắt đầy sát khí cùng với đôi mắt đỏ lừ ma quái.

"Aaaaaa....." Tề Na hoảng sợ hét lên rồi lao ra khỏi phòng chạy trốn, cô ta không muốn ở lại đó thêm phút giây nào nữa. Đòi này chắc chắn cô ta cũng không dám quay lại đây.

Nhìn bộ dáng của Tề Na, Liêu Trúc Hàn bật cười sặc sụa. Chơi vui thật. Ngừng cười, lúc này cô mới để ý đến người đàn ông phía sau. Vừa quay người cô đã thấy một bóng đen nhào vào mình, áp mặt vào hõm cổ cô, trán cọ qua cọ lại như một chú mèo nhỏ, tự nhiên thấy anh thật đáng yêu.

Diệp Lam Phi dùng chất giọng khàn khàn đầy mùi rượu nói với cô.

"Anh không nằm mơ, anh không nằm mơ đúng không. Hàn, là em, thật sự là em. Em trở về rồi. Đừng đi nữa được không, có được không." Thấy cô không nói năng gì, lòng anh hoảng hốt, rời khỏi hõm cổ cô cô anh nhìn thẳng mắt cô hai tay tóm chặt tay cô lắc lắc.

" Anh biết sai rồi, tha thứ cho anh, sau này sẽ không như vậy nữa, ở lại bên cạnh anh, đừng đi nữa. Xin em."

Thiên a~ cô không chịu nổi nữa rồi sao xa cách một thời gian mà anh lại thay đổi nhiều thế này. Đáng yêu quá đi mất. > o <

Đang mông lung suy nghĩ đến con mèo nhỏ (ít ra thì trong suy nghĩ của cô là vậy) đang mè nheo này, Liêu Trúc Hàn lại thấy ngứa ngứa ở cổ, một tay đẩy người anh ra vừa tránh cổ đầu vừa nói.

" Tránh ra đi, đừng làm loạn..."

Nhưng cái vật mềm mềm đó vẫn cứ áp lên cổ cô, hai tay Diệp Lam Phi ôm lấy eo cô siết chặt. Đến khi phản ứng kịp thì cô mới nhận ra là mình đang bị chiếm tiện nghi. Từng nụ hôn nóng bỏng lần lượt rơi xuống mặt, vành tai rồi lại xuống cổ cô. Đầu óc đặc kịt trĩu trĩu một giây rồi ngay lập tức nghiêng đầu tránh. Hai tay cô chống trên ngực anh phản kháng.

" Không được làm loạn."

" Nhưng mà..." Lại không ngừng cọ cọ "...nhưng mà anh khó chịu...Hàn, Tiểu Hàn...người em thật mát nha."

Choang.

Phòng tuyến cuối cùng trong lòng vỡ nát. Cái âm thanh này cực kì cực kì quyến rũ nha, làm ruột gan người ta ngứa ngáy cả rồi. Diệp Lam Phi cho dù hôm nay anh không muốn thì bà đây cũng quyết định cưỡng gian anh.

Vì ham mê sắc đẹp, Liêu Trúc Hàn đẩy ngã con mèo nhỏ đang thần trí mê loạn kia xuống giường mà không để ý sự bất thường về nhiệt độ cơ thể trên người anh. Nhưng trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ, ngay sau đó cô liền vô cùng vô cùng hối hận rồi, tên này là đại sói xám bị bỏ đói lâu ngày sao, rõ ràng cô mới là sói cơ mà, sao bây giờ lại như con cừu nhỏ bị gặm đến xương cũng chẳng còn nữa thế này.

Trời sáng rồi, thế thôi nhé, ai muốn thì tự tưởng tượng cuộc chiến đó đi.

----- Tôi là đại phân cách đáng ghét -----

Hiện tại, cái người bị sắc dụ kia đang nửa nằm nửa ngồi nhìn người đàn ông trước mặt. Mái tóc dài xõa xuống làm xương quai xanh như ẩn như hiện, CMN, thật đúng là muốn quyến rũ người khác mà.

Nhìn ang nhắm mắt, rồi lại mở mắt nhìn chằm chằm mình một lúc lâu, sau đó lại nhắm mắt mà Liêu Trúc Hàn không khỏi buồn cười. Ngồi thẳng người dậy, đang định bày ra tư thế quyến rũ nhất để trêu chọc anh lại thấy anh mở mắt ra, một bộ dáng đáng thương cùng uý khuất nhìn cô, tay Liêu Trúc Hàn run run suốt nửa thì chống đỡ không nổi thân thể mà ngã xuống giường, tiếp đó lại nghe được một câu nói thần sầu quý khóc phát ra từ miệng một người đàn ông chính hiệu.

" Tiểu Hàn, anh...sự trong sạch của anh đều đã bị hủy trong tay em rồi. Em nhất định phải...phải phụ trách anh đó. Không được trốn tránh trách nhiệm." Lúc đầu thì yếu ớt, đáng thương, đến câu cuối thì lại nghiêm giọng nhấn mạnh mang theo đầu uy hiếp.

Liêu Trúc Hàn thật muốn chửi bậy, cô bây giờ chỉ muốn đập đầu chết. Đây là cái dạng gì? Lão nương còn chưa thèm bắt anh ta chịu trách nhiệm, anh ta đã bày ra cái bộ dáng đáng thương, làm một bộ uý khuất là sao hả. Làm như mình bị khi dễ ấy. CMN, lão nương đây mới là người bị khi dễ.

Vốn là đang thất thần suy nghĩ, sau đó muốn mở miệng trả lời anh, không nghĩ lại phải trợn to mắt ra mà nhìn. Đây, đây là cái dạng tình huống gì a. Người đàn ông trước mặt này chắc chắn là giả mạo. Chấn chấn vậy, Diệp Lam Phi làm sao có thể biến thành như vậy được. Hai mắt anh giờ ngập nước, cứ đảo quanh tròn mắt liên hồi, tưởng chừng bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống. Thiên a, đây là loại sự tình gì vậy. Cô thật muốn khóc a.

" Sao vậy?" Bọn nhỏ Diệp giờ phút này cứ cầm tay cô lắc lắc không ngừng. "Chẳng lẽ em không đồng ý sao? Tại sao chứ? Anh...anh có gì không tốt, em mau nói đi, anh có thể sửa."

Liêu Trúc Hàn ngẩng người nhìn anh một lát, cuối cùng bật cười. "Haha..."

"Sao...sao vậy?"

"Đáng...đáng yêu chết mất." Liêu Trúc Hàn tiến lại gần anh hai tay ôm lấy mặt anh lắc lắc. Càng lắc càng sáng khoáy, càng cười lớn hơn. Mãi cho tới khi có một lực lớn kéo cô ngã xuống.

Liêu Trúc Hàn ngã vào lòng Diệp Lam Phi, cô ngưng cười, anh siết cô thật chặt trong vòng tay của mình cứ như chỉ có vậy anh mới cảm thấy chân thật, như vậy mới có thể chắc chắn là cô thực sự tồn tại. Liêu Trúc Hàn cũng vòng tay ôm lại anh, cảm thụ hơi ấm của người đàn ông này. Cả hai đều giữ im lặng. Đây là phương thức họ cảm thụ đối phương, không có ướt át nóng bỏng, chỉ có tĩnh lặng thâm tình.

"Phanh..."

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25-2

"Phanh!!!"

Cánh cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra không chút lưu tình. Kèm theo đó là giọng phụ nữ trung niên vô cùng hốt hoảng.

"Con trai, nguy rồi, Tiểu Na..." Nhưng người tới còn chưa nói hết câu thì đã nghẹn lại bởi cảnh tượng bên trong.

Mẹ Diệp há hốc miệng nhìn đứa con trai thủ thân như ngọc 25 năm trời của mình giờ đây quần áo xốc xếch, tóc tai bù xù cùng với một cô gái. Lời nói còn chưa hết, nuốt xuống không được mà nói ra cũng không xong.

Liễu Trúc Hàn cũng sửng sốt vì một màn này, ai ngờ tới tự nhiên sẽ có người xông vào chứ, cô bây giờ lựa chọn hóa đá. Trong khi đôi bên còn bất động, Diệp Lam Phi là người tỉnh lại đầu tiên, nhanh chóng kéo chắn trùm lên người Liễu Trúc Hàn rồi sải bước thật nhanh tới cửa đẩy người mẹ đáng kính vẫn còn đang tình trạng bất động của mình ra ngoài.

"Mẹ, trước tiên mẹ ra ngoài, chúng ta nói chuyện sau được không." Hình thức thì là câu hỏi nhưng thức chất lại là một câu khẳng định khiến người ta không thể nán ná. Cho tới khi cánh cửa phòng đóng lại trước mắt, bà mới định thần lại nhưng cũng không kịp nữa. Người ta đã chẳng thêm đề ý tới bà rồi.

Quay lại giường vẫn còn thấy người ngồi đó ngơ ngác, Diệp Lam Phi có một loại xúc động không nói nên lời, đưa tay muốn chạm vào người con gái mà mình ngày nhớ đêm mong trước mặt lại không ngờ bị cô thẳng thừng hất ra. Liễu Trúc Hàn lúc này đã hoàn hồn, rất nghiêm túc nhìn anh hỏi. "Anh bây giờ là lại muốn làm gì?"

Anh có chút buồn cười. Ngồi xuống mép giường, Diệp Lam Phi nhướn mày hỏi ngược lại.

"Thế em thử nghĩ xem, bây giờ anh muốn gì? Làm cũng đã làm rồi, bây giờ em còn hỏi vậy hình như không kịp nữa thì phải. Hơn nữa tôi qua cũng chẳng phải do anh chủ động."

"Anh...anh..." Liễu Trúc Hàn tức xì khói. Bây giờ là thế nào hả? Tại sao vừa nãy vẫn còn là con mèo nhỏ mà bây giờ lại biến thành cái bộ dáng lưu manh đánh chết cũng không sợ này rồi.

Cầm lấy ngón tay đang gờ ra của cô, Diệp Lam Phi thuận thế kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt. "Xin lỗi." Giờ phút này anh cũng chỉ có thể noi vậy với cô, xin lỗi về những uất ức mà cô chịu, xin lỗi vì anh không bảo vệ cô thật tốt.

Im lặng. Liễu Trúc Hàn không muốn nói gì vào giờ phút này, cũng không có gì để nói cả. Cái gì đã qua thì cứ để nó qua đi là được.

>>>>>>>>>>

Khi hai người đi xuống cũng đã là thời gian của 30 phút sau. Lúc này cả ba và mẹ Diệp đều ngồi trên sofa trong phòng khách. Ba anh đang đọc báo, trước mặt là ly cà phê nghi ngút khói, có lẽ là vừa được pha xong. Có điều hình nhe ông chẳng mấy mặn mà với tờ báo này cho lắm. Tiếng bước chân vọng từ trên lầu xuống, không phải một mà là hai, vậy là vợ ông nói không sai, trong phòng con trai ông thực sự có một cô gái, hơn nữa đã qua đêm trong nhà họ tới qua. Bước chân càng lúc càng gần, khi chân Diệp Lam Phi rời khỏi bậc cuối của cầu thang cũng là lúc ông đặt tờ báo lên bàn, ngược mắt nhìn anh. Sau đó, toàn thân đều cứng đờ không nhúc nhích.

Mẹ Diệp thấy chồng như vậy cũng bỏ dở quả dưa đàn gọt ngừng mắt lên nhìn, trong lòng còn nghĩ không phải cô gái đẹp tới nỗi làm lão già này bị mê hoặc rồi đó chứ. Già rồi mà còn háo sắc. Tò mò về cô gái ở trong phòng con trai bà cũng ngược lên nhìn, lúc này vì kinh ngạc tới ngây người hơn nữa còn bị con trai cản nên bà vẫn chưa nhìn rõ cô gái đó. Nhưng vừa nhìn tới phản ứng của bà cũng chẳng khá hơn là bao. Cô gái đi theo sau anh đó không phải đã qua đời rồi sao, sao lại xuất hiện ở đây chứ.

"Á..." Bất ngờ khiến cho con dao gọt hoa quả của bà vào tay bà, máu từ chỗ đứt ứa ra, tuy không sâu nhưng cũng rất đau.

Bầu không khí ngưng trọng bị tiếng kêu phá vỡ, ba Diệp luống cuống tay chân không biết phải làm sao, miệng lắp bắp. "Sao vậy, sao lại bất cẩn vậy, trời ạ..." tay thì muốn chạm vào rồi lại không dám.

Liễu Trúc Hàn ngồi xồm trước mặt mẹ Diệp, cô định miếng băng keo trên vết thương cho bà rồi quay ra thu dọn đồ đạc. Hai người đàn ông ngồi trên ghế cứ ngồi nhìn nhau không nói gì, thành ra khi cô đóng hòm thuốc lại thì chỉ có thể ngượng ngập đứng trước mặt họ. Cũng may mẹ Diệp phát hiện ra kịp thời kêu cô ngồi xuống.

"Cái này, con trai à, đây, con có thể giới thiệu chút không?"

Diệp Lam Phi ngược mắt lên nhìn mẹ thông thả trả lời, bàn tay to của anh đưa sang nắm gọn tay cô.

"Bố mẹ, hai người đều biết coi ấy, cần gì con phải nói nữa."

Bệnh viên.

Đứng trước cửa bệnh viện nắm tay Liễu Trúc Hàn, Diệp Lam Phi không khỏi cảm khái. Một năm nay anh cảm thấy ở chỗ này, đến giờ đi một vòng lại tới đây thăm bệnh. Có duyên ghê.

"Chờ chút..."

Cửa thang máy đang đóng lại lần nữa mở ra, hai người vội vã bước vào vừa vặn ngăn lên nhìn người đàn ông mặc áo blue đang đứng bên trong. Đôi bên sững ờ. Người đàn ông mắt mở to nhìn Liễu Trúc Hàn không chớp mắt. Đó là Đinh Tuyên. Bất ngờ này khiến anh khó mà tiêu hóa được. Nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt của hai người kia, lại nhìn tới Liễu Trúc Hàn anh nhất thời không biết mở miệng sao.

"Tôi nay, 9 giờ, biệt thự trên sườn núi."

Tĩnh.

Cửa mở. Liễu Trúc Hàn nhìn Đinh Tuyên, bỏ lại một câu rồi cùng Diệp Lam Phi rời đi. Biệt thự mà cô nói, dĩ nhiên chính là căn biệt thự bị họ biến thành bãi chiến trường lúc trước.

"Á..."

Tề Na ôm đầu sợ hãi nhìn hai người xuất hiện trước cửa phòng bệnh. Tiếng hét của cô ta khiến Tề phu nhân đang đứng trước cửa phải giật mình. Quay đầu lại, bà nhìn thấy con gái mặt trắng đã cắt không còn giọt máu nhìn chăm chăm vào cô gái đang đứng ở cửa. Vợ vàng chạy tới laik bị con gái đẩy ra.

Nhắc thấy hai người bước vào phòng, Tề Na ngay lập tức lật chăn nhào xuống giường xông tới quỳ trước chân Liễu Trúc Hàn mà khóc lóc.

"Đừng mà, tôi xin cô...cô đừng tới tìm tôi nữa...tôi sai rồi, là tôi sai, tôi không nên hại cô. Nhưng cô chết rồi...cô chết rồi thì hãy siêu thoát đi...đừng tới đòi mạng tôi mà..."

"Na Na, Na Na con làm sao vậy?" Tề phu nhân thấy con gái như vậy thì không khỏi đau lòng, chạy tới muốn đỡ dậy. "Con nói nhầm cái gì thế. Mau đứng lên đi, sàn nhà lạnh lắm. Mau..."

Gạt tay mẹ ra, Tề Na lại bò tới phía trước một chút, cũng không để ý cái gì mà sàn nhà lạnh, nước mắt tèm lem trên mặt tiếp tục van xin.

"Tôi sai rồi, tôi không nên bỏ ông thờ của cô ra, tôi...tôi không nên tiêm thuốc làm tim ngừng đập cho cô..."

"Cô nói gì?" Diệp Lam Phi túm lấy Tề Na, giờ phút này không biết gì cả, trong đầu chỉ lặp lại vài chữ "bỏ ông thờ", "tiêm thuốc làm tim ngừng đập". Thì ra, thì ra là do cô ta làm, là do cô ta gây ra, nếu không Tiểu Hàn làm sao có thể xảy ra chuyện. Hóa ra tất cả đều là do cô ta nhúng tay vào.

Ở bên cạnh, Tề phu nhân cũng sững người vì lời nói của con gái. Liễu Trúc Hàn đứng đó, lạnh lùng nhìn cô ta, cô từ chối cho ý kiến.

"Tại sao? Tại sao cô lại phải làm vậy? Tại sao lại muốn hại cô ấy?" Hai anh quát chút nữa mắt đi người con gái anh yêu.

Ngước mắt nhìn Diệp Lam Phi, Tề Na ngửa đầu cười điên dại.

"Tại sao ư? Còn không phải là vì anh. Chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy. Em yêu anh nhiều như vậy. Bao năm qua dù không gặp mặt nhưng em vẫn luôn yêu anh, vẫn luôn từng ngày nhớ về anh. Vậy mà, anh đến liếc cũng không muốn liếc em một cái. Trong mắt anh lúc nào cũng chỉ có cô ta, dù cô ta chỉ nằm bất động ở đó. Em hận anh...hận người phụ nữ này cướp mất anh, tình cảm mười mấy năm của em chẳng lẽ lại không bằng một xu với chút tình cảm ngắn ngủi đó sao."

"Cô điên rồi."

"Phải. Em điên rồi. Điên vì anh. Nên em giết cô ta. Cô ta chết rồi em cứ tưởng anh sẽ chú ý tới em. Nhưng tại sao, tại sao khi cô ta chết rồi anh vẫn không buông tay. Tại sao vẫn tưởng niệm cô ta. Tại sao?"

Câu cuối này, Tề Na dùng hết hơi sức để mà hét, như muốn trút ra hết tất cả những uất ức của cuộc tình đơn phương này. Mà Tề phu nhân đã sớm run rẩy sụp xuống bên cạnh con gái. Bà thật ngờ, đứa con gái mình yêu thương chiều chuộng bấy lâu nay lại có thể nhẫn tâm làm ra loại chuyện thương thiên hại lý như vậy.

Liễu Trúc Hàn thu lại một màn này vào trong mắt. Nhìn Tề Na lần cuối, Liễu Trúc Hàn quả quyết xoay người rời khỏi. Một năm cô nằm trong bệnh viện, tuy không có cảm giác những ý thức vẫn luôn hoạt động, cô biết Diệp Lam Phi vẫn luôn bên cạnh cô. Lúc Tề Na ra tay hãm hại cô là lúc cô sắp bình phục trở lại, chỉ có điều không thể cử động nên chẳng làm gì được. Hôm nay nhìn cô ta như vậy, tuy coi là huyết tộc vô tình nhưng cũng không khỏi chán nản không muốn làm gì nữa. Cô ta coi như cũng đáng thương, ôm chấp niệm với một mối tình vốn dĩ không tồn tại. Kết cục hôm nay cũng đã đủ để cô ta trả giá rồi.

Ngồi vào xe, Diệp Lam Phi đưa tay sang nắm chặt lấy tay cô. Nắm rất chặt, anh đang cố ổn định cảm xúc của mình. Cô lật tay lại nắm lên mu bàn tay anh, vỗ nhẹ.

"Cái gì đã qua rồi thì để nó qua đi."

" Nhưng..."

" Bây giờ cô ta đã đủ thảm rồi."

Xoay người cô ôm vào lòng, Diệp Lam Phi vui mặt vào hõm cổ cô nói nhỏ. " Thật xin lỗi."

Xin lỗi vì đã không thể chăm sóc tốt cho cô, xin lỗi vì đã không bảo vệ được cô lúc cần thiết.

Chiếc BMW từ từ tiến vào cổng biệt thự. Bên trong đã có một chiếc Porsche đỗ ở đó. Đền bên trong phòng khách đang mở, thấp thoáng bóng người.

Cùng Diệp Lam Phi tiến vào phòng khách, Liễu Trúc Hàn nhất thời sững sờ. Ngoài bọn Đình Tuyên ra thì trên ghế sofa vẫn còn một người khác nữa. Khuôn mặt đó, đôi này cô mãi mãi không thể quên được. Nhưng ông ta đã chết rồi, bị cô giết chết, làm sao còn có thể xuất hiện ở đây được. Mà người đó, khi nhìn thấy cô lại kích động đứng bật dậy, không phải là phản nộ, cũng không phải là căm giận, mà là sự vui mừng, xúc động. Cô bây giờ không biết nên phản ứng sao, chỉ có thể ngẩng ra đó.

Nhận ra sự khác thường của cô, Diệp Lam Phi nắm lấy tay cô kéo tới trước mặt người đó rồi nói.

" Tiểu Hàn, đây là ông ngoại của em. Ông ấy còn sống, chỉ là đã bị Liễu Tàn giam giữ, sau bầy bọn Đình Tuyên đã tìm thấy và cứu ông ấy ra ngoài."

" Ông..."

Liễu Ngân Ninh nhìn tới đứa cháu gái đáng thương của mình, hốc mắt phỉm hồng. Đứa trẻ này đã chịu không ít khổ rồi.

" Để ông xem, giống, thực sự rất giống..."

" Giống gì cơ?"

" Mẹ của con. Hai người rất giống nhau."

Nhắc đến mẹ, cô cúi đầu nói nhỏ.

" Mẹ con..."

" Hazz...mẹ con đã qua đời lâu rồi. Tiểu Hàn, kì thực con chỉ có một nửa là Huyết tộc thôi. Cha con là con người."

Cả đám đều kinh ngạc há hốc miệng. Còn Liễu Trúc Hàn lại nghĩ hai mẹ con cô thật giống nhau, đều yêu con người.

" Được rồi, chuyện cũ đừng nhắc tới nữa. Chúng ta nói cái khác."

Nhắc đến cái khác Liễu Trúc Hàn chợt nhớ ra.

" Phải rồi. Đình Tuyên, Tề Na là do các người dọa sao?"

" ù."

" Tại sao?"

" Còn sao nữa." Ngọc Y bắm lấy tay coi chẹn ngang. " Ai bảo cô ta muốn hại chị chứ."

" Bọn anh tìm thấy đoạn băng ghi lại cảnh cô ta vào phòng bệnh, cũng có đầy đủ chứng cứ chứng minh cô ta cố ý muốn giết hại em."

" Bỏ đi, bây giờ cô ta đủ thảm rồi..."

" Úi giời, từ khi nào mà em trở nên lương thiện thế? Tiểu thư của tôi." Mạc Trúc không nhịn được mà cắt ngang.

Liễu Trúc Hàn chẳng thèm để ý tới anh mà quay qua nói chuyện với Đình Tuyên. Mạc Trúc ôm ngực cảm thán. " Tôn thương..."

" Lần này con tỉnh dậy cảm thấy rất khác thường."

" Sao vậy?"

Cô lắc đầu.

" Cũng không biết là làm sao. Chỉ là năng lực hình như ngày càng yếu dần."

Nghe tới đây, ông của cô liền nói. " Qua đây."

Liều Trúc Hàn nghe lời đi qua ngồi xuống cạnh ông, mà mấy người còn lại đã sớm căng thẳng chết được. Đúng là hoàng thượng chưa vội, thái giám đã vội. Liều Ngân Ninh đưa tay đặt lên trán cô, một luồng sáng xanh từ đầu ngón tay ông luồn vào trong đầu Liều Trúc Hàn. Qua một lúc lâu vẫn chỉ thấy ông nhũn mày. Luồng ánh sáng biến mất, Liều Ngân Ninh đã buông tay mà mi tâm vẫn chưa hề giãn ra, vẫn còn nhũn lại thành hình chữ xuyên.

"Sao vậy ạ?" Không chịu nổi bầu không khí trầm mặc, cũng là sót ruột chết được, Diệp Lam Phi lên tiếng.

"Tiểu Hàn, nếu một ngày..." Liều Ngân Ninh vẫn là ngập ngừng không biết có nên nói không.

"Một ngày làm sao? Ông mau nói đi."

"Nếu có một ngày con mất đi tất cả năng lực của một Huyết tộc, trở thành một con người bình thường thì sao?"

Liều Trúc Hàn nhìn Diệp Lam Phi, cô nở nụ cười với anh rồi quay sang nhìn ông ngoại.

"Như vậy càng tốt chứ sao. Con có thể cùng anh ấy sống cuộc sống bình thường, cùng nhau già đi, cùng chết đi, cũng sẽ không phải chịu nỗi đau chia lìa, nhìn người mình yêu ra đi."

Liều Ngân Ninh gật đầu.

"Lúc trước con giết Liều Tần đã bạo phát năng lực bị trói buộc nhiều năm trong người. Vì nó quá lớn mạnh nên phản ngược lại khiến con rơi vào hôn mê. Lần này con bị Tề Na hại chết, năng lực đó đã tiêu tốn hết vào việc hồi sinh cho con. Trong một lúc, toàn bộ năng lực đều tiêu hao khiến cơ thể con phát sinh dị biến. Con có một nửa là con người nên khi năng lực Huyết tộc suy yếu phần con người này đã lấn át huyết thống Huyết tộc. Đợi một thời gian nữa, con sẽ hoàn toàn trở thành người."

"Cái gì!" Ngọc Y kinh ngạc thốt lên. "Không phải chứ. Ông, ông đừng đùa, làm sao có thể như vậy được."

"Ta đang rất nghiêm túc."

Không ai nói gì thêm. Mọi người đều chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Chỉ có Diệp Lam Phi và Liều Trúc Hàn hai người nhìn nhau cười.

Trên bờ biển, một cô gái mặc váy trắng đang mỉm cười dang tay đón gió biển. Cô ấy rất đẹp. Từ phía sau, một đôi tay vòng qua ôm lấy cô. Người đàn ông tỷ cầm lên đỉnh đầu cô mỉm cười. Một nụ cười hạnh phúc.

"Đang nghĩ gì?" Anh hỏi nhỏ.

"Không có gì đặc biệt cả." Cô gái mỉm cười đôi tay áp lên tay của người đàn ông. "Em đang nghĩ cuối cùng cũng đợi được đến ngày có thể chân chính cùng anh ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, cùng anh tiếp nhận ánh mặt trời. Cuối cùng cũng có thể có được một chỗ đứng dưới ánh mặt trời. Một chỗ đứng độc nhất, cùng anh."

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Một Chỗ Đứng Dưới Ánh Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.